

பேசுவதால் பண்டிக்கை...!

கே. வி. குணசேகரம்

என்னுரை

யாழ்ப்பாண மக்கள் தற்போது கல்வியில் பெரும் அக்கறை கொள்ள வேண்டும். யாழ்ப்பாணக் கல்வி கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பானது போல மாறிவிட்டது. இதைப் பற்றி மேல் மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் தமது சுயநலம் காரணமாக அக்கறையின்றியிருக்கின்றனர். கீழ் மக்கள் அக்கறைப்பட்டாலும் அவர்களால் எதுவும் செய்ய முடிவதில்லை. எப்படி எழுதினாலென்ன, எப்படிச் சொன்னாலென்ன யாரும் அதைக் கவனிப்பதில்லை. பத்துக் கடிதம் எழுதினாலும் பதில் வராது.

யாழ்ப்பாணத்தின் கல்வியைக் காப்பாற்றுக் கடவுளாலும் முடியாது. இந்நாவல் கல்வி சம்பந்தமான ஒரு காதல் கதை. கசப்பான மருந்தை இனிப்புடன் கொடுப்பது போல ஒரு கசப்பான விஷயத்தைக் காதலுடன் கலந்து சொல்லியுள்ளேன். அதற்காக இது காதல் காவியமல்ல.

இனியாவது திருந்துவார்களா என்ற ஏக்கம் எனது மனதில் உண்டு. இன்று கல்விக்காகப் பெற்றோர் பெரும் பணச் செலவு செய்து பெரு முயற்சி செய்தபோதும் பலன் பூச்சியமாகவே உள்ளது. இது ஏனென்று புரியவில்லை. ஒரு கல்வியாளராக இருந்து கல்வியில் நான் பல சாதனைகளைச் செய்தேன். கடுமையான போர் நடைபெற்ற காலத்திலும் எனது பாடசாலையின் கல்வித்தரம் சிறிதும் குறையவில்லை. இப்போது சகல வசதிகளும் வந்த பின் கல்வித்தரம் குறைவடைந்துள்ளது. இதை சிற்சிலர் மட்டும் உணர்வதால் பயனில்லை. உணர வேண்டும். உணர்வார்களா? பேசுவதால் பயனில்லை. செயற்படுங்கள்.

நன்றி

கே.வி. குணசேகரம்

கோட்டக்கல்விப் பணிப்பாளர் (ஓய்வு)

பேசுவதால் பயனில்லை

01.

கோப்பாயிலிருந்து கைதடிச் சந்திக்கு வந்த போது தான் கருணாகரனுக்கு இரவு அவனது செல்ல மகளான கார்த்திகா அருகில் வந்திருந்து அன்போடு பார்த்து, “அப்பா, முக்கியமான சில கற்றல் உபகரணங்கள் வாங்கவேண்டும். எமது வகுப்பு மாணவர்களைச் சுற்றுலாவுக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்புகிறார்கள்” என்றாள்.

“சரி போட்டு, வா? எவ்வளவு காசு வேணும்?” என்று கேட்டான் கருணாகரன்.

“சுற்றுலாவுக்கு நான் செல்ல விரும்பவில்லை. ஆயினும் ரூபா தாருங்கோ” என்றாள்.

“ஏன்மா...? போட்டு வாவன் காசு இருக்கு” என்றான் கருணாகரன்.

அவனுக்கு அது விரும்பமில்லை. தொண்ணுாறாம் ஆண்டு தமது சொந்த ஊரான மயிலிட்டியை விட்டுவிட்டு வந்த பின் பெற்றோர் படும் துன்பம் அவனுக்குத் தெரியும்.

“கார்த்தி, பாடசாலைக் காலம் ஓர் அருமையான காலம் நன்றாகப் படித்தல் வேண்டும். அத்துடன் மகிழ்வுடன் வாழவும் வேண்டும். முன்பு போல இப்போது கஷ்டமில்லை. நீ காசுக்கு யோசிக்க வேண்டாம்” என்றான் கருணாகரன்.

“முன்பு பாடசாலைக் காலம் வசந்தகாலம் தான். இப்போ நரகத்தில் வாழ்வது போன்ற காலம் நீங்கள் உங்களது காலத்தில் நீங்கள் படித்த வரலாற்றைக் கேட்க எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். பாடசாலையில் சென்று சொன்னால் எனது தோழிகள் நம்பாது சிரிப்பர். பின்பு தமது வீடுகளுக்குச் சென்று பெற்றோரை விசாரித்து விட்டு வந்து நீங்கள் சொன்ன கதையிலும் பார்க்க அதிசயமான பல கதைகளைச் சொல்வார்கள். எனது தோழியான மஞ்சளா சொன்ன கதையை என்னால் அல்ல எனது தோழிகளாலும் நம்பமுடியவில்லை”.

“அப்படி என்னம்மா சொன்னவள்”.

“அவளின் தந்தையின் தகப்பன் கூலித் தோழிலாளி அவரைக் கற்பித்த ஆசிரியரின் தோட்டத்தில் அவர் கூலி வேலை செய்பவராம். ஒரு நாள் இரவு அவர் ஆசிரியரின்

புகையிலைச் செடிகளுக்கு நீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தபோது பாம்பு தீண்டி இறந்து விட்டாராம். விடியற் காலையில் அவரது வீட்டார் ஆசிரியரின் வீட்டுக்குச் சென்று இரவு சென்ற தந்தை விடிந்ததும் வீட்டுக்கு வரவில்லை என்று சொன்னபோது ஆசிரியர் பரபரப்புடன் சென்று பார்த்தபோது புகையிலைத் தோட்டத்தில் அவர் பின்மாகக் கிடந்திருக்கிறார். அது தன்னால் தான் நடந்தது என்று என்னி அக் குடும்பத்தை அவர் அவரது பராமரித்தவர். பின் தனது முத்த மகனுக்குத் தனது முத்த மகனைத் திருமணம் செய்து வைத்திவராம். என்று மஞ்சளா கண் கலங்கிச் சொன்னவள். இப்படி நீங்கள் கூறும் போது அதிசயிக்கும் என்னால் கூட இதை நம்ப முடியவில்லை”.

“முன்பு தியாகிகள் தான் ஆசிரியர்கள் இப்போ காலம் தலைகீழாக மாறிவிட்டது” என்றான் கருணாகரன்.

கார்த்திகா எதுவும் பேசாத்தால் கருணாகரன் தொடர்ந்து சொன்னான், “முன்பு ஒரு பிள்ளை பாடசாலைக்குத் தொடர்ந்து செல்லாவிட்டால் அவனைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் வீடு தேடி வந்து விடுவார். அவன் வராமைக்கான காரணத்தை அறிந்து அதை நிவர்த்தி செய்ய முயல்வார். எனது அண்ணனின் மகனை அண்ணன் பாடசாலையால் மறிந்து ஒரு கடையில் வேலைக்கு விட்டு விட்டார். அதை அறிந்த பொன்னுத்துரை அதிபர் வீட்டுக்குச் சென்று அண்ணைக்கு அடித்து விட்டு, “நீ என்றை மாணவன். உன்னை அடிக்கும் உரிமை எனக்குண்டு, நீ படிக்க வராமல் கூலிவேலை செய்கிறாய். அது போல உனது படிக்கக் கூடிய மகனையும் கூலி வேலை செய்ய அனுமதிக்கப் போகிறாயா...?” என்று ஏசி விட்டுக் கடைக்குச் சென்று தனது மாணவனான அக் கடை உரிமையாளனையும் ஏசி விட்டு, “பாடசாலை விட்ட பின்பு அவனுக்கு வேலை குடு. தகப்பன் நோயாளி, அதனால் உனக்குப் புண்ணியம் உண்டாகும்” என்றவர். இப்போ அந்தப் பையன் பொறியியலாளராக இருக்கிறான். பின் கடை முதலாளி தனது மகனை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தவர், அப்படியான தியாகிகள்தான் அப்ப ஆசிரியர்களாக இருந்து எம்மைக் கற்பித்தவர்கள்”.

“இப்ப எனக்குப் பாடசாலைக்குச் செல்ல விருப்பமில்லை. மூன்று வருடங்களுக்கு முன் எமது அதிபர் எமது பாடசாலைக்கு நியமிக்கப்பட்டவர். அவர் குடிகாரர் அதனால் தீயவர்களுடன் சேர்ந்து தீய செயல்கள் பலவற்றைச் செய்தார். பாடசாலைப் பணத்தைக் கையாடினார். அதனால் கல்விப்பணிப்பாளர் அவரை விசாரணைக்காக இடைநிறுத்தி விட்டு இன்னொரு அதிபரை நியமித்தனர். ஆறு மாத காலம் விசாரணை நடைபெற்றது பின்பு அவரையே நிரந்தர அதிபராக நியமித்துள்ளனர். பலர் எதிர்த்தும் பயனில்லை. இப்போ பாடசாலையில் கற்பித்தல் நடைபெறுவதில்லை. ஆசிரியர்கள் குழுக் குழுக்களாகப் பிரிந்திருந்து கதைக்கிறார்களே தவிரக் கற்பிப்பதில்லை” என்றாள் கார்த்திகா.

அதைக் கேட்ட கருணாகரனுக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. இந்த வருடம் அவள் ஏ. எல் பர்ட்சை எழுதுகிறாள். இப்போ அவள் பாடசாலைக்குச் செல்வது குறைவு.

அன்பாக வளர்த்தமையால் அவளைக் கண்டிக்க முடியவில்லை கண்டித்தால் மனைவியான மனோன்மணி சண்டைக்கு வருவாள். வாத்திமார் இப்ப பல தொழில் செய்யினை ஆசிரியத் தொழிலை கலியாணத்துக்காகவும், ஓய்வுதியத்திற்காகவும் தான் செய்யினை. பற்றில்லை, அர்ப்பணிப்பில்லை, கவனமுமில்லை. ஏ.எல் படிக்கிற எந்தப் பிள்ளை பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகிறது. பள்ளிக்கூடத்திலை இன்னொரு ஆசிரியரிட்டைப் போகச் சொல்லிச் சொல்லீனையாம். பாடசாலை நேரம் பாடசாலைக்குச் சென்று பாருங்கோ, எந்தப் பிள்ளை வகுப்பில் இருக்கென்று. எல்லாம் தனியாரின் ரியூட்டறிக்குச் செல்லுதுகள்” என்பாள். அரவிந்தன் சொல்வான், “அப்பா, கார்த்திகா அறிவுமிக்கவள். அவள் படிப்பாள். வீணாக அவளது மனதைக் குழப்பாதைந்கோ. நானும் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லாது ரியூட்டறிக்குச் சென்று தானே படித்தானான்” என்பான்.

“காலம் கெட்டுப் போய் விட்டது. முன்பு பாடசாலைகளைக் கோவிலைப் போலப் புனிதமான இடமாகக் கருதினார்கள். இப்போ கோவிலுக்குக் குடித்துவிட்டு வருகிறார்கள் இரவில் கோவில் மடத்தில் என்னென்னவோ எல்லாம் செய்கிறார்கள்” என்று நினைத்தவாறு கைத்தொலைபேசியை எடுத்து மகனுக்குச் சொன்னான், “அரவிந்தா, இராத்திரி கார்த்திகா ஏதோ தேவையென்று ஆயிரம் ரூபா கேட்டவள் நான் காலையில் தருவதாகச் சொன்னேன் மறந்துவிட்டேன். அம்மாவிடம் அல்லது உலகநாதன் ஜயாவிடம் கேட்டு வாங்கிக்குடு. கார்த்திகா இப்போ முன்பு போல இல்லை. பாடசாலையைக் கண்டபடி விமர்சிக்கிறாள். எனக்குப் பயமாக இருக்கு” என்றான் கருணாகரன்.

“அப்பா, அவள் கெட்டிக்காரி இந்த முறை மருத்துவபீட்டத்திற்கு எடுப்புவாள். அவளைப் பற்றி நினைத்துக் கவலைப்படாதைந்கோ. நான் படிக்கும் போது இருந்தது போல இப்ப பாடசாலை இல்லை. நீங்கள் சொல்வதைப் போன்ற ஒருவர் தான் பதினைந்து வருடங்கள் அதிபராக இருந்தவர். அவர் நீங்கள் கூறுவது போலக் கடவுள் அப்பா. இப்ப அது மாறிவிட்டது. அதனால் அவள் அப்படிச் சொல்கிறாள். தற்போதய அதிபர் பல வகையாலும் செல்வாக்கு மிகுந்தவர். அதனால் தான் விசாரணையின் பின்பும் இங்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இவை பற்றி நீங்கள் ஆராய வேண்டாம். அவள் படிப்பாள். கவலைப்படாதைந்கோ. சந்தைக்குக் கொண்டு செல்லவென்று ஜந்து வாழைக்குலைகள் வெட்டி வைத்திருந்தேன். உலகநாதன் ஜயா வந்து சந்தை விலைப்படி கேட்டார் கொடுத்து விட்டேன். இரண்டாயிரம் ரூபா தந்தவர். அதில் ஆயிரம் ரூபாவைக் கார்த்திகாவுக்குக் கொடுக்கிறேன். மிகுதி ஆயிரத்தை அம்மாவிடம் கொடுக்கிறேன்” என்றான் அரவிந்தன்.

உலகநாதன் நல்லவர், ஒழுக்கமானவர், சிவபக்தர் எதைக் கேட்டாலும் கொடுத்து உதவுபவர். அவரது உதவியால் தான் அரவிந்தன் மருத்துவப் படிப்புப் படிக்கிறான். அவனது ஒரே ஒரு மகளான பகீர்தி அரவிந்துடன் மருத்துவக் கல்லூரியில் கற்கிறாள் என்று

நினைத்தவாறு கைதடிச் சந்தியில் உள்ள சாப்பாட்டுக் கடையில் சாப்பிட்டு விட்டுச் சாவகச்சேரிச் சந்தையை நோக்கி லாண்ட்மாஸ்ரரில் புறப்பட்டான் கருணாகரன்.

02.

லாண்மாஸ்ரரிலிருந்து பலாப்பழங்களையும், தேங்காய்களையும் இறக்கிப் பிள்ளையார் கோவிலில் கொடுத்துவிட்டுப் பகல் ஒரு மணி போல உலகநாதனின் வீட்டுக்குக் கருணாகரன் வந்தபோது உலகநாதன் சொன்னார், “இருநாறு தேங்காய்களும், இருபது பலாப்பழங்களும், பூசைச் சாமான்களையும் கொண்டு வந்து தந்ததாகக் குருக்கள் பத்து மணிக்குச் சொன்னவர். சந்தை நிலைவரம் எப்படி?”.

பலாப்பழம் சரியான மலிவு. இருபது பழங்களையும் இரண்டாயிரத்து ஐந்நாறு ரூபாக்கு வேண்டினேன். இருநாறு தேங்காய்களையும் மூவாயிரம் ரூபாவுக்கு வேண்டினேன். தேங்காயும் மலிவு” என்ற கருணாகரன், “கோவில் பொருட்களைக் கொடுத்துவிட்டு வந்தபோது பழைய மாணவர் சங்கத்தினர் கோட்டக் கல்விப் பணிப்பாளரைச் சந்திக்க வரச் சொல்லிச்சினை அது தான் போன்னான். ஒருவரும் அர்ப்பணிப்புடன் சேவை செய்வதாகத் தெரியவில்லை. தனக்கு எதுவும் தெரியாதாம். கல்விப் பணிப்பாளருடன் கதைக்கச் சொன்னார். எல்லோரும் தட்டிக் கழிக்கினை. மிகவும் உன்னதமான நிலையில் இருந்த ஒரு பாடசாலை கடைகெட்டுப் போய்ச்சு. யாருடன் கதைத்தாலும் பிரச்சினை தீராது என்று நினைக்கும் பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளின் விடுவைப் பத்திரங்களை எடுக்கிறார்கள்” என்றான் கருணாகரன்.

“இப்ப எல்லாப் பாடசாலைகளும் அப்படித்தான். என்னுடைய தம்பியின் மகன் ஓ. எல் படிக்கிறான். அவன் இப்ப பாடசாலைக்குப் போக மறுக்கிறான். எந்தப் பாடசாலைக்கு மாற்றுவது என்று புரியாமல் தமிபி தடுமாறுகிறான். இவ்வளவு நேரமும் அவன் இங்கை இருந்து புலம்பியவன். கிராமப்புறப் பாடசாலைகள் தான் இப்படியென்றால் மற்றுப் பாடசாலைகள் இதை விடக் கேவலமாகத் தானே இருக்கு. கல்வியின் தரம் அடிமட்டத்திற்குக் கீழே போயிட்டுது. இது யாரின் பிழை என்று தெரியவில்லை. ஒரு பெற்றார் விடியற்காலை நான்கு மணியில் இருந்து இரவு எட்டு மணி வரை தனது பிள்ளையைப் பல ஆசிரியர்களிடம் கற்பித்தலுக்காக அனுப்பியும் அவர்கள் சித்தியடைவதில்லை. பாடசாலைப் படிப்புச் சரியில்லையென்று தனியாசிரியர் வைத்துக் கற்பித்தும் கல்வியின் தரம் உயரவில்லையே. முன்பு பாடசாலையைத் தவிர வேறு யாரிடமும் கற்க முடியாது. ஏனென்றால் அவர்களுக்குக் கற்பிக்கக் கூடிய அறிவு இருக்கவில்லை. இப்போ எமது கிராமத்திலேயே பத்து ரியற்று இருக்கு. இருந்தும் பயனில்லாமல் தானே இருக்கு” என்றார் உலகநாதன்.

கார்த்திகாவும் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போக மாட்டன் என்கிறாள். அங்கை அதிபர், ஆசிரியர்களுக்கிடையே பெரும் பிரச்சினை. அவர்கள் கூடியிருந்து அதைப் பற்றித்தான்

கதைக்கிறார்களாம். தான் நடேசுவின் மகளான அபிராமியோடும் வேறு சில பிள்ளைகளோடும் சேர்ந்து படிக்கப் போகிறாளாம். அதை நினைத்தால் பெரும் கவலையாக இருக்கு. இரவில் நித்திரை வருவதில்லை. காணி, பூமி, சொத்துச் சுகத்தையெல்லாம் விட்டு விட்டு ஒடி வந்த நாம் பிள்ளைகளையாவது முன்னேற்றுவோமென்றால் முடியாமல் இருக்கு” கண் கலங்கினான் கருணாகரன்.

“இப்ப எல்லோரும் வியாபாரிகளாகிவிட்டனர். அர்ப்பணிப்பு, பற்றுப் பாசம் எதுவும் இல்லை, கடவுள் நம்பிக்கையும் இல்லை. பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சவாரும் இல்லை. வருங்காலம் எப்படி இருக்கப் போகிறதோ தெரியவில்லை. நீ கவலைப்படாதை கார்த்திகா கெட்டிக்காறி” என்று சொல்லும் போது கருணாகரன் சொன்னான்.

“ஜயா, அவள் கெட்டிக்காறி. ஆனால் அவளுக்குக் கீழ் இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி நினைத்தால் பயமாக இருக்கிறது. இப்போ மயிலிட்டிக் காணிகளை விடுவிக்கிறார்கள் எனது காணி விமான நிலைய எல்லையில் உள்ளது. அதை ஒரு போதும் விடமாட்டார்கள். ஏதோ என்றை பெற்றார் செய்த புண்ணியம் நான் இடம் பெயர்ந்து வந்தபோது இருக்க வீடும் தந்து, செய்யத் தோட்டமும் தந்தீர்கள்” அழுதான் கருணாகரன்.

“கருணா, எதையும் நினைக்காதை. நினைக்கிற பல காரியங்கள் நடப்பதில்லை. நடப்பவற்றைத் தடை செய்யவும் முடியாது, “மாடு சாகேக்கை கண்ணுக்குப் புல்லுத் தேடிவைத்து விட்டுச் சாவதில்லை. கடவுள் உலகை இயக்குகிறார். அது இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. யார் விரும்பினாலென்ன விரும்பாவிட்டாலென்ன நடப்பவை நடந்து கொண்டே இருக்கும். உனக்கு எதுவும் நடக்காது. அரவிந்தன் அருமையான பிள்ளை. கார்த்திகா எப்படியும் ஒரு நல்ல வேலை பெறுவாள். அவர்கள் இருவரும் உனது இரு பெண்ணுக்கும் உதவியாக இருப்பர். அதை விட நான் இறக்கும் வரை உனக்கு உதவி செய்வேன்” என்ற போது அவரின் மனம் இனித்தது. முகத்தில் மகிழ்வு தெரிந்தது.

அதைக் கருணாகரன் பார்த்தான். மகாலிங்கம் சொல்வான், “உலகநாதன் பெரும்புள்ளி. அவன் காரணமின்றி உதவி செய்யமாட்டான். அவன் உனது மகனைக் குறி வைத்துத் தான் உதவிகள் செய்கிறான். அதைப் புரியாத நீ அவன் ஏதோ உதவிகள் செய்வதாக நினைத்துப் புகழ்கிறாய்” அப்போது பக்கத்தில் நின்று மகாலிங்கம் சொல்வது போல இருந்தது.

“அப்படி நினைக்கக் கூடாது. ஊரவர் பலவாறு கதைப்பர். இடம் பெயர்ந்து வந்த நாளில் இருந்து உலகநாதன் உதவி செய்து வருகிறார். அப்போது தான் அரவிந்தன் பிறந்தவன் பிறந்தபோது எவ்வளவு உதவிகள் செய்தவர். அத்துடன் அவரிடம் இருக்கும் பணத்திற்குப் பெரும் பெரும் பதவிகளில் இருக்கும் மாப்பிள்ளையைப் பகீர்திக்கும்

செய்யலாம். அப்படி அவர் விரும்பினால் நல்லதுதானே. கேடு வரும் என்றால் தான் பயப்பட வேண்டும்” என்று நினைத்தான் கருணாகரன்.

உலகநாதனின் வீடு மிகவும் பெரியது. அந்த வீடு அமைந்த காணியும் பெரியது. மாடுகள் வளர்ப்பதற்காக வீட்டின் பின்புறத்தில் சீமெந்தால் ஒரு பெரிய கொட்டகை போட்டிருந்தார் உலகநாதன். பெரும் யுத்தம் நடைபெற்றமையால் அவரால் மாடுகளைப் பராமரிக்க முடியாமையால் மாடுகளை அவர் விற்றுவிட்டார். சுமார் நூறு அடி நீளமான அக் கொட்டிலைப் முன்று பகுதிகளாகப் பிரித்து அதில் தான் கருணாகரன் வாழ்கிறான். பின் தேவைக் கேந்றவாறு ஒலையால் ஒரு சமையல் அறையை அமைத்தான். அவர்களது தேவைக்கு அது போதும். அவனது சகோதரர்களும் இனத்தவர்களும் வெற்றுக் காணிகளில் ஒலையால் வீடுகளை அமைத்து வாழ்ந்து வரும்போது அது அவனுக்குச் சொர்க்கம் போல இருந்தது.

அவனது தகப்பனும், தாயும் ஆசிரியர்கள். அதனால் அவன் மிகவும் வசதியாக வாழ்ந்தவன். அவன் ஏ. எல் படிக்கும் போது தான் இடம் பெயர்ந்தான். அவனது தந்தை செல்பட்டு இறந்து விட்டார். அதனால் அவனால் சோதனை எழுதமுடியவில்லை. அதனால் கலி வேலை செய்தும், உலகநாதனின் கமத்தைச் செய்தும் வாழ்ந்து வருகிறான். தினமும் உலகநாதனின் வீட்டிலும், கடையிலும் வேலை இருக்கும் அதனால் வேலைக்குத் தட்டுப்பாடில்லை.

“கருணாகரா...” யோசனையில் இருந்தவனை உலகநாதனின் குரல் கலைத்தது.

“ஜயா, என்றான். அரவிந்தன் யூனிவெர்ஸிடியால் வந்து விட்டானா...? வந்தால் அவன் கொண்டு வந்த பகீர்த்தியின் உடுப்புக்களை லோன்றியால் எடுத்து வந்து விட்டேன். கொண்டுபோய்க் கொடுக்கச் சொல். கொஞ்சப் பலகாரமும் இருக்கு. அரவிந்தனுக்கும் சேர்த்துத் தான் பலகாரம் செய்தது. அதையும் எடுக்கச் சொல்” என்றார்.

உலகநாதனின் மனைவி விசேடமாக உணவு தயாரித்தால் அவர்களுக்குக் கொடுப்பது வழக்கம். மருத்துவபீடத்திற்குச் சென்ற புதிதில் ஒரு நாள் உலகநாதன் சொன்னார், “தமயந்தி, பகீர்த்தியின் உடுப்பைத் தோய்த்து அயன்பண்ணி வைத்திருக்கிறாள் கொடுத்துவிட யாரும் இல்லை. நான்தான் கொண்டு போக வேண்டும். எனக்குக் கடையில் வேலை இருக்கு, கமத்தில் பலர் வேலை செய்கின்றனர்” என்ற போது கருணாகரன் சொன்னான், “ஜயா, அரவிந்தன் யூனிவெர்ஸிடியிக்குப் போகப் புறப்படுகிறான் தாருங்கோ கொடுத்து விடுகிறேன்”.

இல்லை இப்ப அவன் டொக்ரர். அது மதிப்பில்லை என்ற போது கருணாகரன் எதுவும் பேசாது சென்று அதை அரவிந்தனிடம் சொல்ல, அவன் வந்து அவரைப் பணிந்து விட்டுச் சொன்னான், “ஜயா, உங்களுக்கு நாம் கடமைப்படுள்ளோம் இருக்க இடமும் தந்து

உதவிகளும் செய்த உங்களை நான் எனது தந்தைபோல மதிக்கிறேன். பக்ரதி எனது சகோதரி. தாருங்கோ” என்றான்.

சிறிது நேரத்தின் பின் தமயந்தி பக்ரதியின் உடுப்புக்களையும் வேறு பொருட்களையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

03.

உலகநாதன் ஊரில் பெரும் புள்ளி. பெரும் பணக்காரர். அவர்தான் அவ்வூரில் உள்ள சிவன் கோவிலின் தலைவர். அத்துடன் ஏழைகளுக்குத் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்வார். பெரும் போர் நடந்த காலத்தில் ஊரவர் பலருக்கு அவர் மடத்தில் சமைத்து உணவு வழங்கினார். அதனால் அவரை ஊரவர்கள் மதித்து வந்தனர்.

பக்ரதியின் தாய் அரவிந்தனிடம் உடுப்புப் பார்சலைக் கொடுத்து விட்டு பக்ரதிக்கு அதைச் சொன்னாள். பக்ரதிக்கு அவன் தனது உடுப்புப் பார்சலைக் கொண்டு வருவது பிடிப்பதில்லை. அவன் அடுத்த வருடம் டொக்டராகி விடுவான். அதனால் முன்பு போல அவனை நடத்த அவளுக்கு விருப்பமில்லை. பலமுறை தாய்க்கும், தகப்பனுக்கும் அரவிந்தனிடம் தனது பொருட்களைக் கொடுத்தனுப்ப வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டாள். அவர்கள் கொடுக்காவிட்டாலும் அவன் யூனிவெஸிற்னிக்குப் போகும் போது வந்து கேட்பான். தமயந்தி, பக்ரதி சொன்னதைச் சொன்னால் அவன் அதைக் காதில் விழுத்தமாட்டான். அரவிந்தன் கொண்டு சென்று கொடுத்த பின் பக்ரதி வீட்டுக்கு வந்து ஏசுவாள், “நான் என்ன செய்வது. அரவிந்தன் வந்து கேட்கும் போது கொடுக்காவிட்டால் கதிரையில் அமர்ந்து விடுவான். கொடுக்காவிட்டால் எழுந்து செல்ல மாட்டான்” என்பாள்.

ஒரு நாள் பக்ரதி தாயுடன் சண்டை பிடித்து விட்டு கருணாகரனின் வீட்டுக்கு வந்தாள். அப்போது அரவிந்தன் அங்கு நின்றான். பக்ரதியைக் கண்ட தாய் மிக்க மரியாதையுடன் அவனை வரவேற்றாள். அரவிந்தன் அவள் வந்ததைக் கவனியாதவன் போல பின்பக்கம் சென்றான். அவள் அவனின் பின்னால் சென்றாள், “டேய், நீ என்ன நினைத்திருக்கிறாய். எனது உடுப்புக்களை வாங்கி வரவேண்டாம் என்று சொன்னால் உனக்குப் புரியாதா? இனிமேல் வாங்கி வர வேண்டாம். நீ வாங்கி வந்தால் நான் அதை வாங்க மாட்டேன்” என்றாள்.

அரவிந்தன் எதுவும் பேசவில்லை. அவள் அவனுடன் தான் தரம் ஒன்றில் இருந்து படித்தவள். பணக்காரி என்பதால் சற்றுத் திமிர் அதிகம். படிக்கும் போது வகுப்பில் ஏதாவது பிரச்சினை வந்தால் டேய் என்று தான் மதிப்பில்லாமல் அழைப்பாள். அவள் அவனை மட்டுமல்ல சக மாணவர்கள் எல்லோரையும் அப்படித்தான் அழைப்பாள். அதனால் வகுப்பில் பல பிரச்சினைகள் வரும். ஆசிரியர்கள் அவளைக் கண்டிப்பார்கள். இருந்தும் அவள் திருந்தவில்லை. அரவிந்தன் அவளுக்குப் பிடிக்காததைக் கதைத்தால் அவள் அடித்தும்

விடுவாள். அரவிந்தன் ஆசிரியர்களிடம் சொல்வான். வீட்டில் வந்து தாய்க்குச் சொன்னால் அவள் சொல்வாள், “மகனே, அவள் துடிப்பான பெண், சிறு பிள்ளை, அறியாத தனமாக நடக்கிறாள், நீ அவளுடன் சண்டைக்குப் போகாதே” என்பாள்.

பாடசாலையில் அடித்ததை மறந்து மாலை நேரங்களில் விளையாட வந்து விடுவாள். அரவிந்தனுக்குக் கடுங்கோபம் வரும். பின் அவளைக் காணாவிட்டால் அவளது வீட்டுக்கு அவளைத் தேடிச் சென்று விடுவான். ஓ.எல் படிக்கும் வரை சண்டை நீடித்தது. ஏ. எல்லில் அது நிறுத்தப்பட்ட போதும் வாயாடித்தன்மை குறையவில்லை.

பாடசாலையில் டேய் என்று அழைப்பதை விட்ட பகீர்தி அன்று கடுங்கோபங் கொண்டு, “டேய், நீ ஒரு டொக்ரர் என்பதை எப்போது உணர்ப்போகிறாய். எனது தோழிகள் உன்னை எனது லோன்றிக்காரன் என்று தமிழில் சொல்கிறார்கள். இது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இனிமேல் கொண்டு வராதை. கொண்டு வந்தால் செருப்புக் கழற்றித் தான் அடிப்பன்” என்றாள். அதைச் சொல்லும் போது அவளது முகம் சிவந்து உதடுகள் துடித்தன.

அரவிந்தன் சிரித்தான். பின் சொன்னான், “எனது தந்தை சொல்வார், முன்பு நடந்த கஷ்டங்களை மறக்கலாகாது. அதை நினைத்து அவதானமாக நடக்க வேண்டும்” என்பார். எமக்கு உதவிய உனது தந்தையையும், தாயையும் என்னால் மறக்க முடியாது. எத்தனை நாட்கள் சமைக்க உனது தாயார் அரிசி கொடுத்திருப்பா. உனது தந்தை எவ்வளவு உதவிகளைச் செய்திருப்பார். உனது அழுக்குத் துணிகளையா நான் எடுத்து வருகிறேன். தூய்மையான துணிவகைகளைத் தானே. எனது சகோதரியின் துணிகளை லோன்றியில் போடுவதும் பின் எடுப்பதும் நான்தான். உன்னை நான் எனது தங்கையாகவே நினைக்கிறேன்” என்றான். அதன்பின் அவள் எதுவும் சொல்லத்தோன்றாது சில கணக்கள் நின்றாள். பின், “அப்ப நான் கலியாணம் செய்யும் போது மாப்பிள்ளைத் தோழனாக வா” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாள்.

உலகநாதனுக்கு அரவிந்தன் மீது அன்பு அதிகம். அவள் அவர் சொல்லை ஒருபோதும் தட்டியது கிடையாது. பாடசாலை இல்லாத நாட்களிலும் மாலை நேரங்களிலும் அவரது கடையில் வேலை செய்வான். கடையின் கணக்கு வழக்குப் பார்ப்பதும் தோட்ட வேலைகளைச் செய்விப்பதும் அவன் தான். அதனால் அவனைப் பகீர்திக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கலாம் என்று நினைப்பார். தமயந்திக்குத் தனது சகோதரனின் மகனைப் பகீர்திக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க விருப்பம். அவன் பொறியியலாளராக இருக்கிறான். அவனைப் பகீர்திக்கு கண்ணில் காட்டக்கூடாது சிறுவயதில் அவன் பகீர்தியை முரட்டுத்தனமாக அடிப்பான். அப்போது உண்டான வெறுப்பு இப்போதும் உள்ளது. அவனது தாய் அவனைப் பகீர்தியைத் திருமணம் செய் என்று கேட்ட போது, “அந்த அடங்காப் பிடாரியை எனக்கு வேண்டாம். அவனுக்கு அரவிந்தன் தான் சரி. வெட்கம் ரோசமில்லாத அவனால் தான் அவனைச் சமாளிக்க முடியும்” என்பான். அதனால் தனது அண்ணனின்

மகனான மகேந்திரன் மீது இருந்த மோகம் அவளுக்கு முற்றாக குறைந்தமையால் இப்போ அவள் அரவிந்தனைத் தனது மருமகனாக எண்ணினாள்.

அரவிந்தனும் பகீரதியும் இப்போ முன்பு போலப் பழகுவதில்லை. அரவிந்தன் ஓய்வு நேரங்களில் கூட அங்கு வருவதில்லை. அதனால் உலகநாதன் மனவருத்தப்பட்டார். அதைத் தாங்க முடியாது ஒருநாள், “தம்பி, முன்பு போல நீர் இல்லை. முன்பு அடிக்கடி எமது வீட்டுக்கு வரும் நீர் இப்போது வந்து மூன்று மாதங்களாகி விட்டன. பகீரதி ஏசினாளா...? அவளின் குணம் உமக்குத் தெரியும் தானே. டொக்ரான் பின்பும் குழந்தைப் பிள்ளைத் தனம் மாறவில்லை” அரவிந்தன் பதைப்பதைத்துப் போனான், “அப்படி எதுவும் இல்லை ஜயா, இப்போ முன்போலல்ல இறுதி வருடம் ஒரே வேலை. உங்களை வந்து பார்க்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறனான். நேரம் தான் கிடைப்பதில்லை. குறை நினைத்துக் கொள்ளாதைங்கோ பரிட்சை முடிந்த பின்பு தான் வருவேன்” என்றான்.

“ஓம் தம்பி இப்ப பகீரதியும் வீட்டுக்கு வருவதில்லை. ரூமில் தங்கிப் படிக்கிறாள். கருணாகரன் உன்னைத் தானே சந்திக்க முடியவில்லை என்று அடிக்கடி சொல்வான்” என்று கூறிவிட்டு அவனைப் பார்த்தார் பின், “பகீரதியைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர், என்று கேட்டார்.

அவர் எதைக் கேட்கிறார் என்று சில கணம் தடுமாறிய அரவிந்தன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு சொன்னான், “ஓவ்வொருவருக்கும் ஒரு இயல்பு உண்டு. பகீரதி சிறு வயதில் இருந்து செல்லமாக வளர்ந்தவள், பணக்காரி. நினைத்தவை யாவும் அவளுக்குக் கிடைத்தமையால் அவள் சற்றுத் திமிராக நடந்தாள். இப்போ அவளைக் கல்வி மாற்றிவிட்டது. மிகவும் அன்பானவளாகவும், பண்பானவளாகவும், உலகத்தைப் புரிந்தவளாகவும் மாறிவிட்டாள். அவளுக்கென்ன குறை” என்றான்.

“உலகநாதனின் மனம் மகிழ்ந்த போதும் அவனது பதிலால் திருப்தி உண்டாகவில்லை. உனக்கு “அவளைத் திருமணம் செய்ய விருப்பமா? என்று எப்படிக் கேட்பது” என்று யோசித்தார், “பகீரதியின் போக்கைப் பார்த்தால் அரவிந்தனை விரும்புவதாகத் தெரியவில்லை. அரவிந்தனையும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை” என்று நினைத்தார் உலகநாதன். எதற்கும் தமயந்தியிடம் சொன்னால் பகீரதியுடனும் மனோன்மணியுடனும் கதைப்பாள்” என்று நினைத்தார்.

“தம்பி, எனக்கு எல்லா வருந்தங்களும் இருக்கு. அண்மையில் இருதயத்தில் ஏழு அடைப்புக்கள் இருக்கென்று சொல்லி கொழும்புக்குச் சென்று ஒப்பிறேசன் செய்தனான். மனித காரியத்தைச் சொல்ல முடியாது. அடுத்த மாதத்தோடு உங்கள் இருவரினதும் படிப்பு முடிந்துவிடும். அது முடிய பகீரதிக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கலாமென்று நினைக்கிறன்.

எதற்கும் உம்மிடம் தான் ஆலோசனை கேட்கிறனான். இதைப் பற்றி நீர் என்ன நினைக்கின்றீர்”.

சில நிமிடங்கள் அரவிந்தன் எதுவும் பேசவில்லை. ஒரு சிறு விடயம் செய்வதானாலும் அவர் அவனிடம் சொல்லி ஆலோசனை கேட்டுவிட்டுத் தான் செய்வார். அதனால் அவன் சொன்னான், “இதைப் பற்றி நீங்கள் முதலில் பக்ரதியோடு கதைத்து விட்டு மாப்பிள்ளை பாருங்கள். அவளது விருப்பத்தை அறிந்தபின்பு தான் திருமணம் பேச வேண்டும்” என்றான் அரவிந்தன்.

அரவிந்தன் புத்திசாலி எந்த விடயத்திலும் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாது தான் பதில் சொல்வான். அது அவருக்குத் தெரியும். கலியாண விடயத்தைக் கதைக்கும் போது அகப்படுவான் என்று பார்த்தால் அதிலும் தப்பி விட்டான். அதை நினைக்க உலகநாதனானாக்கு வேதனையாக இருந்தது.

04.

காலை எட்டு மணிக்கு அவ்வூரவர்கள் பலர் உகலநாதனின் வீட்டுக்கு வந்து விட்டனர். வந்தவர்களுக்குக் கருணாகரனும் மனைவியும் தேனீர் கொடுத்தனர்.

“ஜயா, கமத்திற்குப் போட்டார். இரவு வீசிய பலத்த காற்றால் இரண்டு தென்னம் மரங்கள் அடியோடு விழுந்து விட்டன. அதில் ஒன்று மாட்டுத் தொழுவத்தின் மீது விழுந்து விட்டது. கூரை தான் சேதம் இரண்டு பசுக்களுக்குச் சிறு காயம். தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் கனகலிங்கம் வந்து அவரை அழைத்துச் சென்று விட்டான். இருங்கோ வந்து விடுவர்” என்று கருணாகரன் சொன்னான்.

“அவருக்குக் கன வேலை. தோட்டத்தில் போய்ச் சந்தித்தால் என்ன?” என்று சிவகுரு கேட்டக் கருணாகரன் சொன்னான், “அதிகாலை நான்கு மணிக்கு போனவர், நானும் அவருடன் சென்றனான். காலையில் தேனீர் கூடக் குடிக்கவில்லை. முகங்கால்கழுவாது எதையும் அவர் செய்யமாட்டார். அவசரப்படாமல் இருங்கோ”.

“மிகவும் அவசரமான விடயம். முன்னயை அதிபரின் விசாரணை முடிந்தமையால் அவரை மீண்டும் அதிபராக நியமித்திருக்கிறார்கள். அவரின் கடமைகளைச் செய்த அதிபர் வீவு போட்டுவிட்டு சென்று விட்டார். வர வரப் பிரச்சினை கூடிக்கொண்டு போகிறது. என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மேலதிகாரிகள் கடவுளைப் போல நடந்து கொள்ள வேண்டும். பற்றில்லாமல் நீதியாகக் கடமை செய்ய வேண்டும் அப்படி யார் செய்யினை. ஓவ்வொருவரும் நீதியின்றிக் கடமை செய்ததால் தான் யாழ்ப்பாணத்தின் கல்வித்தரம் கடைசி நிலையை

அடைந்திருக்கு. யார் எதைச் சொன்னாலென்ன எதைச் செய்தாலென்ன கேட்பதற்கு யாரும் இல்லை. அதனால் தான் இந்த நிலை” என்றான் சிவகுரு.

“உலகநாதன் ஜயாவுக்கு நாம் இங்கு வந்தது தெரியாது. யாராவது போய்ச் சொல்ல வேண்டும். அவர் கைத் தொலைபேசியையும் கொண்டு செல்லவில்லை” என்றான் கருணாகரன்.

“நான் போயிட்டு வாறன்” என்று சிவகுரு புறப்பட உலகநாதன் தனது வாகனத்தில் வந்து இறங்கினார். தனது வீட்டில் பலர் கூடி நிற்பதைக் கண்டு பரபரப்படைந்த அவர், “கருணாகரா... என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டார்.

“பாடசாலைப் பிரச்சினையாக வந்திருக்கினை” என்றான் கருணாகரன்.

“பாடசாலையில் உள்ள பிரச்சினைகளைப் பற்றி உரிய அதிகாரிகளைச் சந்தித்துப் பல முறை சொல்லிவிட்டோம். அது பற்றிக் கடிதங்களும் கொடுத்தாயிற்று. அவர்கள் தான் பதில் தர வேண்டும்” என்றார் உலகநாதன்.

“அதிகாரிகள் எப்போதாவது எழுதும் கடிதங்களுக்குப் பதில் கடிதம் தந்ததுண்டா. கடிதத்தை வைத்துக் கொண்டு நாம் வேறு நடவடிக்கைகள் எடுத்து விடுவோம் என்று நினைக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒன்றை நினைப்பதில்லை. எந்த அதிகாரியும் வேறு அதிகாரிக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை. நாம் பாடசாலையைப் பற்றி எத்தனை பேருக்கு முறையிட்டோம். ஆசிரியர் சங்கங்கள் கூடக் கவனிக்கவில்லை” என்றான் சிவகுரு.

உலகநாதன் மிக மிக அமைதியாகச் சொன்னார், “இதில் அவசரப்படவோ, ஆத்திரப்படவோ கூடாது. இப்போது புதிதாக வந்திருக்கும் அதிகாரிகள் நல்லவர்கள் ஒழுக்கமானவர்கள். தாமே சிந்தித்து முடிவெடுப்பவர்கள். அதனால் அவர்கள் எமது கோரிக்கையை நடைமுறைப்படுத்துவார்கள். முன்பிருந்த சில அதிகாரிகளின் தவறுகளை ஆராய்ந்து அறிந்த பின்பு தான் நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும். சில வருடங்களாக முறையிட்டு எதுவும் நடவாமையால் தான் ஆத்திரப்படுகிறீர்கள். இம் முறை நடக்கும் என நம்புவோம். எனக்குத் தற்போது இருக்கும் மேலதிகாரிகள் மீது நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அவர்களைக் குழப்பாது அவர்கள் கூறிய காலம் வரை பொறுத்திருப்போம்” என்றார் உலகநாதன்.

“ஜயா, சொல்வதை ஏற்பாடு பிரச்சினைகள் அதிகமாக இருப்பதால் நாங்கள் அவசரப்படுகிறோம். அதைத் தவிர்த்து, ஜயாவிடம் பாரத்தை ஒப்படைத்து விட்டுச் செல்வோம். அவர் பார்த்துக் கொள்வார். அதிகாரிகளுக்கு முன்பு ஜயாவைத் தெரியாது. இப்போது அறிந்து விட்டார்கள் செய்வார்கள்” என்றான் சிவகுரு.

“எதையும் முன்பே ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும். விடியற்காலையில் வந்து நின்றால் ஜியாவால் என்ன செய்ய முடியும்” என்றான் கனகலிங்கம்.

“எதைச் சொன்னாலும் அதிகாரிகள் தாம் நினைத்ததைத் தான் செய்வார்கள். அவர்களுக்குச் செக்கும், சிவலிங்கமும் ஒன்றுதான் என்று காலையில் அங்கு கற்பிக்கும் ஓர் ஆசிரியர் வந்து சொன்னமையால் தான் வந்தோம்” என்றான் சிவகுரு.

“இப்போ, யாருடனும் எதையும் கதையாதீர்கள். ஏனென்றால் பலர் தூண்டி விட்டு விட்டு வேடிக்கை பார்க்க நினைக்கிறார்கள். பாடசாலையில் குழப்பமேற்பட்டால் அதை மேலதிகாரிகள் கவனிப்பார்கள் என்று என்னித் தமது கடமையைச் சரிவரச் செய்யாமல் குழப்பத்தை மேலும் அதிகமாக்கித் தாம் பிரபலமடையவும், பதவியைப் பெறவும் பலர் முயல்கின்றனர். இதைத் தெரியாதவர்கள் தான் அவர்களின் பேச்சை நம்பி ஆராயாது செய்தபடுகின்றனர். எல்லோரும் செல்லாங்கள். சிவன் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொள்வார்” என்று உலகநாதன் சொல்ல அனைவரும் புறப்பட்டனர்.

அவர்கள் சென்றதும் உலகநாதன் பல் துலக்கி முகம்கழுவி விட்டுக் காலை உணவை உண்டார். அதன்பின் மனைவி பால் கொண்டு வந்து கொடுக்க அதைக் குடித்தார். அவர் குடித்த பின்பு தமயந்தி சொன்னாள், “நாலெலந்து நாட்களாகப் பக்ரதி முகவாட்டத்துடன் காணப்படுகிறாள். கூரையைப் பார்த்து யோசித்தபடி இருக்கிறான். நான் கேட்டால் “ஒன்றுமில்லை” என்கிறாள் ஆனால் அவனின் போக்கில் மாறுபாடு தெரிகிறது” என்று சொல்லும் போது உலகநாதன் சொன்னார், “படிக்கும் இடத்தில் நண்பிகளோடு பிரச்சினைப்பட்டிருப்பாள். இவளுக்குக் கோபம் சள்ளென்று வரும். அவளைப் போல இன்னொருத்திக்கும் வந்தால் பிரச்சினை தானே” என்றார்.

“நண்பிகளோடு ஏதாவது பிரச்சினைப் பட்டால் எனக்குச் சொல்வாள். அல்லது அரவிந்தனுக்குச் சொல்வாள். அரவிந்தனைக் கேட்டேன் அவன் இவளை ஏழேட்டு நாட்களாகக் காணவில்லையாம். ஏதாவது பெரும் பிரச்சினையென்றால் எனக்குச் சொல்வாள் அல்லது இவளோடு பிரச்சினைப்பட்டவர்கள் வந்து எனக்குச் சொல்லி என்னை ஏசுவர். இரண்டும் நடைபெறாததால் பெரிதாக எதுவும் இராது. பரீட்சைக்குப் படிப்பதால் கலைத்துப் போயிருப்பாள்” என்றவன். எனக்கு அதில் நம்பிக்கை இல்லை. அரவிந்தன் மறைக்கிறான் போலத் தெரிகிறது”.

“நீர், எதையும் பெரிதாகத் தான் நினைப்பீர். நேற்று இரவு அரவிந்தன் கடைக்கு வந்தவன் அவன் மிகவும் மகிழ்வாக என்னுடன் கதைத்தவன்”.

“அரவிந்தனுக்கு இவளைப் பற்றித் தெரியும். அதனால் இவள் எதைச் சொன்னாலும் அவன் பெரிதுபடுத்தமாட்டான். இவளின் போக்கில் மாறுதல் இருக்கிறது” என்றாள் தமயந்தி.

உலகநாதன் அதைப் பெரிதாக எடுக்கவில்லை. அவளைச் சமாளிப்பதற்காக, “நான் பக்ரதியைக் கேட்கிறன். ஏதாவது பிரச்சினையென்றால் கருணாகரனுடன் கதைக்கலாம்தானே. ஒவ்வொருநாளும் மனோன்மணி உம்மைச் சந்தித்துக் கதைப்பவள். சாடைமாடையாக் கேட்டிருக்கலாம் தானே” என்றார் உலகநாதன்.

“காலையில் வந்தவள், கேட்க நினைத்தனான் ஆனால் மனம் குழம்பியதால் ஏதாவது மாறுபாடாகக் கதைத்து விடுவனோ என்ற பயத்தால் கேட்கவில்லை. சில சமயம் ஒன்றுமில்லாத ஒன்றைத் துருவித்துருவிக் கேட்பதன் மூலம் பிரச்சினையைக் கூட்டி விடுவதாயும் முடியும் என்று நினைத்தேன்” என்றாள் தமயந்தி.

“சோதினை நேரம் மிகவும் அவதானமாகக் கதைத்தல் வேண்டும். கண்டபடி அவளைக் கதை கேட்டுத் தொந்தரவு செய்யாதே. நேற்றுப் பாடசாலையைப் பற்றிக் கருணாகரனுடன் உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கதைத்தவளாம். கருணாகரன் சமாதானமாகக் கதைத்தும் அவள் அதைக் கேட்கவில்லையாம். அவள் தேவையில்லாத விஷயங்களைப் பற்றியும் கதைக்கிறாள். அவள் முன் கோபகாரி. அதனால் அதிபரோடும் சென்று கதைத்திருப்பாள்” என்றார் உலகநாதன்.

அவர் அவ்வாறு சொன்னதும் தமயந்தி மேலும் குழம்பிப் போனாள். “அவள் கதைத்திருப்பாள். ஆராயாதும் கதைத்திருப்பாள்” என்று தமயந்தி நினைத்தாள். பல்வேறு விதமான எண்ணங்கள் இதயத்துள் எழுந்து அவளைக் குழப்பின.

05.

அதிகாலை நான்கு மணிக்குச் சுந்தரலிங்கம் உலகநாதனது வீட்டுக்கு வந்தபோது அவர் வளர்க்கும் இரண்டு அல்செசன் நாய்கள் பயங்கரமாகக் குரைத்த வண்ணம் ஓடிவந்து பூட்டியிருந்த படலையைப் பாயமுயன்றன. நாய்களின் பயங்கரமான குரைப்புச் சத்தம் கேட்டு படலை ஸைற்றரைப் போட்ட கருணாகரன் வெளியே வந்து நாய்களை உள்ளே போகச் சொல்லிவிட்டுப் படலையைத் திறந்தான்.

“ஆர், சுந்தரலிங்கம் அதிபர் ஜயாவே உள்ளுக்கு வாங்கோ, ஜயா குளித்து விட்டுச் சிவபூசை செய்கிறார். இருங்கோ வந்திடுவர்” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றான். சுந்தரலிங்கம் அங்கிருந்த நாற்காலியொன்றில் அமர்ந்தார். மேசையில் முதல் நாள்ப் பத்திரிகைகள் இருந்தன. அவர் நேற்றுப் பத்திரிகைக்களைப் பார்க்கவில்லை. அதனால் எடுத்தார். மனம் குழம்பியதால் அவரால் அதை வாசிக்க முடியவில்லை. தான் தெரியாத்தனமாக வந்து விட்டேனோ என்று நினைத்தார். அவர் ஊரில் உள்ள ஒரு தரம் மூன்றுப் பாடசாலையின் அதிபர். தரம் ஒன்று அதிபர் பர்ட்சையில் அவர் சித்தியடைந்த போது

கல்விப் பணிப்பாளர் அவரை அழைத்து இப்போ உமது தரத்திற்கேற்ற பாடசாலைகளில் வெற்றிடம் இல்லை. ஆசீர் பாடசாலைக்குப் போங்கோ. பெரிய பாடசாலைக்கு வெற்றிடம் வரும் போது உமக்குத் தரலாம்” என்றுவர். அதை நம்பி அவர் அங்கு சென்று பதினெட்டு வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. இன்னும் அவரது தரத்திற்கேற்ற பாடசாலைகளில் ஒன்று கூட வெற்றிடமாவில்லைப் போலும் அதனால் தான் இன்னும் அவருக்குப் பாடசாலை கொடுக்கப்படவில்லை.

மகாவித்தியாலயத்தில் தான் அவர் படித்தவர். அவர் படிக்கும்போது அப்பாடசாலை கல்வியிலும் இணைப்படவிதான் செயற்பாடுகளிலும் மாவட்டத்தில் முதல் நிலையில் இருந்தது அப்பாடசாலையில் தான் அவரது தந்தை பீயோனாகக் கடமையாற்றினார். அப்போது அவர் சொல்வார், “தமிழ் நீ நன்றாகப் படித்து இப்பாடசாலைக்கு ஆசிரியராக வர வேண்டும்” என்பார். அதை நினைக்க அவரது கண்கள் கலங்கின. இந்தப் பதினெட்டு வருடங்களுக்குள் அப்பாடசாலையில் மூன்று முறை அதிபருக்கான வெற்றிடம் வந்து வேறு அதிபர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு காரணம் சொல்வார்கள். மூன்று முறைகளும் செல்வாக்குள்ளவர்களும் பணம் உள்ளவர்களுமே நியமிக்கப்பட்டனர். இடம்பெயர்ந்த போது புலிகளின் கல்விப் பொறுப்பாளர், கல்விப் பணிப்பாளரை அழைத்து மகாவித்தியாலய அதிபர் கொழும்புக்கு இடமாற்றும் பெற்றுச் செல்கிறார். அப்பதவிக்குச் சுந்தரவிங்கம் சேரை நியமியுங்கள்” என்று சுந்தரவிங்கத்திற்கு முன்னாலேயே சொன்னவர் மகாவித்தியாலய அதிபர் இடமாற்றும் பெற்றுச் சென்ற பின்பு பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கச் செயலாளர் கல்விப் பணிப்பாளரைச் சந்தித்து அப்பாடசாலையின் அதிபராகச் சுந்தரவிங்கத்தை நியமிக்குமாறு கேட்டபோது, “சுந்தரவிங்கத்திற்கு வயது இருக்கிறது. ஆறுதலாகப் பார்ப்போம்” என்றுவர். நியமிக்கப்பட்ட அதிபர் சுந்தரவிங்கத்தை விட ஜந்து வயது இளமையானவர்.

அதன்பின் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கச் செயலாளர் சுந்தரவிங்கத்திடம் வந்து, “சேர், அவர் மனைவியின் சொல்லைத் தான் கேட்பார். அவரது மனைவி மகாவித்தியாலத்தில் தான் கற்பிக்கிறா. நீங்கள் அவையிலும் பார்க்கக் காதி குறைந்தவர். உங்களை மதிக்க அவாதயாரில்லை அதனால் தன்னுடைய இனத்தவர் ஒருவரை நியமித்து விட்டனர்” என்றார்.

சுந்தரவிங்கத்திற்கு அப்பாடசாலையின் அதிபர் பதவி தனக்குக் கிடைக்காது என்று தெரியும். இருப்பினும் புலிகளின் பொறுப்பாளர் சொன்னதால் கிடைக்கும் என்று நம்பினார், “சேர். இவங்கள் கதையாலும் நடிப்பாலும் யாரையும் நம்ப வைத்து விடுவாங்கள். பாருங்கோ இவ்வுரில் உள்ள பாடசாலைகளுக்கு நியமிக்கப்பட்ட அதிபர்கள் எல்லோரும் அவர்களுக்கு வேண்டியவர்கள். விழுந்து கும்பிட வேணும். இல்லாவிட்டால் காசு குடுக்க வேணும். நீங்கள் அந்த இரண்டையும் செய்ய மாட்டியள். அப்ப எப்பிடிப் பதவி கிடைக்கும்?” என்று கேட்டவன்.

அதை நினைக்கச் சுந்தரவிங்கக்திற்குச் சிரிப்பு வந்தது. உண்மை தான். இது வரை தலை வணங்காது பெரும் மதிப்போடு வாழ்ந்து விட்டுப் படிக்காத ஒரு பெரும் சாதிமானுக்கு அடிபணிவதா? அப்படி அடி பணிந்தாலும் அப்பதவி கிடைக்குமா...? கிடைக்காது முன்பு இரண்டாயிரம் பிள்ளைகள் கற்ற காடசாலையில் இன்று அறுநாறு, எழுநாறு பிள்ளைகள் தான் கல்வி கற்கின்றனர். பாடசாலை முன்பிருந்ததை விடக் கேவலமாகிவிட்டது. இன்னும் மூன்று வருடங்கள் தான் நான் சேவை செய்யலாம். அதை நான் கடமை செய்யும் பாடசாலையிலேயே செய்வதுதான் சரி. மூன்றாம்தரப் பாடசாலையென்றாலும் மாவட்டத்தில் பெயரோடும் புகளோடும் உள்ள பாடசாலை. மகாவித்தியாலயத்திற்கு அவரை நியமிக்கும் போது பெரும் வீரன் என்றார்கள். இப்போ ஊழல் மன்னன் என்று முழுச் சமூகமும் சொல்கிறது. எல்லாவற்றையும் புரிந்துவிட்டனர். இருந்த போதும் திருந்தவில்லை. திருந்தவும் மாட்டார்கள்.

கடைசி காலத்திலாவது ஒரு முதலாம்தரப் பாடசாலையில் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற வேண்டும் என்ற நினைவோடு வந்த சுந்தரவிங்கக்திற்கு இப்போது வெறுப்பு உண்டானது. மக்கள் எல்லோரும் சிறந்த அதிபர் என்கிறார்கள். எனது பாடசாலையில் கற்ற மாணவர்கள் தான் அங்கு உயர்தர வகுப்புக்களில் கற்கிறார்கள். ஆனால் பெற்றோர் என்னை மதிக்கிறார்களே தவிர எனது திறமையை மதிக்கவில்லை. மதித்திருந்தால் ஊழல் செய்த அதிபருக்கு இடமாற்றும் கொடுக்கும் போதாவது என்னை வந்து கேட்கலாம் தானே. நல்ல முறையில் பாடசாலையை நான் நடத்துவதால் முதலாம் தர அனுமதிக்குக் கல்வித்தினைக்களம் பல நிபந்தனைகளை வைத்திருக்கு அதனால் பெரிய பெரிய உத்தியோகத்தர்களும் கல்விமான்களும், பணக்காரர்களும் முதலாம் தர அனுமதிக்காகப் பலமுறை வந்து சந்திக்கின்றனர். அப்படியிருக்கப் பெருமையில்லாத ஒரு பாடசாலையின் அதிபர் பதவிக்கு ஒரு கல்வியறிவில்லாத பணக்காரனிடம் நான் மண்டியிட வேண்டுமா?” என்று நினைத்தார்.

வரும்போது இருந்த உற்சாகமும் பற்றும் படிப்படியாகக் குறைந்து அற்றுவிட்டது. அதனால் எழுந்து போகலாமா? என்று நினைத்தார். பின் கல்லாதவென்றாலும் சமூகத்தால் மதிக்கப்படுவன் அதனால் பொறுமையாக இருப்போம்” என்று நினைத்தார். இப்போ வந்தமைக்குக் காரணம் கேட்டால் என்ன சொல்வது என்று யோசித்தார்.

அப்போது கருணாகரன் தேநீர் கொண்டு வந்தான், “கருணா, இப்போ தான் பால் குடித்துவிட்டு வந்தேன். வேண்டாம்” என்றார். கருணாகரன் எதுவும் பேசாது சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பின் அர்த்தம் அவருக்கு விளங்கியது. ஒருமுறை அவனுக்கு அவர் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது, “கல்லாதவேளாளனும், குடிகாரவேளாளனும் தான் பெரும் சாதிக்காரன் என்று நினைத்துத் தமது வீட்டுக்குச் செல்பவனுக்குத் தேநீர் கொடுக்கிறான். தேநீர் கொடுக்கும் பாத்திரம் சுத்தமற்றது எம்போன்றவர்க்கு வெள்ளித்தட்டில் கொடுப்பதாக நினைக்கட்டும் என்று கொடுப்பது” என்றவர்.

அவன் சென்றபின் உலகநாதன் கதைத்துக் கொண்டு வந்தார், “பெரிய அதிபர் என்னை வீடுதேடி வந்து சந்திக்கிறீர்கள். என்ன விஷயம்” என்று கேட்டார். அவருக்கு சுந்தரவிங்கம் மகாவித்தியாலயத்திற்கு வரும் நோக்கத்துடன் வந்திருக்கிறார் என்றே என்னினார்.

“எமது பாடசாலையின் காணி போதாது வெளிநாட்டில் உள்ள ஒருவன் பாடசாலைக்கு அருகில் இருக்கும் தனது பத்துப் பரப்புக் காணியைத் தருவதாகக் கூறுகிறார். கல்விப் பணிப்பாளரைச் சந்தித்துக் காணியைப் பாடசாலைக்கு கொடுப்பதற்கான நடைமுறைகளைச் செய்தாயிற்று அதற்குள் ஒரு கட்டிடம் கட்ட வேண்டும். உங்களது மருமகன் தானே பாடசாலைக் கட்டிடப் பொறியியலாளர். அதனால் உங்களோடு கதைக்கலாமென்று வந்தேன்”.

உலகநாதனிற்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. அத்துடன் அப்பாடசாலையின் வளர்ச்சி முழுமையாக மகாவித்தியாலயத்தைப் பாதித்து விட்டது. இப்போது மகாவித்தியாலயத்தில் தரம் ஒன்றில் இருந்து ஐந்துவரை நாறு பிள்ளைகள் கூடக் கற்கவில்லை. தரம் ஐந்து புலமைப்பரிசில் பரீட்சை முடிய பிள்ளைகள் வேறு பாடசாலைகளுக்குச் சென்று விடுகின்றனர், ‘நான் மருமகனுடன் கதைக்கிறேன்’ என்றார் உலகநாதன்.

சுந்தரவிங்கத்தின் பாடசாலையில் பல பிரமுகர்களின் பிள்ளைகள் படிப்பதால் அவர்களைக் கொண்டே தனது பாடசாலையின் தேவைகளை முடித்துவிடுவார். இப்போ கதைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அதைக் கதைத்தார்.

06.

சுந்தரவிங்கம் புறப்பட்ட போது உலகநாதனின் வர்த்தகப் பங்காளரான துரைசிங்கம் வந்தார், “சேர், சுகமாக இருக்கிறீர்களா? சேர் வந்த பின்பு தான் தேடுவாரற்று இருந்த பாடசாலை சகல துறைகளிலும் வளர்ச்சியடைந்தது. சுற்றுமதில், கிணறு, கோவில், விளையாட்டு மைதானம் என்பன வந்தன. நாம் படிக்கும் போது மைதானம் இல்லாததால் விளையாட்டுப் போட்டி நடைபெறுவதில்லை. பின்பு அயற்பாடசாலையில் பெரும் சிரமத்துடன் பிள்ளைகள் விளையாடினர். நீங்கள் மைதானத்தை விலைக்கு வாங்கி விட்டார்கள். அதிபர் என்றால் உங்களைப் போல இருக்க வேண்டும் எம். ஏ பட்டதாரியும் தரம் ஒன்று அதிபருமான நீங்கள் மேலதிகாரிகளால் பழிவாங்கப்பட்டமையால் கிராமப்புற மக்கள் நல்ல கல்வியைப் பெற முடிந்தது. ஏன் உங்களைப் போல அதிபர்கள் கடமையாற்றக் கூடாது. மகாவித்தியாலயம் பெரும் பிரச்சினைப்படுகிறது. அதிகாரிகளும் அவர்களது மனைவிமாராலும் தான் இந்த நிலை. முன்பு ஓர் அதிகாரி நன்றாகப் பாடசாலையை நடத்திய உங்களுக்கு எவ்வளவு தொல்லைகள் தந்தவர். ஒவ்வொருவரும் செய்வதை அனுபவிப்பார்கள். அந்த அதிகாரி அனுபவித்தவர் தானே. மகாவித்தியாலயத்தின் பழைய மாணவர் நீங்கள். நீங்கள்

இருக்க வேற்றாரவனொருவனை அதிபராக நியமித்தால் தான் அந்தப் பாடசாலை அழிந்தது. இப்பெரும் ஊழல் படிப்பில்லை, பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் செல்வதில்லை. பெற்றோர் வேறு பாடசாலைகளுக்குப் பிள்ளைகளை மாற்றுகின்றனர். இதெல்லாவற்றையும் ஆருக்குச் சொல்வது. அவையே ஊழல் செய்பவர்களுக்கு ஆதரவாகச் செய்யபடுகின்றனர். மகாவித்தியாலய அதிபரில் குற்றங்கள் இருப்பதாக விசாரித்துவிட்டு அவரையே தொடர்ந்து கடமையாற்றும்படி விட்டிருக்கின்றன. நான் போன கிழமையும் போய்ப் பணிப்பாளரைச் சந்தித்து விபரமாகச் சொன்னனான். கள்வன் என்று தெரிந்தும் தொடர்ந்து உதவுகிறார்கள் இது ஏன் சேர்”

“முன்பென்றால் நான் தட்டிக்கேட்பன். யாரும் உதவுமாட்டார்கள் பதினைந்து வருடங்களாக ஒரே பாடசாலையில் கடமையாற்றுகிறேன். யாரோடும் கதைக்க முடியாது. கதைப்பதைக் கேட்கவும் மாட்டார்கள். அதனால் நான் கதைப்பதில்லை. இன்னும் மூன்று வருடங்கள் இருக்கிறது. பேசாமல் இருந்து கடமையைச் செய்வும்” என்றார் சுந்தரலிங்கம்.

அப்போது தேனீருடன் அங்கு வந்த பக்ரீதி சுந்தரலிங்கத்தின் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்று நாற்காலியில் இருத்திவிட்டு, “பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு எமது வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். கட்டாயம் தேனீர் குடிக்க வேண்டும்” என்று தேனீர்க் கோப்பையை நீட்டினாள். அவள் சிரித்த போதும் அச்சிரிப்பில் பொலிவு இருக்கவில்லை. அதை சுந்தரலிங்கம் உணர்ந்து கொண்டார். முன்பு சிட்டுக்குருவி போலக் கலகலப்பாக இருந்த அவள் தனது தகப்பனின் வியாபாரப் பங்காளியின் மகனான சுதர்சனைக் காதலித்த பின் அவளது போக்கே மாறிவிட்டது.

சுதர்சன் பெரும் வர்த்தகன். பெரும் தனவந்தர்களின் பிள்ளைகளோடு நட்பு வைத்திருப்பவன். அதனால் அவன் நன்றாக மதுவருந்துவான். சுதர்சனும், அரவிந்தனும், பக்ரீதியும் ஒரே வகுப்பில் கற்றமையால் அவர்களுக்குள் காதல் வந்துவிட்டது. ஆரம்பத்தில் குடித்தால் பக்ரீதியைச் சந்திக்காதவன் பின் குடித்துவிட்டு வந்து வீண் கதைகள் பேசுவான். அவன் குடிப்பதை அறிந்த சுந்தரலிங்கம் ஒரு நாள் பக்ரீதியுடன் கைத்தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு அவளைத் தன்னை வந்து சந்திக்குமாறு கூறினார்.

அன்றே அவன் அவரைப் பாடசாலையில் வந்து சந்தித்தாள். அவளை ஆசனத்தில் இருத்திவிட்டு தன்னுடன் இருந்தவர்களை வெளியே அனுப்பிவிட்டுச் சொன்னார், “அம்மா, நீ படிக்கும்போதே சுதர்சனைக் காதலிக்கும் விடயம் தெரிந்து நான் உன்னோடு அதைப் பற்றிக் கதைத்தனான். ஞாபகம் இருக்கா?” என்று கேட்டுவிட்டு அவளின் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தார். அவள் வெகு நேரமாக யோசித்து விட்டு, “சுதர்சனின் தந்தை அப்பாவோடு வியாபாரம் செய்பவர். அதனால் சுதர்சன் அடிக்கடி வியாபார விடயமாக வீட்டுக்கு வருவார். வந்தால் கதைக்கத்தானே வேண்டும்” என்று மிகவும் சிரமப்பட்டுச் சொன்னாள். அவளுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது.

“நீ நன்றாகப் படிக்க கூடியவள். ஏ. எல் சோதனை வருகிறது கவனமெடுத்துப் படிக்க வேண்டிய நேரத்தில் அவனுடன் படத்திற்குச் சென்றுள்ளாய். காதலிப்பது தவறல்ல காதலிப்பதற்கு ஒரு வயது வர வேண்டும். படிப்பை முடித்திருக்க வேண்டும். படிக்கும் போது உண்டாகும் காதல் படிப்பைக் குலைத்து விடும். நீ கெட்டிக்காரி பரீட்சைக்குச் சில நாட்கள் இருக்கையில் படம் பார்க்கலாமா...? அப்பா அறிந்தால் என்ன நடக்கும் தெரியுமா? சுதர்சன் பணக்காரன் பெரும் வியாபாரி தனவந்தன் நல்ல குணமுள்ளவன் இருந்தாலும் ஒரு கண்ணிப் பெண் தனிமையாகக் காதலைச் சந்திக்கக் கூடாது. காதலில் ஒழுக்கம் இருத்தல் வேண்டும். காதலிப்பவர்கள் தனியே சந்திக்கக் கூடாது. நீ எனது பாடசாலையில் படித்துத்தான் தரம் ஜங்கு புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் மாவட்டத்தில் முதல் மாணவியாகச் சித்தியடைந்தாய். உனக்குத் தெரியும் எனது பாடசாலையில் கற்ற, கற்கின்ற பிள்ளைகளை நான் எனது பிள்ளைகளாகவே கருதுகிறேன் என்று. அதனால் தான் சொன்னேன். நீ கெட்டிக்காரி. எந்த வல்லவர்களையும் காதல் திசை திருப்பிவிடும். அத்துடன் காதலர் தனிமையில் சந்தித்தால் பெரும் துன்பங்கள் உண்டாகும். அதனால் தான் சொன்னேன். நீ காதலிப்பதை நான் கண்டிக்கவில்லை. ஏ. எல் பரீட்சை முடிந்ததும் திருமணம் செய்யலாம் அதனால் பரீட்சை முடியும் வரை அவதானமாக இரு” என்றவர்.

“ஏன் சேர் நீங்கள் மகாவித்தியாலயத்திற்கு அதிபராக வரவிரும்பவில்லை” என்று கேட்டாள் பகீர்தி.

சுந்தரவிங்கம் சிரித்தார். பின்பு, “நான் விரும்பினால் வர முடியுமா...? அதைத் தீர்மானிப்பவர்கள் தான் விரும்ப வேண்டும்” என்றார் சுந்தரவிங்கம்.

“அப்பா, நீங்கள் செல்வாக்குள்ளவர் சேருக்கு உதவி செய்யக் கூடாதா?” என்று கேட்டாள் பகீர்தி.

“அவர் அதை விரும்பமாட்டார். ஓய்வு பெற இன்னும் மூன்று வருடங்கள் உண்டாம். அது வரை தான் இருந்த பள்ளிக் கூடத்திலேயே இருக்க விரும்புவதாக இப்ப எனக்குச் சொன்னவர். நீ கேட்டுப்பார். அவர் விரும்பினால் முயற்சி செய்கிறேன்” என்றார் உலகநாதன்.

“இல்லை, இல்லை வேண்டாம் எனது தரத்தையும் கல்வியையும் பெரிதாக மதித்து நான் அப்பாடசாலைக்கு அதிபராகச் செல்ல விரும்பி அவமானப்பட்டனான். அப்போது இருந்த கல்விப் பணிப்பாளர் தனது, மனைவியின் விருப்பத்திற்கேற்பத் தான் அப்பாடசாலைக்கு அதிபர்களை நியமிப்பர். கல்விப் பணிப்பாளரின் மனைவி அப் பாடசாலையில் ஆங்கில, விஞ்ஞான ஆசிரியராக இருந்தவா. அவா என்னை ஏற்கவில்லை. சம்பளம் அதிபரின் தரத்திற்கு ஏற்பவே கொடுக்கப்படுகிறது. எனக்கு அதிபர் தரம் ஒன்றிற்கான சம்பளம் தரப்படுகிறது. சிறிய பாடசாலை என்று சம்பளத்தைக் குறைக்க மாட்டார்கள். பிறகேன் பெரிய பாடசாலைக்கு ஆசைப்படுவான்” சிரித்தார் சுந்தரவிங்கம்.

பகீர்தி அவரின் அருகில் நின்றாள். அவளது முகம் கவலையால் கறுத்திருந்தது. இப்போ சுதர்சன் அதிகமாகக் குடிக்கிறான். அவன் குடிக்காவிட்டாலும் அவனது நண்பர்கள் தாம் குடிப்பதற்காக அவனை யோசிக்க விடுவதில்லை. அது தான் பகீர்தியின் கவலைக்குக் காரணமாக இருக்கும். டொக்ரர் என்றாலும் மனம் சாதாரண மக்களின் மனத்தைப் போன்றது தானே. அது பற்றிப் பகீர்தியுடன் இனிக் கதைக்க முடியாது. கதைத்தாலும் பயனில்லை என்று நினைத்தவாறு, “இந்த வருடத்துடன் படிப்பு முடிந்து விடும் பின் வேலை தானே” என்றார்.

“ஓம் சேர். படிப்பு பெரும் தலைவலி. ஜந்து வருடங்கள் ஒருவாறு கழிந்து விட்டது” என்றாள் பகீர்தி.

“துரை, வந்த நேரம் தொடக்கம் நிற்கிறாய் இரு” என்றார் உலகநாதன்.

“நான் ஒருக்கால் கருணாகரனைச் சந்திக்க வேணும்” என்று கூறிவிட்டு பின் பக்கம் சென்றான் துரைசிங்கம்.

கருணாகரனைச் சந்திப்பதானால் இருந்த இடத்தில் இருந்து கூப்பிட்டாலும் அவன் வருவான். பொதுவாகப் பலர் சுந்தரவிங்கத்துடன் சரி சமமாக இருந்து பேசமாட்டார்கள். என்னை மதிக்காத பலர் சுந்தரவிங்கத்தைக் கண்டால் எழுந்து நிற்கிறார்கள்” என்று நினைத்த உலகநாதனுக்கு பொறாமையாக இருந்தது.

07.

இரண்டு மணிக்குப் பல்கலைக்கழகத்தால் வீட்டுக்கு வந்த பகீர்தி குளித்து விட்டுக் கருணாகரனின் வீட்டுக்கு வந்தாள். அந்த நேரம் அரவிந்தனைத் தவிர வேறு யாரும் வீட்டில் இருக்கமாட்டார்கள். அரவிந்தனுடன் ஆஹுதலாகக் கதைக்கலாம் என்று வந்தாள். அன்று பகீர்தி கட்டாயம் வீட்டுக்கு வருவாள் என்று தெரிந்த அரவிந்தன் அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்டு விட்டு வெளியே செல்ல நினைத்தான். அதற்குள் பகீர்தி வந்து விட்டாள். இனி இவளின் கதைகளைச் சகிக்க முடியாது என்று நினைத்தவாறு சிரிப்பை வலிந்து இழுந்தான்.

அவனது முகமாறுபாட்டில் இருந்து தான் வந்தது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று புரிந்து கொண்ட பகீர்தி ஒரு கணம் நின்று யோசித்தாள்.

“உள்ளை வா?” என்றான் அரவிந்தன். அவள் வந்து முன் பக்கத்தில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தாள். நேற்று மாலை சுதர்சன் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து குடித்துவிட்டுச் சந்தியில் சிலருடன் முரண்பட்டான். அதை அவள் கேள்விப்பட்டிருப்பள் அதைப்பற்றிக் கதைக்கத் தான் வந்திருப்பள் என்று நினைத்து அவள் பேசப்படும் எனக்காத்திருந்தான்.

வெகுநேரமாகியும் அவள் பேசவில்லை. அது அவனுக்கு வெறுப்பையும் சலிப்பையும் கொடுத்தது.

“சோதினை முடிய வேலை செய்ய விருப்பும் இடம் எது என்று கேட்டதற்குக் கொழும்பு என்று எழுதிக் கொடுத்துள்ளேன். நீ எங்கை வேலை செய்ய விரும்புகிறாய்” என்று கேட்டாள் பக்ரதி.

“யாழ்ப்பாணத்திலை வேலை செய்யத்தான் எனக்கு விருப்பம். இங்கை வெற்றிடம் இருக்கு. அம்மாவின் சாப்பாட்டை ரசித்து ருசித்துச் சாப்பிடலாம்”.

பக்ரதி எதுவும் பேசாது யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள், “பக்ரதி ஏ. எல் படிக்கும் போது உனது வீட்டுக்கு அடிக்கடி வரும் சுதர்சணை நீ விரும்பினே. அப்போது அவன் பெரும் பணக்காரன். விதம் விதமான அழகிய உடைகளை அணிந்து வருவான். அந்தக் கவர்ச்சியில் நீ அவனை விரும்பினாய். அவன் பணக்காரன் நல்ல வியாபாரி அப்போது பல இலட்சம் ரூபா பெறுமதியான காரில் எங்கும் சென்று வந்து கொண்டிருந்தான். உனது காதலை அறிந்த நான் உனக்குப் புத்திமதி சொன்னபோது, “நான் பொறுமை காரணமாக அவனைக் குறை சொல்கிறேன்” என்றாய். அந்த நாட்களிலேயே அவன் குடிப்பவன். அவனது தந்தை பெருங் குடிகாரன். வீட்டில் மதுபான வகைகளைக் கொண்டுவந்து வைப்பார். அவன் களவாக எடுத்துக் குடித்து விடுவான். அதை நான் சொன்ன போது நீ அவனைக் கேட்டாய். அவன் சிவன் மீது சத்தியம் செய்து தான் குடிப்பதில்லை என்பான். அதை நம்பிய நீ என்னைத் தவறாகப் எண்ணிக் கண்டபடி ஏசினாய். முக்கியமாக நான் உன்னை விரும்புவதாக நினைத்தே அப்படிப் பேசினாய்”.

பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு அரவிந்தன் பக்ரதியைப் பார்த்தான். அவளது கண்ணங்களால் கண்ணீர் வழிந்தது. அதைத் துடைக்கக்கூட அவள் விரும்பவில்லை.

“நீ மிகவும் அழகான, பணக்காரப் பெண்”. உங்கள் வீட்டில் குடியிருப்பவர்கள் நாங்கள் எமக்கு அப்போது உங்களைத் தவிர உதவ யாரும் இல்லை. உன்னைப் போன்ற அழகான பெண்னை யார்தான் விரும்பமாட்டார்கள்?. ஏன் படிக்கும்போது ரியூசன் வகுப்பில் உன்னைச் சுற்றிப் பலர் திரிந்தவை. நான் என்ன முனிவனா? எனது மனமும் சலனப்பட்டது. ஆனால் குடும்பநிலையையும் அப்போதய நாட்டு நிலைமையையும் எண்ணி எனது மனதைத் திடப்படுத்தினேன். தற்செயலாக எனது விருப்பத்தை உனது தந்தை அறிந்தால் எம்மை வீட்டால் தூர்த்திவிடுவார். நாம் செய்யும் தோட்டத்தையும் பறித்து விடுவார்” நிறுத்தினான் அரவிந்தன்.

சில நிமிடங்கள் கழித்துச் சொன்னான், “எனது அன்புக்குப் பாத்திரமான நீ ஒரு குடிகாரனைக் காதலிப்பது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. எமக்கு அடைக்கலம் தந்து உதவி செய்பவரின் மகள் கெட்டழிவதை நான் விரும்பவில்லை. அதை விட நீ படிப்பில் கெட்டக்காரி.

எப்படியும் டொக்டராவாய் என்று எனக்குத் தெரியும். டொக்டரான பின் ஒரு குடிகார வியாபாரியை நீ திருமணம் செய்வதை நான் விரும்பவில்லை. அதனால் தான் நான் பலமுறை சுதர்சனைப் பற்றிச் சொன்னேன். நீ அதைச் சுதர்சனிடம் சொன்னதால் அவன் எனக்கு அடித்தான். எச்சரித்தான், மிரட்டினான். இருந்தும் உன்மீதுள்ள பாசத்தால் மீண்டும் உன்கு நான் சொன்னபோது நீ மிக்க கோபம் கொண்டு என்னை ஏசினாய். நான் உன்னை விரும்புவதால் தான் நான் சுதர்சனைப் பற்றித் தவறாகக் கூறுவதாக நீ நினைத்து என்னைக் கண்டபடி பேசினாய், “இனிமேல் நீ இதைப் பற்றிக் கதைத்தால், நீ எனக்குக் காதல் தொந்தரவு தருவதாக அப்பாவிடம் சொல்லி விடுவேன்” என்று மிரட்டினாய். நான் மிகவும் பயந்து விட்டேன். போர் உச்சக் கட்டமாக நடைபெறும்போது நீ ஏதாவது சொன்னால் எமக்கு இருப்பிடமும் இல்லாமல், உணவும் இல்லாமல் போய்விடும் என்று நினைத்துப் பின் சுதர்சனைப் பற்றி எதுவும் கூறாதிருந்தேன். அவனது செயல்கள் எனக்குப் பெரும் துக்கத்தைக் கொடுத்தன” அவனது குரல் கரகரத்தது.

“வீணாக ஒரு நல்ல உள்ளத்தை வேதனைப்படுத்தி விட்டேன் என்று கலங்கினாள் பக்ரதி. கெட்ட நேரம் அவனைக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டது” என்று நினைத்தாள் பக்ரதி.

“நீ எச்சரித்த பின்பு நான் சுதர்சனைப் பற்றிக் கூறுவதில்லை. அவன் ஒரு நல்ல வர்த்தகன், அறிவுள்ளவன், பெரும் பணக்காரன், இவையெல்லாம் இருப்பதால் அவன் குடிக்கிறான். தீயசெயல்களைச் செய்கிறான். இவை எங்கு கொண்டு சென்று விடுமென்று என்னுகிறானில்லை. யார் சொன்னாலும் அவன் கேட்பதில்லை. நீ பலமுறை சொல்லியும் கேளாத்தால் அவனோடு கதைப்பதில்லை என்று கேள்விப்பட்டேன் உண்மையா?” என்று கேட்டான் அரவிந்தன்.

“கடந்த முன்று வருடங்களாக நான் கதைப்பதில்லை அவனும் கதைக்க விரும்புவதில்லை. அவனது வியாபார நிலையத்தில் எம்மோடு கற்ற கௌசல்யா கணக்காளராக வேலை செய்கிறான். அவள் சுதர்சனைத் தான் காதலிப்பதாக எனக்குச் சொன்னாள். அதைக் கேட்டபோது தான் எமக்குள் பிரச்சினை உருவானது. அவள் எழிலும் சாதி குறைந்தவள். அதைக் கேட்டபின் அவனை விசாரித்தபோது என்னுடன் அவன் சண்டைக்கு வந்தான். நீ என்னை நம்பினால் என்னைக் காதலி இல்லாவிட்டால் விட்டு விட்டுப்போ. என்னால் குடிக்காமல் இருக்க முடியாது ஸ்தசம் ஸ்தசமாய் உழைக்கிறேன். அதை அனுபவிக்கத்தானே வேண்டும்” என்று திமிராகச் சொன்னான். பிறகு ஒரு நாள் இரவு அப்பா, அம்மாவுக்குச் சொன்னார், “துரைசிங்கம் நல்லவர், ஒழுங்கானவர், நீதிமான் ஆனால் சுதர்சன அவருக்கு மாறானவன். குடிக்கிறான் அங்கு வேலை செய்யும் கௌசல்யாவுடன் சுற்றித்திரிகிறான். அவள் சாதியில் குறைந்தவள். இருந்தாலும் காதலித்தால் திருமணம் செய்வதில் தவறு இல்லை. சாதி என்பது குலப் பிறப்பு. விரும்பியா அவள் அக் குலத்தில்

பிறந்தாள். இருவர் திருமணம் செய்தால் குழந்தை பிறக்கும். அதற்கேன் சாதி. அதனால் இவன் அவனோடு கூடித்திரிந்து விட்டு ஏமாற்றிவிடுவான். முன்பும் ஒரு பெண்ணை ஏமாற்றினவனாம். அதனால் அவள் தற்கொலை செய்தவளாம்” என்று அப்பா சொன்னபின் நான் அவனோடு கதைப்பதை நிறுத்திவிட்டேன் அவனும் கதைப்பதில்லை” விம்மினாள் அரவிந்தனுக்கு அவள் சொன்னவை யாவும் தெரியும். ஆனால், அவன் அதைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. பல நாட்களாக அவனைப் பற்றிக் கதைக்காத அவள் இன்று ஏன் கதைக்கிறாள் என்று நினைத்தான் ஆனால் கேட்கத்துணிவு வரவில்லை.

“முன்று வருடமாகக் கதைக்காதவன் இன்று கைத்தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு என்னைக் கண்டபடி ஏசினான். நன்றாகக் குடித்திருக்கிறான் போலத் தெரிகிறது. உனக்கு நான் சரிவரமாட்டன் நீ அரவிந்தனோடு இப்ப கூடித்திரிகிறாய். அவன் முன்பு உன்னை அடைவதற்காக என்னைப் பற்றித் தவறாகக் கதைத்தவன். அவன் டொக்ரர். உனக்குத் தோதானவன்” என்று கூறித் தூசன் வார்த்தைகளால் திட்டினான். சகிக்க முடியாததால் போனைக் கட்பண்ணி விட்டேன். இப்போ புதிதாக ஏதாவது பிரச்சினை வந்து விடுமோ எனப் பயமான இருக்கிறது”

அரவிந்தன் அதைக் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்வில்லை. சில தினங்களுக்கு முன்பு அவன் அவனோடு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு கண்டபடி ஏசினவன். அரவிந்தன் பகீரதியின் முகத்தைப் பார்த்தான் அது வீங்கிக் கறுத்திருந்தது. அவனைப் பார்க்க வேதனையாக இருந்தது. அழகான அவள் மெலிந்து கறுத்திருந்தாள்.

“என்னால் உனக்கும் நெடுகக் கெட்ட பெயர் நான் ஒரு பாவப்பட்ட பிறவி” என்று கூறிவிட்டு விம்மி விம்மி அழுதாள்.

08.

“சொல்லச் சொல்ல கேளாது நம்பக் கூடாதவர்களை நம்பி நடப்பதால் இப்படியான துயரங்களைச் சந்திக்கத்தான் வேண்டும். முன்பு நான் உண்மையானவற்றைச் சொன்ன போது என்னை ஒரு அற்புமுவாக நினைத்து வாயில் வந்தவற்றையெல்லாம் கூறினாய். நான் எனது குடும்பநிலை கருதி உன்னோடு பேசாது விலகிச் சென்றாலும் துரத்தித் துரத்தி வந்து கேவலமாகப் பேசினாய். அப்போது உனது கண்களையும், மனதையும் காமம் மறைத்துவிட்டது. என்னைத் தவிர எம்மோடு படிக்கும் பலர் உனக்கு சுதர்சனின் நடத்தை பற்றிச் சொன்ன போதும் நீ அவர்கள் எனக்காகக் கதைக்கிறார்கள், நான் சொல்லித் தான் கதைக்கிறார்கள் என்று என்னி என்னுடன் சண்டைக்கு வந்தன். அப்போது யாரின் சொற்களையும் நீ கேட்கத் தயாராக இல்லை. இப்ப அழுகிறாய் அதனால் துன்பங்கள் கூடுமே

தவிர குறையவா போகிறது. அப்போது நான் ஆத்திரப்படுவதுண்டு. பின் எமது குடும்ப நிலை கருதி பேசாமல் இருப்பேன்”.

“அது உனது பிழை அல்ல. அந்தப் பருவத்தின் செயற்பாடு. காதலிப்பவர்கள் பிற்கூறுவதைக் கேட்பதில்லை. தனது காதலன் உத்தமபுரிசன் என்றே நினைப்பர்” என்று நினைத்தானே தவிரச் சொல்லவில்லை. சொல்லி வேதனைப்படும் அவளை அவன் குழப்ப விரும்பவில்லை.

“பகீ, நீ அவனோடு இரண்டு வருடங்களாகக் கதைப்பதில்லை என்கிறாய் ஒரு விடயம் பல நாட்களுக்கு நினைவுக்கு வராது இருந்தால் அது மறக்கப்பட்டு விடும் என்று கல்வியலாளர்கள் கூறுகின்றனர். நீ அவனை மறந்து விட்டாய் என்றே நான் நினைத்திருந்தேன்” என்றான் அரவிந்தன்.

சிறிது நேரம் பேசாதிருந்த அவள் சொன்னாள், “அவனை நினைக்க வெறுப்பாக இருந்தாலும் மறக்க முடியவில்லை. இதயத்தின் ஒரு முலையில் தங்கியிருந்து அடிக்கடி நினைவுக்கு வருகிறது”.

“மறப்பதற்கு வழி நினைக்காதிருத்தல் என்று பெரியவர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். நாம் மயிலிட்டியில் சகல வசதிகளோடும் இருந்தோம். எனது தந்தை உழவு எந்திரம் வைத்திருதார் தாத்தா கார் வைத்திருந்தார். எம்மிடம் சுமார் நாறு தங்கப் பவுண் இருந்தது. அதை நிலத்தில் புதைத்து வைத்திருந்தோம். இடம்பெயர்ந்தன்று அவற்றை நினைக்கக் கூட முடியவில்லை. உடுத்த உடுப்புடன் ஒடி வந்துவிட்டோம். இப்போ இராணுவத்தின் அனுமதியுடன் சென்று பார்த்தபோது பெறுமதிமிக்க எமது வீடு தரைமட்டமாக இருக்கிறது. வாகனங்களைக் காணவில்லை அவற்றையெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு தானே நாம் இருக்கிறோம். அவற்றை நினைப்பதில்லை. நினைப்பதால் என்ன பயன் வரப் போகிறது” என்றான் அரவிந்தன்.

“நான் நினைக்கக் கூடாதென்று தான் நினைக்கிறன். ஆனால் மனம் கேட்பதாக இல்லை. என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவிக்கிறேன்”.

“எனது அக்கா முறையான ஒரு பெண் திருமணம் செய்து ஒரு வருடத்துக்குள் அவளது கணவன் செல்தாக்கி இறந்துவிட்டான். அவள் இரண்டு வருடங்கள் கழிய வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த ஒரு உறவினைத் திருமணம் செய்து வெளிநாட்டுக்குப் போனாள். அங்கே அவர்கள் பிரிந்திருக்கிறார்கள். வாழ்க்கையில் இப்படியான துன்பங்கள் வரும் அதைக் கணக்கில் எடுத்தால் வாழ முடியாது. இன்னும் சில தினங்களில் பரீட்சை முடிந்து விடும். அதன் பின் வீட்டார் விரும்பும் ஒருவனைத் திருமணம் செய்து வாழ்” என்று சொன்னான் அரவிந்தன். அவள் எதுவும் பேசவில்லை.

“இதில் யோசிப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. காதல் என்பது ஓர் அத்தியாவசியமான உணர்வு. பசிக்கும்போது உண்பது போலக் காதல் உண்டாகும் போது உணர்வுகளுக்குத் தீவிபோட வேண்டும். காதலில் புனிதமில்லை. உணர்வுக்கு ஏது புனிதம். மனம்தான் சுத்தமான இருத்தல் வேண்டும். சுத்தமான மனம் அழுக்கடையாது. அழுக்கடையவிடலாகாது. எப்போதும் மனதை கட்டுப்பாடாக வைத்திருத்தல் வேண்டும். கட்டுப்படுத்தப்படாத மனம் தான் அலைபாயும். அதனால் மனதைக் கட்டுப்படுத்த, அதற்காகச் செயலில் இறங்கு. முதலில் தேவையில்லாதவற்றை நினைக்காதே. எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் நீயே சுமக்காது அதைப் பெற்றோரிடம் ஒப்படை. அவர்கள் பேசும் திருமணத்தைச் செய். ஊரில் உள்ளவர்களின் வரலாற்றை எடுத்துப் பார். பலர் காதலித்தவர்கள். ஆனால் பல்வேறு காரணங்களால் அது நிறைவேறவில்லை. அவர்கள் சன்னியாசியாகி விட்டார்களா? இல்லைத் தற்கொலை செய்து கொண்டார்களா? திருமணம் செய்து பிள்ளை குட்டிகளுடன் மிகவும் மகிழ்வுடன் வாழ்கின்றனர். எம்முடன் படித்த அகிலா ஆதவனைக் காதலித்தவள். அவனோடு சுற்றித் திரிந்தவள். அவள் வெளிநாட்டிற்குச் சென்ற பின் அவளுடன் தொடர்பில்லாததால் அவள் உருத்திரனைத் திருமணம் செய்து ஒரு பிள்ளைக்குத் தாயாகிவிட்டாள்”.

“எதையும் பெரிதுபடுத்துவதால் தான் மனம் குழம்பி விபர்தமான முடிவுகளை எடுக்கும். காதலிப்பது இயல்பு. அது நிறைவேறாவிட்டால் மகிழ்வுடன் வாழ்வது தான் புத்திசாலித்தனம். முன்னைய இலக்கியங்கள் ஒரு பெண் ஓர் ஆணை விரும்பினால், பார்த்தால், தொட்டால், கற்பிழந்தவள் என்று கூறுகிறது. கற்பு இருவருக்கும் உண்டு. அதைப் பேணுவது யார்? இலக்கியங்கள் காதலைப் புனிதம் என்கின்றன. புனிதம் என்றால் என்ன? கற்பு என்பது சொல் பிறலாமை என்று பெரியவர்கள் சொல்வர். அதுதான் உண்மை. அதனால் நீ பெற்றோர் விரும்பிய ஒருவனைத் திருமணம் செய்” என்றான்.

அவனது பேச்சு அவளது மனதைச் சாந்தப்படுத்தியது. அவன் அவளை ஆரம்பத்தில் விரும்பியவன். அவன் விரும்பிய போது தான் அவனைக் கேலி செய்ததை நினைத்து வெட்கப்பட்டாள். இப்போது அவன் விரும்பினால் அவள் ஏற்கத் தயாராக இருக்கிறாள். ஆனால் அவன் விரும்புவானா...? அதை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது என்று நினைத்தாள். அவளது பெற்றோருக்கு அவனைச் செய்ய விருப்பம். அரவிந்தனின் பெற்றோருக்கும் விருப்பம் அதனால் பெற்றோரைக் கொண்டு பேசலாம் என்று நினைத்தாள் அந்த நினைவு அவளுக்கு இனித்தது.

நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள். அவனது தோற்றும் முதன்முதலாக அவளைக் கவர்ந்தது. எனினும் ஒரு கலக்கம் மனதில் இருந்து வெளிப்பட்டு அவளைக் குழப்பியது. அப்போது சுதர்சன் தொலைபேசியில் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது, “மாலை நேரங்களில் அவன் உனது வீட்டில் இருந்து கடைக் கணக்குகளைச் சரிபார்க்கிறான். அவன் டொக்ரர் நீயும் டொக்டர். பாடசாலையில் படிக்கும் போது அவன் உன்னைத் தீவிரமாக விரும்பியவன் அதனால் இப்பவும் விரும்புவான்” அவன் அரவிந்தனின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அதில்

படிந்திருந்த உணர்வுகளை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவன் யாராலும் புரிந்து கொள்ள முடியாதவன். ஆசிரியர்கள் கூட உன்னைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நாம் எடுக்கும் முடிவுகளுக்கு மாறாகவே நீ முடிவெடுக்கிறாய் என்றார்கள் அவனது தாய் சொல்வாள், “எதிலும் அவனுக்கு விருப்பமில்லை. எதையும் வாய்திறந்து சொல்லான். உன்னை கூட அவன் பெரிதாக விரும்புவதில்லை. கொடுப்பதை உண்டு விட்டுச் செல்வான் “தம்பி, உனக்கு என்ன உணவு வேணுமென்டு கேள் செய்துதாறுன்” என்றால், “அம்மா நீ செய்யும் உணவு யாவும் சுவையானவை. உனது கைபட்டால் உணவு அமிரதமாகிவிடும்” என்பான் பழைய நினைவுகள் அவளது மனதை வலம் வந்தன.

“என்ன பகீ யோசிக்கிறாய்? உங்கள் குடும்பத்தை எனது குடும்பம் என்று நான் நினைத்தமையால் தான் உனது வாழ்வில் குறுக்கிட்டேன். இப்போதும் அதனால் தான் புத்திமதி சொன்னேன். நாம் அனாதைகளாக வந்தபோது எம்மை அரவணைத்து ஆதரவு தந்த உனது தந்தைக்கும் தாய்க்கும் எப்போதும் நன்றியுடையவனாக நான் இருப்பேன். எனது சகோதரி எப்படி மகிழ்வுடன் வாழ வேண்டும் என்று நினைக்கிறேனோ, அப்படி நீயும் மகிழ்வுடன் வாழ வேண்டும்”.

பக்ரீதிக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. எனது சகோதரியைப் போல நீயும் மகிழ்வுடன் வாழ வேண்டும் என்கிறான். அதன் அர்த்தம் என்ன? என்னையும் சகோதரி என்று நினைக்கிறானோ... காதலைப் பற்றியும் காதல் தோல்வியைப் பற்றியும் திருமணத்தைப் பற்றியும் பேசிய இவனின் வார்த்தைகளின் அர்த்தம் என்ன? அவன் தன்னை முன்போல விரும்புகிறானா என்று அறியவே அவள் வந்து கதைத்தாள். சுதர்சனோடு கதைக்காமல் விட்டன்றே அவள் அவனை மறந்து விட்டாள். அதனால் தன்னை விரும்பிய அரவிந்தனின் விருப்பத்தை அறியவே வந்தாள் சுதர்சன் அவனுடன் கைத் தொலைபேசியில் பேசவில்லை. பேசியதாகச் சொல்லி அவனது மன்றிலைமையை அறிய வந்த அவள் மிகவும் குழம்பிப் போனாள்.

09.

பக்ரீதிக்கும் அரவிந்தனுக்கும் பரீட்சை முடிந்து அதன் பெறுபேறு வெளியாகியமையால் இரண்டு பேரும் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள இரண்டு வைத்தியசாலைகளில் நியமிக்கப்பட்டனர். அதனால் உலகநாதனும் தமயந்தியும் கருணாகரனையும் மனோன்மனியையும் அழைத்துக் கதைத்தனர்.

“கருணா, பக்ரீதி எனக்கு ஒரே ஒரு பெண் பிள்ளை. வியாபாரம் காரணமாக நான் முப்பத்தைந்து வயதில் தான் திருமணம் செய்தேன். பத்து வருடங்கள் கழித்துத் தான் பக்ரீதி பிறந்தவள். அதனால் செல்லமாக வளர்ந்தமையால் அவள் சந்தூத திமிராக நடந்து கொள்வாள். இப்போ அப்படியல்ல. கல்வி அவளைப் பண்படுத்திவிட்டது. இப்ப எழுபது

வயதாகிவிட்டது. பல வருத்தங்கள் வந்து விட்டன. அதனால் தொழிலைச் சரிவரச் செய்ய முடியவில்லை. துரைசிங்கத்திற்கும் வயது வந்துவிட்டது. அவனது மகன் பெருங்குடிகாரனாகி விட்டதால் அவனது பங்கைப் பிரித்துக் கொடுத்து விட்டேன். இப்போ எனக்கு தொழிலைவிட்டு விடலாமென “எண்ணுகிறேன்” முச்சுவிட்டார் உலகநாதன். அவர் கதைத்ததால் சற்று இளைப்பாறிய பின்பு சொன்னார்.

“கருணா, எனது வயல் நாறு ஏக்கர் வரை வரும். பெருந்தென்னத்தோப்பும், தோட்டநிலமும் உண்டு. இவையாவும் பகீரதிக்குத்தானே. அவளானும் அவற்றைக் கவனிக்க முடியாது. அதனால் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்புகிறேன். உனது மகன் முன்று வயதில் இருந்து எண்ணுடன் கூட இருப்பவன். அவனைச் செய்ய எனக்கு முழு விருப்பம் அவனுக்கு வியாபாரம் தெரியும், கமத்தொழிலும் தெரியும் எனது சொத்து முழுவதும் பகீரதிக்குத்தான். அதனால் நீ விரும்பினால் பகீரதியை உனது மகளாக ஏற்றுக் கொள். அதனால் எனது சொத்து முழுவதும் உனது மகனுக்குச் சேரும். அதை நீ கவனித்துக் கொள். நீ நேர்மையானவன், திறமைசாலி, ஒழுக்கமும் நன்றியும் உடையவன். அதை நல்ல முறையில் நிர்வகிக்க உன்னால் முடியும். யோசித்துச் சொல்” என்றார் உலகநாதன்.

“எனக்குச் சம்மதம் ஜயா, மனோ உனக்கும் விருப்பம் தானே” என்று கருணாகரன் கேட்க மனோன்மணி பூரண மகிழ்வுடன் சிரித்தாள்.

“இராத்திரி பகீரதியைக் கேட்டான். அவளுக்கு விருப்பம் எதற்கும் அரவிந்தனையும் கேட்க வேண்டும். அவன் நல்லவன், பண்புடையவன் என்றாலும் வற்புறுத்தியோ, நான் செய்த உதவிகளைக் காட்டியோ செய்யக் கூடாது. அவனையும் கேட்க வேண்டும்” என்றார் உலகநாதன்.

“நாங்கள் கேட்கிறும்” என்று கருணாகரனும் மனோன்மணியும் கூறினர்.

இரவு அரவிந்தன் வந்து சாப்பிட்ட பின்பு கட்டிலில் அமர்ந்தான். மனோன்மணி வந்து அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்தாள். அவள் வந்து அருகில் இருந்தால் எதையோ சொல்லப் போகிறாள் என்று அவனுக்குத் தெரியும். எனினும் அவன் எதுவும் பேசவில்லை. கருணாகரன் மனோன்மணியின் மீது அளவில்லாத அன்புடையவன். அவளின் செயல்களில் நம்பிக்கையுடையவன். அவள் தான் குடும்பப் பொறுப்புக்களைச் சுமப்பது.

காலையில் எழுந்து உலகநாதனின் கமத்திற்குச் சென்றால் சில சமயம் இரவு பத்து மணிக்கும் வீட்டுக்கு வரமாட்டான். அங்கு வேலை செய்பவர்களுக்கு உலகநாதன் நேரம் தவறாது உணவு கொடுத்தனுப்பிவிடுவார். அதனால் பிள்ளைகளின் பிரச்சினைகளை அவளே கவனித்து ஆவன செய்வாள்.

“தம்பி”

“சொல்லுங்கோ”

பின்நேரம் உலகநாதன் ஜயா, என்னோடும் அப்பாவோடும் கதைத்தவர். தனக்கு வயது போய்விட்டதாம் தொழிலை நல்ல முறையில் கவனிக்க முடியாதுள்ளதாம். பக்ரதிக்கு திருமணம் செய்து வைக்க விரும்புகிறார். உனக்குச் சம்மதமே என்று கேட்கச் சொன்னவர். நானும் அப்பாவும் நீ சம்மதிப்பாய் என்ற நம்பிக்கையில் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டோம். ஆனால் அவர் உனது சம்மதத்தைக் கேட்கச் சொன்னவர்” என்று கூறிவிட்டு மகனைப் பார்த்தாள் மனோன்மணி.

வெகுநேரம் வரை அரவிந்தன் எதுவும் சொல்லவில்லை யோசித்தபடி இருந்தான். அதனால் மனோன்மணி சொன்னாள், “தம்பி, இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு உடுத்த துணியுடன் வந்த எம்மை, யாரென்று தெரியாது தனது வீட்டில் இருக்க அனுமதித்தவர். அதைவிட இன்றுவரை அவர் எவ்வளவு உதவிகளைச் செய்திருப்பார். அவற்றை அவர் எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இன்றிச் செய்தவர். அத்துடன் இடம்பெயர்ந்த பலர் தொழிலுக்கு இன்னும் கஷ்டப்படுகின்றனர். நாம் வந்தன்றிலிருந்து எந்தவிதமான கஷ்டங்களையும் அனுபவிக்க அவர் விடவில்லை. இப்போ தளர்ந்து போனார். தாமதமாகித் திருமணம் செய்தமையால் தான் பக்ரதிக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்குமுன் இறந்து விடுவேனோ எனப் பயப்படுகிறார். அதனால் தான் அவசரப்படுகிறார்”.

அப்போதும் அரவிந்தன் எதுவும் சொல்லவில்லை. அவனது மனம் போராடியது. அவள், “முன்பு அவனை மதித்ததில்லை. வாடா, போடா என்று தீமிருடன் கதைத்தவனை எப்படி நம்புவது” என்று யோசித்தான்.

தம்பி அவள் மிகவும் செல்லமாக வளர்ந்தவள். அதனால் தான் அவள் சற்றுத் தீமிராக உன்னுடன் மட்டுமல்ல எல்லோராருடனும் நடந்து கொள்வாள். அவள் வைத்தது தான் சட்டம். அதனால் அவளின் சொற்படி தான் உலகநாதன் ஜயா நடந்து கொள்வார். ஏறுமாறாகச் சொன்னால் அவள் கோபத்தால் பொருட்களை உடைப்பாள், கத்துவாள், குழுவாள். அதனால் அவளை உலகநாதன் ஜயா வைத்தியரிடம் காட்டியபோது வைத்தியர், “அவள் சிறுபிள்ளை. வளர அது சரி வரும்” என்றவர். இப்ப அவள் அப்படியல்ல. முன்பு எமது குடும்பம் செல்வச் செழிப்பு மிக்கது. ஜந்து ஆண்களுக்கு நான்தான் ஒரு பெம்பிளைப்பிள்ளை. அதனால் நானும் பக்ரதியைப் போலத் தான் நடந்து கொள்வேன்” பெருமுச்சு விட்டாள் மனோன்மணி.

அரவிந்தன் பேசாதிருந்து தாயின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது மனம் தவித்தது, “தம்பி, எனது தகப்பனாரின் தங்கையின் குடும்பமும் மிகவும் வசதியான பணக்காரக் குடும்பம். அவளுக்கு நடராசா என்றோரு மகன் இருந்தான். நான் பிறந்தன்றே

அவனை மாமா எனக்கு நிட்சயம் செய்துவிட்டார். இரு குடும்பங்களும் மிகவும் வசதியாக வாழ்ந்தோம். அவர் பட்டதாரி நம்மிருவருக்குமிடையே ஓயாமல் சண்டை வரும் நான் அவருக்கு அடித்தும் விடுவேன். அவர் திருப்பி எனக்கு அடிக்காது அழுது கொண்டு சென்று தாய்க்குச் சொல்லத் தாய், “மருமகளே, புரிசனுக்கு அடிக்கக்கூடாது” என்று அன்பாகச் சொல்வாள். அப்போ எனக்கு வயது பத்து. பின் அவர் நன்றாகப் படித்துப் பட்டதாரியாகி ஆசிரியத் தொழிலில் அமர்ந்தார். அதனால் எமது திருமணத்திற்காக நாள்க்குறிக்கப்பட்டது. அவர் அன்று காலை வேலைக்கென்று கிளிநூச்சிக்குச் சென்றவர். வழியில் விமானத்தாக்குதலில் இறந்து போனார்” விம்மி விம்மி அழுதாள் மனோன்மணி.

விம்மி விம்மி அழும் தாயை வியப்புதனும் வேதனையுடனும் பார்த்தான் அரவிந்தன். இப்படி ஒரு வேதனை அம்மாவின் மனத்துள் இருக்கா? என்று ஆச்சரியப்பட்டான். இருப்பினும் அவள் அதை இதுவரை வெளிக்காட்டாது மிகவும் சந்தோசமாகவே வாழ்ந்து வருகிறாள்..

“இரண்டு வருடங்கள் கழிய உனது அப்பாவை எனக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். நடந்தவை யாவும் விதி என்று நினைத்து எல்லாவற்றையும் மறந்து பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வுக்காக வாழ்கிறேன். எனது ஐந்து ஆண் சகோதரர்களும் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர். அப்பாவைக் கூப்பிடுவதாகச் சொல்வார்கள் கூப்பிடவில்லை. வருடத்திற்கு ஒருமுறை அல்லது இருமுறை போனில் கதைப்பர். பணம் அனுப்புவதில்லை. எமக்குத் தேவையானவற்றை உலகநாதன் ஜயாவிடம் கேட்டுப் பெறுவோம். பின் நான் திருப்பிக் கொடுக்கச் சென்றால் அவர் வாங்கமாட்டார். அதனால் தான் நான் உங்களைக் கற்பிக்க முடிந்தது. உங்களுக்கு உணவுதா முடிந்தது” விம்மினாள் மனோன்மணி.

அவன் தந்தையை நினைத்துப் பார்த்தான். அவர் ஒரு நாளென்றாலும் மனோன்மணியுடன் சண்டை பிடித்ததையும், கோவித்துக் கொண்டிருந்ததையும் காணவில்லை. அதைக் கண்ட உலகநாதன் சொல்வார், “நல்ல ஒற்றுமையான குடும்பம். கருணாகரனை மனோன்மணியும், மனோன்மணியைக் கருணாகரனும் அனுசரித்து வாழ்கின்றனர். வாழ்கின்ற வாழ்க்கையின் ஊதியம் அன்புதான் என உணர்ந்து வாழ்கின்றனர்” என்பார்.

தாயின் கதையைக் கேட்டதும் அவனது கண்கள் கலங்கின, “அம்மா” என்றான் அவனது குரல் அடைத்தது. “அம்மா, இவ்வளவு துன்பங்களையும் எவ்வாறு தாங்கின்றகள் அதை விட அவற்றை மறந்து எவ்வாறு எம்மோடு சிரித்துக் கதைத்தீர்கள்” என்று தாயை அணைத்தான்.

மனோன்மணி ஒரு கணம் மெய்மறந்து போனாள், “அரவிந்தா, துன்பங்களை நினைத்துத் துன்பப்படுவதால் இன்பம் வராது. அத் துன்பமும் தீராது. துணிவுடன் எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். நாங்கள் இருவரும் போராடுனோம். இன்று வெற்றியடைந்து விட்டோம். நீ

டொக்ரராகி விட்டாய். கார்த்திகாவும் நல்ல நிலைக்குக் கட்டாயம் வருவாள். பிறகு என்ன குறை” சிரித்தாள் மனோன்மணி அரவிந்தனுக்கு மெய் சிலிரத்தது.

10.

“இடம்பெயர்ந்து அனாதைகளாக வந்த எமக்கு உணவளித்து உடைகள் அளித்து எம்மைப் பாதுகாத்த உலகநாதன் ஜயா தான் எமது தெய்வம். அவரில்லாவிட்டால் இந்த நிலையை நாம் அடைந்திருக்க முடியாது. ஜயாவும் அம்மாவும் உங்களை வேறானவராகக் கருதாது தமது பிள்ளைகளைப் போல கருதியமையால் தான் உங்களால் கற்க முடிந்தது. பக்ரதி என்னைப் போல திமிர் பிடித்தவள்தான். ஆனால் தீயவள் அல்ல. காலம் அவளைத் திருத்தும்” என்று கூறிவிட்டு நிறுத்தினாள் மனோன்மணி.

சில நிமிடங்களின் பின் சொன்னாள், “உனக்கு அவளைப் பிடிப்பதில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். ஆறுதலாக யோதித்து முடிவை எடு. உடனே நீ சொல்ல வேண்டியதில்லை. கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களாக எம்மைப் பற்றிச் சிந்திக்காதிருந்த எனது அண்ணனான தனபாலன் இப்போ எம்மில் பெரும் அக்கறை காட்டுகிறார். அதற்குக் காரணம் நீ ரொக்டர் என்பதே. இப்போ நாலைந்து வருடமாகப் பணமும் அனுப்பி அடிக்கடி கதைப்பதற்குக் காரணம் தனது மகளை உனக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பதற்காகவே அடுத்த மாதம் அவர் குடும்பமாக இங்கு வருவதாக அறிவித்துள்ளார். நான் எனது சகோதரனாம். உறவு விட்டும் போகக் கூடாதாம். அதனால் உன்னைத் தனது மகளுக்குத் திருமணம் செய்து விட்டுத் தாம் வாழும் நாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லவிரும்புறாராம். அதற்குத் தான் வாறார். அதற்கு முன் உனது விருப்பத்தைச் சொல்” என்றாள் மனோன்மணி.

“அம்மா, அவளை நாள் பகையாளியாகவே எண்ணியிருக்கிறேன். அவளோடு இணைந்து வாழ என்னால் முடியாது” கலங்கினான் அரவிந்தன்.

“மகனே, அவள் எப்படி உனக்குப் பகையாளியாவாள். துடுக்காகப் பேசி உன்னை முன்பு அவமதித்தவள் தான். இப்போ உன்மீது மதிப்பும் அன்பும் வைத்திருக்கிறாள். எனது அண்ணன் எம்மைத் தேடாமல் இருந்து விட்டு இப்போ தேடி வரவில்லையா? உலகில் எதுவும் நடக்கும். நண்பர் பகைவராவதும், பகைவர் நண்பராவதும் காலத்தின் செயற்பாடு. அவள் அறியாப் பருவத்தில் உன்னை அவமதித்தாள். இப்போ அதற்காக வருத்தப்படுகிறாள். அதனால் அவற்றைப் பெரிதாக எண்ணாதே. அவளை விட்டு விட்டு அம்மாவையும் ஜயாவையும் நினைத்துப்பார். மிகவும் நல்லவர்களுக்குப் பிறந்த அவள் அறியாமையால் அவ்வாறு நடந்து விட்டாள். அதைப் பெரிய மனது பண்ணி மன்னித்து விடு. நீ வேறொரு பெண்ணைக் காதலித்திருந்தால் நான் வற்புறுத்தமாட்டன். அது பாவத்தைத் தரும். நீ யாரையும் காதலிக்கிறாயா?” என்று கேட்டாள் மனோன்மணி.

காதலிக்கிறேன் என்று பொய் சொல்லலாமா என்று நினைத்தான் அரவிந்தன். அதை அவனது மனம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அதனால் அவன் சொன்னான், “நான் யாரையும் காதலிக்கவில்லை. எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு என்னை வளர்த்துக் கல்வியூட்டிய உங்களின் விருப்பப்படி தான் நான் திருமணம் செய்வேன். அதனால் பக்ரதியை விட்டு விட்டு வேறு பெண்ணைப் பார்க்கக் கூடாதா?” என்று கேட்டான்.

“அரவிந்தா, எனக்கு பக்ரதியை நீ திருமணம் செய்வது தான் பிடிக்கும். அண்ணனின் மகளை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை அன்னி ஊரில் இருக்கும் போதே பெரும் சண்டைக்காரி அண்ணனை எம்மோடு சேரவிடுவதில்லை. வெளிநாட்டில் ஜவரும் இருக்கின்றனர். ஆனால் நல்லது கெட்டதற்குக் கூட அவர்கள் செல்வதில்லை. இரண்டாவது அண்ணன் தனது மனைவியை விவாகரத்துச் செய்து விட்டாராம். எனக்கு அவர்களைப் பிடிக்கவில்லை. நன்றாக யோசித்துப்பார்” என்றாள் மனோன்மனி.

அப்போது அங்கு வந்த கருணாகரன், “தம்பி, சுதர்சனும் ரவியும் நன்றாகக் குடித்து விட்டு மோட்டார்ச் சைக்கிலில் வேகமாகச் சென்று வைத்து வேற்போஸ்ரோடு மோதி இருவரும் இறந்துவிட்டார்களாம்” என்றார்.

“இப்போ இளைஞர்கள் போதைப்பொருட்களுக்கு ஆடிமையாகித் தம் வாழ்வை அழித்துக் கொள்கிறார்கள். பாவம் துரைசிங்கத்தார். அவர் பெரும் குடிகாரன். வீட்டில் மதுபான வகைகளைக் கொண்டு வந்து குடிப்பதால் தான் அவன் குடிக்கப்பழகினான். துரைசிங்கத்தாற்றை மனைவியும் குடிப்பாள். இருவரும் குடித்துவிட்டுத் தினமும் சண்டையிடுவார்கள்” என்றான் கருணாகரன்.

“எவ்வளவோ வசதியாக வாழுவேண்டியவன், தன்னால் தானே கெட்டழிந்து போனான். பிள்ளைகளைக் கவனமாக வளர்க்க வேண்டும்” என்றான் மனோன்மனி.

அரவிந்தனுக்குத் துக்கமாக இருந்தது. படிக்கும்போதே அவன் குடிக்கப் பழகிவிட்டான். ரவி பாவம் ஏழைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். இவனோடு சேர்ந்து அவனும் கெட்டுப்போனான். ஒரு தொழிலும் இல்லை. எம்முடன் கூடப்படித்த நிர்மலாவைக் காதலித்துப் பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் அழைத்துச் சென்றவன். அவன் உழைக்காததால் இரண்டு பிள்ளைகளுடன் நிர்மலா பெருந்துன்பப்படுகிறாள், “எல்லாம் விதி” என்று சொல்னாள் மனோன்மனி.

“மனோ, எல்லாம் விதி என்று சொல்லி நாம் சமாதானப்படுகிறோம். இது விதியே அளவுக்கதிகமாகக் குடித்துவிட்டுக் கண்மன் தெரியாமல் ஓடி, நின்ற வைத்து வேற்போட்டுடன் மோதுவது விதியல்ல அதுமம். அவனை நம்பி வந்த நிர்மலாவின் நிலையென்ன. இப்ப வாழும்பலர் மனைவி பிள்ளைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காது முக்குமுட்டக் குடிக்கிறார்கள். குடியாலை தான் பெரும்பாலான குற்றச் செயல்கள் நடைபெறுகின்றன” என்றான் கருணாகரன்.

“போனகிழமை நான் ரவியை ஏசினான். தன்னுடைய மனைவியின் நடத்தையால் தான் அதை மறக்கக் குடிக்கிறேன்” என்றான், “காதலிக்கும் போது தேவதையாகத் தெரியும் பெண் திருமணம் செய்தபின் போயாத் தெரிகிறாள். இதற்குக் காரணம் குடிதான்” என்றாள் மனோன்மணி.

“துரைசிங்கத்தார் என்னுடன் அன்பாகக் கதைப்பவர். அத்துடன் ஜயாவும் அம்மாவும் துரைசிங்கத்தாரின் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்றவர்கள். நான் அவர்களுடன் போட்டுவாறன்” என்று கூறி வீட்டுச் சென்றான் கருணாகரன்.

“விபத்தென்றால் பிணத்தை ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து உடனே எடுக்க முடியாது. விடியத் தான் கொடுப்பார்கள்” என்றான் அரவிந்தன்.

“தம்பி, அம்மா எங்கு சென்றாலும் என்னைத் தனக்குத் துணையாக அழைத்துச் செல்வா. நான் ஒருக்கால் அம்மாவைச் சந்தித்து வீட்டு வருகிறேன்” என்று மனோன்மணி புறப்பட பக்ரதி வந்து சொன்னாள், “அன்றி, துரைசிங்கம் மாமா வீட்டுக்கு அம்மா போகப் போகிறாவாம் உங்களையும் வரட்டாம்” என்றாள்.

மனோன்மணி அவசரமாகப் புறப்பட்டாள். அரவிந்தன் எழுந்து உள்ளே சென்றான், “உங்களோடு ஒரு கதை கதைக்க வேண்டும்” என்றாள் பக்ரதி. அரவிந்தன் நின்று திரும்பிப் பார்த்தான், “என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கோ. அறியாத்தனமாக நான் உங்களுடன் திமிராக நடந்து கொண்டேன். நான் திமிராக நடந்தாலும் அமைதியாக இருந்து என்னைக் கோபப்பட வைத்தீர்கள்” என்று அழுதவாறு அரவிந்தனின் கால்களைப் பற்றி, “என்னைத் தயவு செய்து மன்னியுங்கள். நீங்கள் மன்னித்தால் தான் நான் எழும்புவேன்” என்றாள்.

“பக், இதென்ன விளையாட்டு உன்மீது கோபப்பட்டிருந்தால் நான் முரட்டுத்தனமாக நடந்திருப்பேன். உமது தவறை நீர் ஒருகாலம் உணர்வீர் என்று எனக்குத்தெரியும்” என்றான் அரவிந்தன்.

“மிகவும் நன்றி, முன்புபோலக் கோபப்படாது என்னுடன் அன்பாகக் கதையுங்கள். உங்களைப் பற்றிப் புரிந்து கொண்டபின் என்னால் நிம்மதியாகத் தூங்க முடியவில்லை உங்களின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்க நினைத்தேன். அது இன்று தான் நிறைவேறியது. இப்போ எனக்கு பூரணமான நிம்மதிகிடைத்து விட்டது” என்றாள் பக்ரதி.

அரவிந்தனால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. அவன் அதிர்ந்து போனான். முரட்டுத்தனமாகப் பேசும் அவள் தனது காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்பாளென அவன் நம்பவில்லை. அவனது உடல் லேசாக நடுங்கியது.

இவ்வளவு காலமும் நான் நடந்து கொள்ளும் முறை சரியானது என்று நினைத்தேன். அது தவறானது என்று புரிந்தபோது என்னால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. நீங்கள் நல்லவர், பண்பானவர் அதனால் தான் நான் திமிராக நடந்த போதும் எனது பெற்றோர் செய்த உதவிக்காக அவற்றையெல்லாம் பொறுத்து மன்னித்தீர்கள் எனது நடத்தையைப் பற்றி நீங்கள் அப்பாவுக்கு அல்லது அம்மாவுக்குக் கூறியிருந்தால் அவர்கள் என்னைக் கண்டித்துத் திருத்தியிருப்பார்கள். ஏன் அதைப்பற்றி நீங்கள் சொல்லவில்லை”.

“கோபப்படல், பழிவாங்கல் என்பன ஆத்திரத்தை அதிகரிக்கச் செய்யும். நான் ஒன்றைச் சொல்ல நீங்கள் பலவற்றைச் சொல்வீர்கள். பணக்காரரான உமது பெற்றோர் பாசம் காரணமாக உமது சொல்லை நம்பினால் நாம் நடுத்தெருவில் நிற்க வேண்டியநிலை ஏற்பட்டுவிடும். உங்களது பெற்றோரை நானும் எனது குடும்பத்தினரும் குலதெய்வங்களாகவே மதிக்கிறோம். அதனால் தான் நீர் செய்தவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டேன்” என்றான் அரவிந்தன்.

11.

அரவிந்தனின் பதிலைக் கேட்டு மிகுந்த வேதனைப்பட்டாள் பக்ரதி. வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அவன் போரின் கொடுமையால் தமது வீட்டு மாட்டுக் கொட்டைகையில் பல வருடங்களாக மகிழ்வுடன் வாழ்ந்ததை அவள் முன்பு பெரிதாகக் கருதவில்லை. அவன் பரம ஏழை என்று நினைத்தாள் அவமானப்படுத்தினாள். ஒவ்வொருவரும் தன்னால்தான் கெட்டழிகிறார்கள். அவர்களைக் கெடுக்கப் பிற்கேவையில்லை. எந்தவேளையிலும் பொறுமையாக அவன் இருந்ததை என்னிஅவள் அதிசயப்பட்டாள். அவனது பொறுமையைக் கலைக்கப் பலமுறை முயன்றும் அதைக் கலைக்க அவளால் முடியவில்லை.

பாடசாலையில் ஏன் பரீட்சை எழுதிய பின்பு தான் பாடசாலையில் பரிசளிப்பு விழா நடைபெறும். பரிசளிப்பு விழாவன்று அவள் தேவதையைப் போல அலங்காரம் செய்து கொண்டு பாடசாலைக்கு வந்திருந்தாள். அவளது தந்தை உலகநாதன் அன்று விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். எல்லோருடைய கண்களும் பக்ரதியின் மீதே மொய்த்திருந்தன. பெண்பிள்ளைகள் அவளது சேலையைத் தொட்டுப் பார்த்து ரசித்தனர். ஆசிரியர்கள் அவளது அழகை மெச்சினர். விழாவுக்கு வந்தவர்கள் எல்லோரும் அவளைப் பாராட்டினர்.

அரவிந்தன் சாதாரணமாக பாடசாலைக்குப் போட்டுக் கொண்டு வரும் உடுப்புடன் வந்திருந்தான். அதைக் கண்ட பக்ரதிக்கு அவனைச் சீண்ட வேண்டுமென்ற என்னைம் தோன்றியது. அதனால் அவள் தோழிகளுடன் அவனின் அருகே சென்று, “சிலர் சந்தைக்குச் செல்வது போல வந்திருக்கின்றனர்” என்றாள். அவளோடு கூட வந்த மாணவர்கள் பலமாகச்

சிரித்தனர். அரவிந்தனும் சிரித்தான் பின்பு, “உடைகளைச் சுத்தமாக அணிய வேண்டும். சந்தைக்குச் சென்றாலும் அதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்” என்றான்.

அப்போது ஆத்திரப்பட்ட அவள், இப்போது அதை எண்ணிக் கவலைப்பட்டாள். கண்கள் கலங்கக் கைக்குட்டையால் கண்ணீரைத் துடைத்தாள். அதைக் கண்ட அரவிந்தன், அவள் சுதர்சன் இறந்தமையால் தான் கண் கலங்குகிறாள் என நினைத்தான், “எனக்கு இப்போ என்னை நினைக்க ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறது. கடைசியாகப் பாடசாலையில் நடந்த பரிசளிப்பு விழாவில் நான் உங்களைக் கேலி செய்ததை நினைத்தேன்” என்று மேலே கதைக்க முடியாது விம்மினாள்.

“நான் சுதர்சன் இறந்ததை எண்ணி அழுகிறீர்கள்;” என்று நினைத்தேன் என்றான்.

“இல்லை, இல்லை, அவனது மோசமான நடத்தைகளை அறிந்து அவனைத் திருந்தி வாழுமாறு நான் கூற, அவன் என்னைக் கண்டபடி ஏசினான். பின் உனக்கு என்னைப் பிடிக்காவிட்டால் வேறு யாரையாவது பிடி” என்றான். அன்றே நான் அவனை மறந்து விட்டேன். அவன் நோய் வந்து அல்லது இயற்கையாக மரணமடைந்திருந்தால் நான் அதற்காகத் துன்பப்பட்டிருப்பேன். அளவுக்கதிகமாகக் குடித்து விட்டு நிதானமின்றிச் சென்று வைலற்போஸ்ருடன் மோதி இறந்த அவனை நினைக்க எனக்கு ஆத்திரமாக உள்ளது. ரவி நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்தவன். ஒழுக்கமானவன் அவனை இவன்தான் கெடுத்தது. அவனது தந்தை இறந்து விட்டார். குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டியவன் குடித்துக் குடித்து அழிந்துவிட்டான். இனி அந்தக் குடும்பத்தைப் பார்ப்பது யார்? ஆத்திரப்பட்டாள் பக்ரதி.

“ரவியின் குடும்பம் மிகவும் வறுமையான குடும்பம். அவனது தாய் அம்மாவோடு நல்ல நட்புப் பூண்டுள்ளார். அவர் தினமும் சுதர்சன் தான் தனது பிள்ளைக்கு மதுவாங்கிக் கொடுத்துக் கொடுக்கிறான் என்று சொல்வா. ரவியைக் காணும் போதெல்லாம் அம்மா அவனுக்குப் புத்திமதி சொல்வா அவன் கேட்பதில்லை”. என்றான் அரவிந்தன்.

“இப்ப அவன் இறந்து விட்டான். மரணச் செலவுக்குப் பணம் தேவை. அவர்களிடம் ஆயிரம் ரூபா இருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அதனால் தான் அப்பா பணம் கொண்டு செல்கிறார். எனக்கெண்டால் அப்பா பணம் கொடுப்பது பிடிக்கவில்லை. ஏழைகளுக்கு, வலது குறைந்தவர்களுக்குத் தான் உதவி செய்ய வேண்டும். குடித்துவிட்டுக் கூத்தாடுபவர்களுக்கு உதவி செய்யக் கூடாது” என்றாள் கோபமாக.

“ரவி குடித்துவிட்டுக் கூத்தாடுவதைத் தாயால் தடுக்க முடியுமா...? அதனால் தான் மனிதாபிமானமுள்ளவர்கள் உதவி செய்கின்றனர்” என்றார் அரவிந்தன்.

“நீங்கள் சொல்வது சரி. நிர்மலா ஆரயாவது காதலித்துத் திருமணம் செய்துவிட்டாள். குடிகாரர்கள், மனைவி பிள்ளைகளை நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. என்ன பிறப்புக்களோ தெரியாது” என்றாள் பகீரதி.

அரவிந்தன் எதுவும் பேசவில்லை. அவன் அதிகம் பேசவதில்லை. கேட்ட கேள்விகளுக்கு மட்டும் பதில் சொல்வான். இன்று அதிகமாகப் பேசி விட்டான். அதனால் பேசாது இருந்தான்.

“இரவு சாப்பிட்டு விட்டார்களா?” பகீரதி கேட்டாள்.

“இல்லை என்றாள் பகீரதி வீட்டுக்கு வாருங்கோ சாப்பிடலாம்”.

அரவிந்தன் சிரித்தான். புலியைப் போலப் பாய்பவள் பசுவைப் போல அடங்கியதை அவனால் நம்பமுடியவில்லை, “அம்மா சமைத்து விட்டா. நான் சாப்பிடாவிட்டால் அது மிஞ்சிவிடும். ஒருநேர உணவுக்கு நான்பட்ட கஷ்டம் எனக்குத்தான் தெரியும்”.

“மிஞ்சினால் காலமை சாப்பிடலாம் வாருங்கோ” அவளது முகம் இருந்தது. கண்கள் யாசித்தன. இவள் என்ன நோக்கத்துடன் அப்படிக் கேட்டாள் என்று நினைத்தான் அரவிந்தன்.

“உங்கள் வீட்டில் நான் இதுவரை சாப்பிடாவிட்டால் வந்து சாப்பிடலாம். இரவில் கணக்குப் பார்க்க வந்தால் உமது அம்மா சாப்பாடுதராது அனுப்பமாட்டா. அது தெரிந்த அம்மா அன்று எனக்குச் சமைக்கமாட்டா. அதனால் வரும்போது சாப்பிடுகிறேன்” என்றான் அரவிந்தன்.

அவளது முகம் வாடிக் கறுத்தது. அரவிந்தன் எதுவும் பேசாது சில கணங்கள் நின்றான் பின், “நேரமாகவிட்டது” என்றான்.

“நானென்ன வீதியாலா போகப்போகிறேன் இரண்டு வீட்டுக்கும் இடையில் ஜம்பது யார்க்கூட இருக்காது. உங்களுக்குப் பயமென்றால் என்னைக் கூட்டிச் சென்று வீட்டில் விடுங்கள்” என்றாள் பகீரதி.

வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றுவிடு என்றால் பின், “வந்தனீங்கள் சாப்பிட்டு விட்டுப் போங்கள்” என்பாள் பெற்றோர் திருமணம் பற்றிக் கதைத்ததும் அது முற்றாகவிட்டதென்று நினைக்கிறாள். ஆனால் எனது மனப் இன்னும் அவனை ஏற்கவில்லை என்று நினைத்தான் அரவிந்தன்.

பகீரதிக்கு அவனது மௌனம் பயத்தைக் கொடுத்தது. அரவிந்தன் நேரமையானவன் மற்றவர்களின் சொற்களையும் செயல்களையும் விரும்பாவிட்டாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாதவன். தனது செயல்தான் நியாயமானது என்று வாதாடாதவன். அவன் இன்று நான்

மரத்தில் ஏறினேன் என்று வகுப்பில் சொன்னால் மாணவர்கள் சிலர் கேவி செய்வர். சிலர் புழுக்கிறாய் என்பர். சிலர் வாதிடுவர். ஆனால் அரவிந்தன் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்பானே தவிர எதுவும் சொல்லமாட்டான். சில மாணவர்கள் சிக்கலைத் தோற்றுவிப்பதற்காக, “அரவிந்தன், நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என்று கேட்டால், “இதில் நான் நினைக்க என்ன உள்ளது” என்பான். பலர் அவனை ஏசுவர் அதைக் கேட்டு அரவிந்தன் சிரிப்பான்.

இன்னும் பெற்றோருக்கு அவன் திருமணத்தைப் பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை. தமயந்தி கேட்டதற்கு, “அம்மா, நான் ஒருபோதும் பெற்றோரின் சொற்களை கேட்காதுவிட்டதில்லை. திருமணம் பெற்றோரால் நிட்சயிக்கப்படுவது. அவர்களுடன் கதையுங்கள்” என்றவன் மனோன்மணி அன்றி அவனிடம் சொன்னபோது, “யோசித்துச் சொல்கிறேன்” என்றவன் அதனால் தான் அவள் வலியவந்து மன்னிப்புக் கேட்டவள். அவனை அவருக்கு மூன்று வயதில் இருந்து தெரியும். இதுவரை அவன் ஒழுக்கமாக நடந்தானே தவிர தப்பித்தவறிக் கூட ஒரு சுடுசொல்லோ, கெட்ட வார்த்தையோ பேசியதில்லை. உத்தமன் தன்னைப் பற்றித் தெரிந்தவன் என்பதால் தான் அவள் வலியவந்து அவனுடன் கதைத்தாள்.

அரவிந்தனது மௌனம் இனிக்கதைக்க எதுவும் இல்லை. எழுந்து செல் என்று சொல்வதைப் போலிருந்தது. எனினும் அதைச் சகித்துக் கொண்டு இருந்தாள் அவள் செல்லமாட்டாள் என்பதை உணர்ந்த அரவிந்தன், “வாருங்கோ, உங்களை வீட்டில் விடுகிறேன்” என்றான். அவள் எழுந்து வந்தபோது அரவிந்தனது கை முதன்முறையாக அவனது கையை உராசியது. பக்ரதி மெய்மறந்து போனாள், “ஜயையோ, தெரியாமல் எனது கை பட்டுவிட்டு. நான் வேண்டுமென்று தொடவில்லை என்னை மன்னியுங்கள்” என்றான் அரவிந்தன். அவனது மனம் குழம்பிவிட்டது. பக்ரதி வேண்டுமென்று தான் அருகில் சென்று உராசினாள்.

வீட்டுக்கு வந்ததும், “வாருங்கோ, சாப்பிட்டுவிட்டுப் போங்கோ” என்றாள் பக்ரதி. அரவிந்தனுக்கு என்றுமில்லாத கோபம் வந்தது. எனினும் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு எதுவும் பேசாது சென்றுவிட்டான். அது அவனது சுபாவம் என்று நினைத்த பக்ரதி அதைச் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டாள். இரவு அவளுக்கு நித்திரை வரவில்லை கனவில் அரவிந்தனது கை அவளை உராசிக் கொண்டிருந்தது.

12.

வாரம் ஒன்று கழிந்துவிட்டது. அரவிந்தன் எதுவும் சொல்லாததால் மனோன்மணி மிகவும் கவலைப்பட்டாள். உலகநாதன் உலகம் தெரிந்தவர். அவர் எதையும் கேட்கவில்லை தயமந்தி தான் இரண்டு மூன்றுமுறை கேட்டாள். அரவிந்தன் பதில் சொல்லவில்லை என்ற பின் அவளும் கேட்பதில்லை. மனதுள்ப் பெருங் கவலை இருந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டிக்

கொள்ளாமல் நடந்து கொண்டாள். பக்ரதியை அவள் ஒருவாரமாகக் காணவில்லை. அவள் தமயந்தியின் சகோதரியின் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டாள். மனோன்மணிக்கு இப்போது உலகநாதன் வீட்டுக்குச் செல்லச் சங்கடமாக இருந்தது. எனினும் செல்லாமல் விட முடியாது என்பதற்காகப் பெரும் வேதனையுடன் சென்று வந்தாள்.

நேற்று இரவு உலகநாதன் மனோன்மணிக்குச் சொன்னார், “மனோ, நீ அரவிந்தனைத் தெண்டிக்காதை. திருமணம் ஒருவனின் வாழ்வில் பெரும் தாக்கத்தை விழைவிப்பது. இவள் அவனை ஒரு போதும் மதிப்பதில்லை. அதனால் அவனுக்கு விருப்பமில்லாமலும் இருக்கும். வற்புறுத்த வேண்டாம். யார் யாருக்கு யார் யார் என்று இறைவன் எழுதிவிட்டான் அது உரியநேரம் தான் வெளிப்படும் நீ அரவிந்தன் மறுத்துவிடுவானோ என்று பெருந்துயரப்படுகிறாய். எது எது நடக்கவேண்டுமோ அது அது தான் நடக்கும். போனவாரம் சுத்ரசன் அகாலமரணமடையவில்லையா? அவனது மரணம் துரைசிங்கத்தை வெகுவாகப் பாதித்துவிட்டது. விசரரைப்போல இருக்கிறார். எல்லாம் அவரவரது கர்மப்பயன். இதுக்காக நீ கவலைப்படாதே. கவலைப்படுவதாலோ, அழுது குழுவுதாலோ கடவுளிடம் முறையிடுவதாலோ நடக்காதது நடந்து விடுவதில்லை. அதற்காகக் கடவுளை நம்பாது வாழுக்கூடாது. நான் செய்த புண்ணியம் எனக்குக் கட்டாயம் உதவும். அது எந்த வழியிலும் உதவலாம். அதனால் நான் மனம்தரளாவில்லை. கடவுளின் அனுக்கிரகத்திற்காகக் காத்திருக்கிறேன். நான் இறக்குமுன் எனது பேர்ப்பிள்ளைகளைப் பார்க்கவேண்டும். அதைத் தவிர எனக்கு வேறு ஆசைகள் இல்லை”. என்றவர் அவர் சமாதானம் கூறியபோதும் மனம் துன்பப்படுவதை அவளால் அறியமுடிந்தது.

“அவர் எவ்வேளையிலும் எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். என்னுடன் சரியாகப் பேசுவதில்லை. யாரையும் சந்திக்கவும் விரும்புறாரில்லை” என்று தமயந்தி கூறிய பின் மனோன்மணியின் துயரம் பலமடங்கு அதிகரித்தது.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள் கருணாகரனும் உலகநாதனும் வயல்வரம்பால் வரும்போது, கருணாகரனுக்குப் பாம்பு தீண்டிவிட்டது. அதனால் பெரும்துயரப்பட்ட உலகநாதன் சிவன்கோவிலில் மடத்தில் அவன் சுகப்பட்டு வரவேண்டும் என்பதற்காகச் சிவபூசை செய்து மக்களுக்கு அன்னதானம் கொடுத்தவர். அதை நினைக்க மனோன்மணிக்கு அரவிந்தன் மீது வெறுப்பு உண்டானது. அவளது சகோதரனும் அவளின் மகளும் இப்போது அடிக்கடி தொலைபேசியில் பேசுகின்றனர். தனபாலனின் மனைவி நினைத்ததைச் சாதிக்க வல்லவள். அவள் மாயாஜாலம் செய்தும் இருப்பாள். அவர்கள் அடுத்தவாரம் ஊருக்கு வருவதாக அறிவித்துள்ளனர். அவர்கள் வருமுன் இதற்கொரு முடிவு காண வேண்டும். அவன் அண்ணனின் மகளைத் திருமணம் செய்ய விரும்பினால் அவனது உறவைத் துண்டிக்க வேண்டும்” என்று திடமாக முடிவெடுத்தாள். எப்போது இரவு வரும் என்று காத்திருந்தாள்.

இரவு எட்டு மணிக்கு அரவிந்தன் வீட்டுக்கு வந்து குளித்துவிட்டுச் சாப்பிடுவதற்காக அமர்ந்தான். நிமிடங்கள் கண்ணந்தனவே தவிர மனோன்மணி வரவில்லை. அவன் வரும்வரை காத்திருந்து உணவு பரிமாறும் தாய் அன்று வராமையால் அவனுக்கு வேதனையாக இருந்தது. அதனால், “அம்மா” என்று அழைத்தான்.

மனோன்மணி வந்து சொன்னாள், “மேசையில் சாப்பாடு போட்டு வைத்திருக்கிறன் நீ, உனது திருமணம் பற்றி நல்லமுடிவை இப்ப சொல்ல வேண்டும். சொல்லாவிட்டால் சாப்பிடாவிட்டாலும் விடு” என்றாள்.

இதுவரை கண்டிப்பாகப் பேசாத மனோன்மணி மிகுந்த கண்டிப்புடன் பேசியதை நினைக்க அவனுக்கு அழுகை வந்தது, “எனக்கு உன்னைவிட அக் குடும்பம் தான் முக்கியம். நீ இந்த நிலைக்குவரப் பல வழிகளாலும் காரணமாக இருந்தது அக் குடும்பம். எனது சகோதரன் இருபது வருடங்களாகத் தொடர்பில்லாமல் இருந்து விட்டு இப்ப சுயநலத்தோடு உறவாடவாறார். எத்தனை கோடிவேண்டுமானாலும் சீதனமாகத் தருவாராம். நாம் இடம்பெயர்ந்த பின் உலகநாதன் ஜயா இல்லாவிட்டால் இந்த நிலைக்கு உயர்ந்திருக்க முடியாது. செத்தும் இருப்பம். அப்படி இருக்க அவர் உறவு கொண்டாடவர் அவரோடும் அவரது மகளோடும் பேசி மகிழ்கிறாய்” விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“இப்ப ஏனம்மா அழுகிறீர்கள். எதிரியானாலும் வலிய வந்து கதைத்தால் கதைக்கத்தானே வேண்டும். அதுதானே பண்பு” என்றான் அரவிந்தன்.

“பண்பு என்றால் என்னதென்று தெரியாத மிருகங்களுடன் கதைப்பதை நான் விரும்பவில்லை. நாம் இருக்கும் இந்த வீட்டிற்கு வந்து பழகக் கூடியவர்களைத் தான் நான் உறவு என்று நினைப்பேன். ஏனையோரை எனக்குத் தேவையில்லை. நான் கையெடுத்துக் கும்பிடும் சிவன் ஒரு போதும் என்னைக் கை விடமாட்டான்”

“எனக்குப் பசிக்குது”

“இன்று நீ முடிவாகச் சொல்ல வேண்டும். சொன்னால் தான் நான் சாப்பாடு தருவேன்” என்றாள் மனோன்மணி. அதைக் கேட்ட அரவிந்தன் குழம்பிப்போனான்.

“எனக்கு அந்தக் குடும்பம் தான் முக்கியம். அவர்கள் செய்த உதவிக்கு நான் பிறபெடுக்கும் ஏழேழு ஜென்மங்களிலும் தொண்டு செய்ய வேண்டும்”.

“நீங்கள் என்னைக் கேட்காததால் சொல்லவில்லை” என்றான் அரவிந்தன்.

“நீ படித்தனீ நெடுகக் கேட்டு உன்னைத் தொந்தரவு செய்ய நான் விரும்பவில்லை. என்னில் சிறிதளவாவது பாசம் இருந்தால் சொல்லியிருப்பாய். நீ உனது தேவைகளை

ஒருமறைக்குப் பின் கேட்டதுண்டா...? எனது மகன் கேட்கிறான் என்று அன்றே செய்து முடிப்பேன். அது உனக்குத் தெரியாதா?”

“இவ்வளவு கோபக்காரியா நீங்கள்...?”

“இது கோபமில்லை தன்மானம், பற்று, விசுவாசம், நன்றிக்கடன். இப்படிப் பலவற்றைச் சொல்லலாம். கலகலப்பாக எவ்வேளையிலும் இருக்கும் தமயந்தி அம்மா, நீ பதில் சொல்லாமையால் பெருந்துன்பப்படுகிறா. ஜயா, அவனைத் தெண்டிக்க வேண்டாம் கலியாணம் என்பது நீண்டகால வாழ்க்கை. விருப்பமில்லாதவர்களுடன் ஒரு நாள்க்கூட வாழ முடியாது” என்றவர் உனக்குப் பகீர்த்தியைச் செய்ய விருப்பமில்லாவிட்டால் அதை உடனே சொல்ல வேண்டியது தானே. ஏன் காலம் தாழ்த்துகிறாய். நீ மறுத்தால் யாரோ ஒருவனை அவனுக்குச் செய்து வைக்காமல் விட்டுவிடுவார்களா?” என்று கேட்டாள் மனோன்மணி.

ரவியின் தாய் சொன்னாள், “உலகநாதன் ஜயா இல்லாவிட்டால் நாங்கள் தந்கொலை தான் செய்ய வேண்டும். எனது மகனின் நடத்தையால் எனது உறவினர்கள் யாபேரும் வெறுத்தபோது அவர் தான் உதவி செய்கிறார். அவர் தான் எனது குல தெய்வம்” என்றது அவளின் நினைவுக்கு வந்தது.

கருணாகரன் சொல்வான், “மனோ, சரியான பிடிவாதக்காரி. தான் நினைத்தது நடக்காவிட்டால் எதையும் செய்ய அவள் தயங்கமாட்டாள்” என்று ஒரு நாள் கருணாகரன் நண்பர்களோடு சேர்ந்து குடித்துவிட்டு வந்த போது அவனை அவள் இழுத்துச் சென்று பாடசாலைக்கு அப்பால் விட்டு விட்டு “குடிப்பதானால் வீட்டுக்கு வரவேண்டாம். பிள்ளைகளை வளர்க்க எனக்குத் தெரியும்” என்றவள். இரண்டு நாளாகியும் அவள் அவனைத் தேடவில்லை. பின் உலகநாதன் இருவரையும் சிவன் கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்று கருணாகரன் இனிக் குடிக்கமாட்டேன் என்று கற்புரம் கொழுத்திச் சத்தியம் செய்த பின்பு தான் அவள் அவனை ஏற்றவள் அது அரவிந்தனுக்குத் தெரியும்.

“அம்மா, நான் பகீர்த்தியைத் திருமணம் செய்யிறன்”

“எனக்காகவோ, எனது வற்புறுத்தலுக்காகவோ நீ அவளைச் செய்ய வேண்டாம். முழுமையான அன்பை அவள் மீது செலுத்துவேன் என்று எனக்குச் சொல்” என்றாள்.

“அம்மா, படிக்கும் போதே நான் அவளை விரும்பினேன். அவளின் திமிர் இப்பவும் என்னைப் பயமுறுத்துகிறது. வாழ்க்கை என்பது புரிந்து கொள்ளலால்தான் மேன்மைப்படுகிறது. நான் அவளைப் புரிந்து வைத்துள்ளேன். என்னை அவள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்றான் அரவிந்தன்.

“பெண்களுக்குப் பொறுப்புக்கள் வந்ததும் அவற்றை ஏற்று நல்லபடி செய்ய ஆயத்தமாகி விடுவர். இது அவர்களுக்குக் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட கொடை. அதனால் நீ வீணாக எதையும் எண்ணாதே” என்றாள் மனோன்மணி.

18.

“மகனே, காதலிப்பவர்களில் ஒரு சிலரைத் தவிர ஏனையோர் தோற்றுவிடுகின்றனர். பெரும்பாலானவர்களின் காதல் கை கூடுவதில்லை. நான் காதலித்த அத்தான் இறந்ததும் எனது தந்தை சொன்னார், “மகனே, நாம் காதலித்தாலும் அதை முடித்து வைப்பவன் இறைவன். அதனால் தான் அவன் இறந்தான். இறந்தவன் மீண்டும் வரமாட்டான். காதல் புனிதமானது, உண்மையானது, உயர்ந்தது என்று சொல்லலாமே தவிரச் செயற்படுத்த முடியாது. காதலிப்பவர் பலர். சிலர்தான் காதலித்தவர்களைத் திருமணம் செய்கின்றனர். பலர் பொன் பொருளுக்காகக் காதலைக் கை விட்டு விடுகின்றனர். எனது மகனின் மனைவி தனது மைத்துணைக் காதலிதவள். இது ஊருக்குத் தெரியாது. தனபாலன் ஊருக்கு வந்தபோது அவளின் வீட்டுக்குச் சென்றவன். அவனது சகோதரன் இவனது நண்பன். அவன் வெளிநாட்டிற்குச் செல்லும் போது அவளையும் சகோதரனையும் கொழும்பிற்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கே அவளைப் பதிவுத் திருமணம் செய்துவிட்டு ஆறு மாதங்கள் கழிய அவளை வெளிநாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். ஊரில் காதலிக்காதவர்களைச் சொல் பார்க்கலாம். ஒரு பெண்ணைப் பலர் காதலிப்பர். காதலிப்பவனிலும் பார்க்க நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைத்தால் காதலிப்பவனை விட்டு விடுவர். இப்போ உன்னைத் திருமணம் செய்ய ஒருவர் விரும்புகிறார். அவருக்கு நடந்தவற்றைக் கூறினேன். அவர் சம்மதித்துவிட்டார். அவர் காதலித்த பெண் அவரை விட்டு விட்டு இன்னொருவனோடு சென்று விட்டாள். இது உலகின் இயல்பு” என்றவர். அதன் பின் நான் அவரை விரும்பித் திருமணம் செய்தேன். இதை ஏன் உனக்குச் சொல்கிறேன் என்றால் நான் உலகநாதனின் வீட்டில் இருந்தவள். பக்ரதிக்கு சுதர்சன் மீது ஒரு பிடிப்பு இருந்தது. அது காதல் தான் ஆனால் அவள் அவனுடன் கதைப்பது குறைவு. நான் சுதர்சனைப் பற்றி அடிக்கடி கூறுவேன். அவளின் நடத்தைகளைப் பற்றியும் கூறுவேன் அதனால் அவள் ஏனை பர்த்தை முடிந்த பின் கதைக்காமல் விட்டு விட்டாள்”

“இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும் அம்மா. அவள் திமிர் பிடித்தவளே தவிர ஒழுக்கம் கெட்டவள் அல்ல. இப்போ அவள் யாவற்றையும் உணர்ந்து என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டாள்”.

“சரி, உனக்கு இடியப்பம் வைக்கட்டா” என்று கேட்டாள் மனோன்மணி.

“போதும்” என்றான் அரவிந்தன். அவன் அவ்வாறு சொன்னதும் மனோன்மணி உலகநாதனின் வீட்டுக்குச் சென்று அரவிந்தன் பக்ரதியைத் திருமணம் செய்ய விரும்பியதைச் சொன்னாள்.

சிறிது நேரத்தில் உலகநாதனும் தமயந்தியும் அங்கு வந்தனர். மிகுந்த மகிழ்வுடன் மனோன்மணி சொன்னாள், “ஜயாவும் அம்மாவும் நல்ல விஷயம் பேச வந்திருகிறீர்கள் வலது காலை முன்னே வைத்து வாருங்கள்.”

“தங்கச்சி, இனிமேல் எங்களை ஜயா, அம்மா என்று நீங்கள் அழைக்கக் கூடாது. அது எச்மான் கூலி என்ற பத்தை உண்டாக்கும். இப்போ நீ எனது தங்கை. கருணாகரன் எனது மச்சான்” அதன் பின் பேசாது சில கணங்கள் கலங்கிய உலகநாதன் சொன்னார், “தங்கச்சி, சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன் நீங்கள் இடம்பெயர்ந்து வந்து எமது ஊர்ப் பாடசாலையில் தங்கிய போது நான் அங்கு உணவு கொண்டு வந்தேன். அங்கு நீ மிகுந்த வேதனையுடன் இருந்தாய். உன்னை எங்கோ பார்த்தது போன்ற பிரமை எனக்கேற்பட்டது உன்னைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். மனதுள் இருந்து யாரோ, “அண்ணா, அண்ணா” என்று அழைப்பதைப் போலிருந்தது. உன்னைப் பார்த்தேன் எனது தங்கையின் முகச்சாயல் உனது முகத்தில் தெரிந்தது” அவர் பேசவில்லை விம்மினார்.

“அன்று உடனே வீட்டுக்கு வந்து என்னை அழைத்து வந்து உன்னைக் காட்டனார். அவர் சொன்னது போல் அவரது தங்கை மைதிலியைப் போலவே நீ இருந்தாய். அதனால் தான் உங்களை அவர் அழைத்து வந்தார். அவர் மைதிலியின் மீது அளவற்ற பாசம் கொண்டவர். அவளுக்குத் திருமணமாகிப் பத்தாம் மாதம் செல்த்தாக்குதல் ஒன்று நடைபெற்றது. சில செல்கள் எமது வீட்டின் அயலில் விழுந்தன. அவள் நன்றாகப் பயந்து விட்டாள். ஏழு மாதக்கற்பினியாக இருந்த அவளை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றோம். வழியில் இறந்து விட்டாள்” என்றாள் தமயந்தி.

“அந்த வேதனையை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. அதன்பின் அவளது கணவன் வெளிநாட்டுக்குச் சென்று அங்கு ஒரு வெள்ளக்காரப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து மூன்று பிள்ளைகளுடன் வாழ்கிறான். அவர்கள் அடிக்கடி இங்கு வந்து போவார்கள். எங்களில் ஏழுபேர். அவள் ஒருத்திதான் பெண். ஆறு ஆண் சகோதரர்களும் அவளை மகாராணி போல வளர்த்தோம். எல்லாம் விதி”

“அரவிந்தன் என் மீது அதிக அன்பு கொண்டவன். நான் எதைச் சொன்னாலும் தட்டாமல் பயபக்தியுடன் செய்துவிடுவான். அவன் ஏல் சித்தியடையாதிருந்தாலும் அவனை நான் பக்ரதிக்குக் கட்டிக் கொடுத்து எனது வியாபாரப் பொறுப்பை ஒப்படைத்திருப்பேன். நானென்ன படித்தா இவளை பணத்தையும் தேடினேன். அப்பாவின் வியாபாரத்தை ஒழுங்காகச் செய்தமையால் தான் இந்நிலை உண்டானது” என்றவர் அரவிந்தனுக்கு அருகில் சென்று, “நீ

எனது மகன். எனக்கொரு மகன் இருந்தால் கூட இவ்வாறு நடக்கமாட்டான்” என்றவர் தனது கையில் அணிந்திருந்த ஒரு பெறுமதிமிக்க மாணிக்கக்கல் பதித்த மோதிரத்தைக் கழற்றி அவனது வலது கையில் போட்டார். பின், “இது எனது தந்தையின் தந்தையார் அணிந்த மோதிரம். அவர் எனது தகப்பனுக்குப் போட்டவர். இப்போ அதை நான் உங்களுக்குப் போடுகிறேன். நீங்கள் உங்கள் மகனின் திருமணத்தின் போது அவனுக்குப் போடுங்கோ. இனி எனது வீடு உங்களுக்குரியது. அதனால் மேல்மாடியில் வந்து குடியேறுங்கள். பெரிய உத்தியோகத்தானான் அரவிந்தன் இனி இங்கிருக்கக் கூடாது. மேலே சகல வசதிகளும் இருக்கு” என்றார்.

மனோன்மணி திகைத்துப் போனாள். அரவிந்தன் உருகிப் போனான். சிறு வயதில் இருந்து அவருடன் கூட இருந்தமையால் அவர் அவனுக்கு ஒழுக்கத்தைப் பற்றி நேரம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் சொல்வார். அவரின் போதனை தான் அவனைத் தீய செயல்கள் செய்யாது தடுத்தன.

“மனோன்மணியின் சகோதரனின் குடும்பம் வந்து ஆடம்பரமான விடுதியில் தங்கப் போவதாகச் சொன்னவள். விரும்பினால் உங்கள் வீட்டில் தங்கச் சொல்லுங்கோ...” என்றார் உலகநாதன். என்று கூற மனோன்மணி தடுமாறினாள். தமயந்தி சிரித்துவிட்டு இப்போ எமது வீடு உங்களின் சொத்தாகி விட்டது என்று இவர் கூறிவிட்டார்” என்றாள் தமயந்தி.

“இன்று நல்ல நாளோ தெரியவில்லை. இருப்பினும் நாங்கள் முதல் முறையாகச் சொந்தம் கொண்டாட வந்து விட்டோம். எனக்குச் சோதிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லை. கடவுளை நம்பி எல்லாவற்றையும் செய்வேன். எதுவும் இது வரை பிழைத்ததில்லை. சம்பந்தப் பெருமான் சிவபக்தர்களுக்கு நானும் கோரும் இல்லை என்றுதானே சொல்கிறார். அதனால் தான் வந்தோம் வாறு வெள்ளிக்கிழமை அரவிந்தனை எமக்குத் தந்தமைக்காக நான் சிவனுக்கு ஒரு பெரிய பூசை செய்து அன்னதானம் கொடுக்கப்போகிறேன்” என்று மிக்க மகிழ்வுடன் சொன்னார்.

அரவிந்தன், உலநாதன் போட்ட மோதிரத்தை உற்றுப் பார்த்தான். ஒன்படிக்கும்போது அவன் அவரின் கையில் இருக்கும் மோதிரத்தைக் கழற்றிப் பார்ப்பான். அதுபோல ஒரு மோதிரத்தைத் தான் போட வேண்டும் என்று நினைப்பான். அப்போது உலகநாதன் சொல்வார், “இது எனது பரம்பரைச் சொத்து. அதனால் எனது மகனுக்கு அல்லது மருமகனுக்குத் தான் கொடுக்க வேண்டும்” என்பார். அவன் என்றோ ஆசைப்பட்ட மோதிரம் இன்று அவனுக்குரியதாகிவிட்டது. அதனால் பெரும் மகிழ்ச்சி கொண்டான் அவன்.

“நீங்கள் எமக்குச் சொல்லாது வந்தமையால் உங்களுக்குச் சுவையான உணவைத்தர முடியவில்லை” என்றாள் மனோன்மணி.

“உனது சமையலைத் தானே தினமும் நாம் உண்கிறோம்” என்று சொல்ல நினைத்த தமயந்தி, அதைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

“வாழ்வில் மிகமிகச் சந்தோசமான இன்று இருக்கிறேன். அதற்காகச் சிவனே, உனக்கு நன்றி” என்று சிவன் கோவில் இருக்கும் திசையை நோக்கித் திரும்பி தனது இருகைகளையும் கூப்பித் தலையின் மீது வைத்தார் உலகநாதன்.

“மருமகளை விட்டு விட்டுப் போங்கோ. சிறிது நேரத்தால் நான் கூட்டி வந்து விடுகிறேன்” என்றாள் மனோன்மணி. அதைக்கேட்டுப் பக்ரீதி அரவிந்தனின் பக்கம் திரும்பினாள். அவன் கண்சிமிட்டனான். ஆதனால் அவள் பரவசமடைந்தாள்.

14.

எந்தேரமும் பக்ரீதியை நினைத்து ஏங்கிய மனம், அவளின் அலட்சியத்தால் நினைக்காவிட்டாலும் மனதில் ஒரு வலி இருந்து வலித்துக் கொண்டிருப்பதை அரவிந்தன் உணர்த்தான். அவளின் செயல்களால் வெறுப்பு வந்தபோதும் அவளின் உருவம் மனதில் இருந்து தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. காலப்போக்கில் அது அகன்றுவிடும் என்று நினைத்தால் அது அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

தாயை நினைத்துப் பார்த்தான். நல்ல வசதிகளோடு வாழ்ந்த அவள் இடம் பெயர்ந்த பின் தம்மை வளர்ப்பதற்காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாள். தோட்டங்களில் முன்பு வேலை செய்தமையால் அவள் உலகநாதனின் தோட்டங்களிலும் தோட்டுக்களிலும் வேலை செய்து வந்தாள். அவன் எட்டாம் வகுப்பிற்கு வந்த பின் தேங்காய்களை உரிக்கக் கற்றுக் கொண்டான். அப்போது விளையாடி விளையாடித் தேங்காய் உரித்தால் நாறு ரூபாய் உழைத்து விடுவான். இரவு ஒன்பது மணிக்குப் பின்பு பத்துபதினொரு மணிவரை உலகநாதனின் கடையில் வேலை செய்வான். தாயின் கஷ்டம் அவனைப் பெரும் வேதனைக்குள்ளாக்கியதால் அவன் எப்படியாவது தாயைக் கூலி வேலை செய்யவிடாமல் தடுக்க வேண்டும் என்று நினைப்பான்.

அவள், அவனைக் கட்டியதைத் து முத்தமிட்டு விட்டு அழுவாள், “மகனே, எமது கஸ்டம் தீரவேண்டுமானால் நீ நன்றாகப் படித்துப் பெரிய உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும். அதுவரை நான் வேலை செய்ய வேண்டும். கவலைப்படாது படி” என்பாள்.

அவளின் அன்பான வார்த்தைகள் தான் அவனின் மனதில் தேங்கி நின்று உற்சாகப்படுத்தின. அதனால் தான் அவன் பக்ரீதியின் அடாவடித்தனங்களையெல்லாம் பொறுமையுடன் தாங்கினான். அவளின் செயலால் அவளின் மீது வெறுப்பு உண்டான போதும் அவனால் அவளை ஆரம்பத்தில் மறக்க முடியவில்லை.

அவன் ஏ.எல் வகுப்புப் படிக்கும் போது அவளின் அழகை மெய்மறந்து ரசித்துக் கவிதைகள் எழுதுவான். முன்பு கவிதைகள் எழுதிய டையரியைத் தேடி எடுத்து மேசையில் வைத்திருந்தான். அதை இப்போது காணவில்லை அதை யார் எடுத்திப்பார்கள் என்று அவனால் யோசித்துக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அம்மா விடியற் காலையில் எழுந்து சென்று விடுவா. அப்பாவைக் காண்பதே அரிது. சகோதரர்கள் அவனது உடைமைகளைத் தொட மாட்டார்கள். அப்போ யார் எடுத்திருப்பார்கள் என்று யோசித்தவாறு தேடினான் அது மேசையின் கீழ் விழுந்திருந்தது.

அதை எடுத்தபோது சிவன் கோவில் கடிகாரம் பத்து முறை அடித்தது. இனி அது அதிகாலை ஜெந்து மணிக்குத் தான் அடிக்கும். நித்திரை வராமையால் டையரியை எடுத்துக் கொண்டு பிற்பக்கம் வந்தான். வீட்டின் பின்புறம் சிறியதொரு வைரவர் கோவிலை உலகநாதன் கட்டியிருந்தார். மனோன்மணி தினமும் காலையில் சென்று வழிபடுவாள். உலகநாதன் அதிகாலையில் வந்து வழிபடுவார். தமயந்தி மாலைவேளை வந்து விளக்கேற்றி வணங்குவாள். பகீரதி செவ்வாய்க்கிழமையும், வெள்ளிக்கிழமையும் மாலைவேளை வருவாள்.

அரவிந்தன் அவ் வைரவர் கோவிலில் இருந்து தான் படிப்பான். விடிய விடிய அங்கு மின்குமிழ் ஏரிவதால் அவன் அங்கு ஒரு நாற்காலியைக் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் படிப்பான். அன்று ஒன்று பீட்சை ஆரம்பமாக இருந்தது அதனால் அதிகாலை நான்கு மணிக்கு முன் படிப்பதற்காக அங்கு வந்தான். அவன் வந்தபின்பு பகீரதி அர்ச்சனைப் பொருட்களுடன் வந்தாள். அவன் அங்கிருந்து படிப்பது அவளுக்குப் பிடிப்பதில்லை. கடவுளை வணங்கும்போது அது தடையாக இருந்தது. அதனால் சொன்னாள், “அரவிந்தா, நான் கோவிலுக்கு வந்து போகும் வரை நீ இங்கு வரக்கூடாது, நீ கோவிலுக்கு வரும் சாட்டாக என்னைப் பார்க்க வருகிறாய்” என்றாள். அதன்பின் அவன் இரவு எட்டு மணிக்கும் பின்பு தான் படிக்கவருவான்.

அதை நினைத்தவாறு டையரியுடன் வந்த அரவிந்தன் வைரவரை வணங்கிவிட்டு நாற்காலியில் அமர்ந்து டையரியைப் பிரித்தான். ஏழு வருடங்களுக்கு முன் அவன் எழுதிய முதற் கவிதை முன்பக்கத்தில் இருந்தது அன்று பெளர்ணமி.

“எட்டாத உயரத்தில் நீ இருந்தாலும்

உதிப்பது என் மனதில் வானில் நீ தேய்கிறாய் மறைகிறாய்

மனதில் வளர்கிறாய்

என் துன்பங்கள் யாவும் உன் நினைவால் உன்னைப் போலத் தேய்கின்றன. கண்டபடி ஏசுகிறாய் கடைக்கண்ணாலும் பார்ப்பதில்லை. உச்சம் தொட்டவர்கள் உருக்குலைந்து போனார்கள் மயிலிட்டியில் வாழுந்தவர்கள் மன்னை விட்டு விட்டுப் பரதேசம் சென்று விட்டார். இதை அறியாதவரை நீ இங்கும் இடம் பெயர்வு வந்து விட்டால் எம் நிலை தான் உந்தனுக்கும். இதை உணராது உருவாடும் உன்னைப் போல் பலர் இங்குண்டு.

அதை வாசிக்க அரவிந்தனுக்கு அவளின் மீது வெறுப்பு வந்தது. தாயின் விருப்பத்திற்கு இணங்கிய போதும் அவனது மனம் தவித்தது.

அவன் அவள் ஒரு நாள் சேலையுடுத்திக் கொண்டு கோவிலுக்கு வந்த கோலத்தை கவிதையில் எழுதினான்.

விலையுயர்ந்த பச்சைப் பட்டுச் சேலை உன் அழகை பறைசாற்றியது. அழகான சிவந்தமேனி பச்சைப் புல்வெளியோல் இருந்தது. இரட்டைப் பின்னல் இடையில் ஆட, பிளாஸ்திக் மலர்களும் சேர்ந்து ஆடின. மைபூசிய விழிகள் இரண்டும் காண்பவரைப் போதையுட்டிக்கொன்று கொண்டிருந்தன. கோவிலுக்கு வந்தவர்கள் சுவாமியைத் தரிசிக்காது உன்னையே தரிசித்தனர்.

நினைத்தாலும் நடக்காததை நினைக்கிறேன். உன் நினைவு எனக்கு அமிழ்தாக இனிக்கிறது. மறு கணம் நஞ்சாகிக் கொல்கிறது. இடம்பெயர்வு வராவிட்டால் உன்னைக் கண்டிருக்க மாட்டேன். காதலும் கொண்டிருக்கமாட்டேன். ஏன் இந்த இடம்பெயர்வு வந்தது? என்னைச் சித்திரவதைப்படுத்தி, என் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கவே அது வந்ததாக நினைக்கிறேன்.

எம்மோடு படிக்கும் அமிர்தினி, ஓயாமல் என்னைச் சுற்றி வருகிறாள். அவள் உன்னை விட அழகி, உன்னை விடப் பண்பாரி அருகில் வந்து நாணிக்கோணி நிற்கிறாள். மாயக் கதைகள் கணுகிறாள்.

ஏனோ தெரியவில்லை அவளை மனம் நாடிவில்லை. ஆரம்பத்தில் சுதர்சன் அவளை விரும்பிச் சுற்றித் திரிந்தவன். அவன் குடிகாரன் அதனால் நான் அவனை ஏற்கமாட்டேன் என்று எனக்குச் சொன்னாள். அவனிடம் சொல்லும்படி நான் சொல்லவில்லை.

என்னைக் கவர்ந்த உன்னை மறக்க முடியவில்லை. இரவிலும் இமைக்குள் வாழ்கின்றாய். உறங்க விடுவதில்லை.

அதன்பின் அவன் ஏ.எல் பர்ட்சை எழுதிய பின்பு ஒரு குறிப்பு எழுதியிருந்தான் “மனம் இரண்டாகிறது. ஒன்று வேண்டும் என்கிறது. அடுத்தது வேண்டாம் என்கிறது இரண்டிற்கும் பெரும் போராட்டம். இறுதியில் வேண்டாம் என்ற மனம் வென்றதால் அவளை மறந்து விட்டேன். அவர்களிடம் பெறும் உதவிகளுக்காக அவர்களின் கைப் பொம்மையாக மாறிவிட்டேன்.

டொக்டராகியதால் பெருவாழ்வு எனக்குக் கிட்டும். விரும்பியவள் கிடைக்காவிட்டால் அம்மா விரும்பியவள் கிடைப்பாள் என்ற நினைவு எனது மனக்குறையை நீக்கும்.

அதை வாசிக்க அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. இதைத்தான் சமயம் விதியென்கிறது. ஏன்று நினைத்தவாறு நித்திரையாகிவிட்டான்.

பகீர்திக்கு நித்திரை வரவில்லை. வீட்டால் புறப்பட்டு வைரவர் கோவிலுக்கு வந்தாள். வழிமையாக அமரும் நாற்காலியில் அவன் அமர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் எழுதிய டையறி நிலத்தில் கிடந்தது அதை எடுத்தாள் பகீர்தி. பின் அவனை பல நிமிடங்கள் பார்த்து ரசித்து விட்டு டையரியையும் கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்று வாசித்துப் பார்த்தாள். அவனை நினைத்து உருகி எழுதிய கவிதைகள் பல இருந்தன. அவனது பழைய வாழ்வு இருந்தது. அமிர்தினியின் தொந்தரவுகள் இருந்தன. இனி அவனை மறந்து விட வேண்டும் என்ற உறுதியும், மறுக்க முடியவில்லை என்ற பலவீனமும் இருந்தது.

பல முறை அவற்றை வாசித்து விட்டு அழுதாள். இனி அவரை பெரும் இன்பத்துக்குள்ளாக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்து விட்டு டையரியைக் கொண்டு வந்து கிடந்த இடத்தில் வைத்தாள்.

அதை வாசித்த பின் அவளின் மனதும் உடலும் மாறிவிட்டன. அவளின் அழகைப் பார்த்து ரசித்தாள். பின் அவனது கன்னத்தில் முத்தமிடு என்று மனம் சொன்னது. பின் மனம் தீவிரமாகி முத்தமிட வலியுறுத்தியது அவளின் அருகில் சென்று அவனது கன்னத்தை நோக்கித் தனது உதட்டைக் கொண்டு சென்றாள். உதடுகள் லேசாக உறவாடமுயன்றபோது அவன் கன்னத்தை மறுபக்கம் திருப்பினான். ஏமாற்றத்துடன் முகத்தைத் திருப்பியபோது அவனது உதடுகள் லேசாக அவனது கன்னத்தை உரசின.

இவ்வளவு தெரியம் எனக்கு எவ்வாறு வந்தது என்று எண்ணியவாறு அவனைப் பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்தான் பகீர்தி.

நித்திரை போலப் பாசாங்கு செய்த அரவிந்தனுக்கு அவனது செயல் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. லேசாக அவனது உதடுகள் உரசிய கன்னம் சிலிர்த்தது. அவன் மெய்மறந்து போனான்.

15.

எங்கோ சாமக் கோழி கூவியது. பகீர்திக்கு நித்திரை வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். அரவிந்தனின் சோகமாக முகம் அவளின் கண்களுள் நிழலாடியது.

எவ்வளவு மோசமாக நடந்துவிட்டேன். அவர் ஓர் ஆண் என்று பாராது பல்வேறு வழிகளிலும் அவமானப்படுத்தியுள்ளேன். அவ்வேளைகளில் தமயந்தி சொல்வாள், “பகீர்தி, அவன் ஓர் ஆண். நற்குணமானவன், நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்தவன், இடம்பெயர்ந்து வந்து எமது வீட்டில் தங்கியிருப்பதால் நீ அவர்களை அடிமைகளாக நினைக்கக்கூடாது. அவன் கல்வியில் உன்னை விடக் கெட்டிக்காரன். இருந்தும் அடக்கமாக இருப்பதற்குக் காரணம் அவனது அறிவு தான். உன்னுடன் முரண்பட்டால் எமது வீட்டைவிட்டு வெளியேற வேண்டிய

குழநிலை வந்து விடும். அப்படி வெளியேறினால் எங்கே வீடு தேடுவது? தொழில் தேடுவது? என்று நினைத்து ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போறான். அதைப் பலவீனமாக எண்ணாதே. அவனது கெட்டித்தனத்தைப் பார்த்தால் அவன் ஒரு பெரிய உத்தியோகத்தை அடைவான். அதை விட அவனது தாய் இல்லாவிட்டால் எமது வீடு விடியாது. அவனது தந்தையில்லாவிட்டால் தோட்டம் அழிந்துவிடும். கருணாகரனைப் போல ஒழுக்கமான ஒரு தொழிலாளியைத் தேட முடியாது. அப்பாவின் சிவ சேவை தான் அவர்களை எம்முடன் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது” என்று சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

அவள் சுதர்சனுடன் ஏன் படிக்கும் போது சண்டை பிடித்துப் பிரிந்தவள். அதன் பின் அடிக்கடி வீட்டிலும் அவனை அவள் பலமுறை காண்பதால் அவளின் மனதில் அவனைப் பற்றி உயர்வான எண்ணம் தோன்றியது. மருந்துவப்பீட்த்தில் சேர்ந்தபின்பு அவள் அடிக்கடி அவனைப் பார்ப்பாள். தற்செயலாகத் திரும்பும் போது இரண்டு கோடி விழிகளும் ஒரு கணம் சந்தித்துக் கலந்துரையாடிப் பிரியும். அதுபோல முகம்மலர்ந்து உதடு பிரியும். ஆதை அவன் கவனிப்பதில்லை.

அவன் ஒரு நாள் கடையில் இருந்து படித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அங்கு வந்த உலகநாதன், “தம்பி, ஏன் இங்கு இருந்து படிக்கிறீர். வீட்டுக்குச் சென்று பக்ரதியுடன் சேர்ந்து படிக்கலாம் தானே” என்றார்.

அரவிந்தன் சிரித்தானே தவிரப் பதில் சொல்லவில்லை. அன்று இரவு அரவிந்தன் வைரவர் கோவிலடியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அங்கு வந்த தமயந்தி, “தம்பி, காலையில் அவர் உம்மைப் பக்ரதியுடன் சேர்ந்து படிக்கச் சொன்னவராம். இப்போ மழை வரும் போலத் தெரிகிறது. போய்ச் சேர்ந்திருந்து படியும். பக்ரதிக்கு அது விருப்பம்” என்றவர்.

அரவிந்தன், “சரி” என்றானே தவிரச் செல்லவில்லை. இரண்டு நாட்களின் பின் அவனது வீட்டுக்கு உலகநாதனை அவன் சந்திக்கச் சென்றபோது, பக்ரதி கதைத்துக் கொண்டு சென்றாள், “எங்கடை வீட்டில் பூதம் இல்லை பிடித்து விழுங்க. பயமில்லாமல் வந்து படிக்கலாம். மழைகாலம் தொடங்கிவிட்டது” என்று சொல்லியவாறு சென்றாள் அதை அரவிந்தன் கேட்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அதன்பின் அவன் உலகநாதனைச் சந்திக்கச் சென்றால் பக்ரதி வலிய வந்து கதைப்பாள். பாடத்தில் ஏதாவது சந்தேகம் இருந்தால் கேட்பாள். கேட்டதற்கு மட்டும் அரவிந்தன் பதில் சொல்வானே தவிர மேலதிகமாகக் கதைக்க மாட்டான். தற்செயலாக ஏதாவது கதைத்தால் அக் கதைக்குப் புது விளக்கம் சொல்வாள். படிக்கச் சென்று படிக்கும் போது பார்வை சரியில்லை என்பாள். “தற்செயலாக கை கால் பட்டால் வேணுமென்று தட்டிப் பார்க்கிறார் என்று நினைப்பார்” என்று நினைந்து அவனைச் சந்திப்பதையும் கதைப்பதையும் அவன் தவிர்த்து வந்தான்.

அன்று ஆறுமணிக்கு அரவிந்தன் வைரவர் கோவிலுக்கு வந்து கற்பூரம் கொழுத்திக் கும்பிட்டான். அவன் வைரவருடன் தான் மனம் விட்டுப் பேசுவது வழக்கம். அவரிடம் சொன்னால் அவர் நாள்ச் சென்றாலும் தீர்த்து வைப்பார் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது.

அப்போது அங்குவந்த தமயந்தி கற்பூரத்தை கொழுத்தி வைரவரை வணங்கி விட்டு, “தம்பி, ஒரு முறை வீட்டுக்கு வாரும். சில பிரச்சினைகள் கதைக்க வேண்டும்” என்றாள்.

“சரி அம்மா” என்ற அரவிந்தன் கோவிலில் இருந்து பகீர்தியின் வீட்டுக்குச் சென்றான். வாசலில் அவனின் வருகைக்காகக் காத்திருந்த பகீர்தி மிக்க மகிழ்வுடன் அவனை, “வாருங்கோ” என வரவேற்றாள். இரவு அவனது டையரியைப் படித்த பின் அவன் தன்மீது கொண்ட காதலை அவள் புரித்து கொண்டாள். அதனால் அவனுக்குப் பெரும் வேதனை உண்டானது. அதனால் தான் தாயிடம் சொல்லி அவனை வீட்டுக்கு வரவழைத்தாள்.

மிக்க மகிழ்வுடன் சிரித்த பகீர்தியை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவள் தன்னை அலங்கரித்திருந்தாள். சென்றின் வாசனை அவனது மனதைக் கிளர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. நெற்றியில் திருநீறு பூசிக் குங்குமமும் இட்டிருந்தாள். அது அவனுக்குக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திய போதும் அவன் அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஓர் அதிசயமான புதிய உணர்வு அவனது உடலெங்கும் ஓடிப்பரவியது.

வழக்கமாகச் செல்லுமிடமென்றாலும் அன்று அவளைக் காணக் கூச்சமாக இருந்தது. அவன் இருவர் அமரக்கூடிய சோபாவில் அமர்ந்தான். பகீர்தி அவனுக்கருகில் வந்த உரசியபடி இருக்க அரவிந்தன் சட்டென எழும்பினான். பகீர்தி அவனது கையைப் பிடித்து தன்னருகே இருத்திவிட்டுச் சொன்னாள், “என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் என்னை விரும்பியபோது அளவுக்கத்திகமான திமிர் காரணமாக நான் உங்களை அவமதித்தேன். எ.எல் பரீட்சை முடிந்த பின்பு எனது மனம் உங்களை அடிக்கடி நாடி வந்தது. அதனால் உங்களைச் சந்தித்து எனது நிலையை விளக்க முயன்றேன். நீங்கள் அதற்கு இடந்தரவில்லை. பயந்து பயந்து ஒதுங்கின்றீர்கள். பாடசாலைக் காலத்தில் பல்வேறு சிந்தனைகள். அதன்பின் மனம் பக்குவப்பட்டதால் உங்களது பெருமைகளையும் அறிவையும், ஆளுமையையும் கண்டு ரசித்தேன். அதைச் சொல்லவும் முயன்றேன்” அரவிந்தன் மௌனமாக இருந்து அவள் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் அமைதியான், பிறருடன் தேவையின்றிக் கதைக்கமாட்டான்.

“சில வேளைகளில் எனது விருப்பத்தை உடனே சொல்ல வேண்டும் என்று தூடிப்பேன். உங்களுடன் அமிர்தனி நெருங்கிப் பழகுவது எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. அவள் உங்களோடு கதைத்துவிட்டுத் தான் கதைத்ததை எனக்குச் சொல்வாள். அந்த வேளையில் நீங்கள் அவளைக் காதலித்து விடுவீர்களோ எனப் பயந்தேன். பின் அவளே சொன்னாள், “அது

கருங்கல். உணர்ச்சியற்ற பட்ட மரக்கட்டை, வாய்விட்டுக் கேட்டும் மறுத்து விட்டார்” என்பாள் அதனால் நான் மகிழ்ச்சியடைவேன். இப்போது நான் செய்தவற்றை என்னிப் பெருந்துன்பட்டுகிறேன். அவமானப்படுகிறேன். அவற்றையெல்லாம் கெட்ட கனவாக என்னி மறந்து விடுங்கள்” என்று கூறி அவனது கையை இறுக்கமாகப் பற்றித் தனது நெஞ்சில் வைத்து விட்டுச் சொன்னாள், “எனது உயிர் போகும் வரை உங்களை எனது தெய்வமாக மதிப்பேனே தவிர எச்சந்தரப்பத்திலும் வேதனைப்படுத்த மாட்டேன். இது சத்தியம்” என்றாள். அவனது கண்ணங்களால் கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

அரவிந்தன் உருகிப் போனான். இயல்பாகவே கலகலப்பாகப் பேசிப்பழகாத அவனது உதடுகள் பிரிய மறுத்தன. பின், “கையை விடும் அம்மா வருவா” என்றாள்.

“அம்மாவும் மாமியும் பிள்ளையார் கோவிலுக்குச் சென்று விட்டனர்” என்று சிரித்தாள். இருப்பினும் அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது. எனினும் அவனது பிடியை விலக்க மனம் விடவில்லை. வெகு நேரத்தின் பின் கையை விட்டு விட்டு, “வாருங்கள் சாப்பிடலாம்” என்றாள். அரவிந்தனால் பேச முடியவில்லை அவள் பரிமாறிய உணவை உண்டு கொண்டிருந்தான்.

16.

மனோன்மணியின் சகோதரன் கண்டாவில் இருந்து வந்து யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தில் உள்ள விடுதி ஒன்றில் தங்கியிருந்தார். அவருடன் அவரது மனைவியான சிவகாமியும், மகளான ரோகிணியும் வந்திருந்தனர். ரோகிணி பெரும் அழகியல்ல. கறுப்பு நிறமானவள் முகத்தில் பருக்கள் உண்டாகி அவை மாறிய போதும் அவற்றின் அடையாளம் இருந்தது. அதை மருந்துகள் மூலம் மாற்ற முடியவில்லை. கண்டாவில் பல இடங்களில் மாப்பிள்ளை பார்த்தபோதும் அவை சரிப்பட்டு வராமையால் அவர் பெருங்கவலை கொண்டிருந்தார். அதனால் வெளிநாட்டிற்கு அழைக்கலாம் என்று சொல்லி யாராவது ஓர் ஆணுக்கு ஆசைகாட்டி அவளைக் கட்டிவைப்பதற்காகவே வந்திருக்கிறார். தனபாலன் நல்லவர். சிவகாமி இரக்கமில்லாதவள். அத்துடன் ஏழை. தனபாலன் அவளை விரும்பித் திருமணம் செய்தவர். திருமணம் செய்யும் போது அவர் பணக்காரராக இருந்தார். மனோன்மணி அவளுடன் மகிழ்வுடன் பழகிய போதும் அவளுக்கு மனோன்மணியைப் பிடிப்பதில்லை. அதனால் அவள் அடிக்கடி முரண்படுவாள்.

நாட்டு நிலை காரணமாகத் தனபாலன் இடம்பெயர்வுக்கு முன் வீட்டையும் தனது காணிகளையும் விழ்று விட்டு வெளிநாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார். அதன்பின் தனபாலனை அவள் அவரது சகோதரங்களோடு கொண்டாட விடுவதில்லை. மனோன்மணியின் முறை மாப்பிள்ளை மரணமான போது கூட அவரைக் குடும்பத்தினருடன் தொடர்பு கொள்ள விட வில்லை.

அவரது மகன் சுந்தரலிங்கத்தின் மகனின் மனைவியின் தங்கையைத் திருமணம் செய்ததால் அவர்களுடன் தனபாலனுக்கும் அவனது மனைவிக்கும் தொடர்புண்டு. அவ்வாறு திருமணம் செய்தமையால் தனபாலனும் அவனது மனைவியான சிவகாமியும் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு ஊர்ப் புதினங்களை அறிந்து வந்தனர். மனோன்மணி இடம்பெயர்ந்து வந்து ஒருவரின் மாட்டுத் தொழுவத்தைத் துப்பரவு செய்து அதில் வாழ்கிறாள் என்ற செய்தி அவளுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

சுந்தரலிங்கமும் மனைவியும் நல்லவர்கள். மனோன்மணியின் பிள்ளைகள் அவரிடம் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றவர்கள். அவர் அவர்கள் மீது அளவில்லாத பாசம் கொண்டிருந்தமையால் அவர்களுக்கு அவர் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்து வந்தார். சிவகாமி தான் வாழும் நாட்டிலும் இங்கு வாழ்ந்தது போலவே வாழ்ந்து வந்ததாள் அங்கும் யாருக்கும் பிடிக்காது. அதை அறிந்த அவர் அவர்களுக்கு மனோன்மணியைப் பற்றிக் கூறுவதில்லை. அவரது மனைவியும் கறுமாட்டாள். அதனால் அவள் இவர்களுடன் பெரிதாகத் தொடர்பு வைப்பதில்லை. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் சுந்தரலிங்கத்தின் மகன் ஊருக்கு வந்து சென்றபின் சிவகாமி மனோன்மணியைப் பற்றி விசாரித்த போது அவர் அரவிந்தன் வைத்தியராகி விட்டதைச் சொன்னான். அதனால் மனம் மாறிய சிவகாமி தனபாலனை வற்புறுத்தி மனோன்மணியுடன் கதைக்கப்பண்ணினாள். இருந்தபோதும் மனோன்மணி கதைக்க விரும்புவதில்லை.

ரோகிணி அரவிந்தன் வைத்தியரான பின்பு யாரிடமோ தொலைபேசி இலக்கத்தைப் பெற்று அவனுடன் தொடர்பு கொள்ள முயற்சித்த போது அவன் தொலைபேசி இலக்கத்தை மாற்றிவிட்டான்.

சுந்தரலிங்கத்தின் மகன் வந்தபோது அரவிந்தனையும் மனோன்மணியையும் சந்தித்து தனபாலனின் மனைவியின் குணங்களைப் பற்றி விபரமாகக் கூறி வெளிநாடு என்று ஆசைப்படாதீர்கள் என்று சொல்லிவிட்டான்.

தனபாலனும் மனைவியும் சுந்தரலிங்கத்தின் வீட்டுக்கு அன்று மாலை ஜந்து மணிக்கு வருவதாக அறிவித்திருந்தனர்.

அன்று சுந்தரலிங்கத்தின் வீட்டு வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டு சுந்தரலிங்கம் வெளியே வந்தார். காரில் இருந்து உலகநாதன் இறங்கி உள்ளே வந்தார். இவர் ஏன் வருகிறார் என்று புரியாமல் அவரை மகிழ்வுடன் வரவேற்றார்.

“நான் அதிபருடன் ஒரு முக்கியமான விடயம் கதைக்கவென்று வந்தனான். மகாவித்தியாலய அதிபரை மாற்றப் போவதாக கல்விப் பகுதியில் உள்ள ஒரு பெரிய அதிகாரி கூறி, நல்லதொரு அதிபரைத் தேடுங்கள் என்று சொன்னார். அப்போது உங்கள் ஞாபகம் தான் எனக்கு வந்தது” என்றார் உலகநாதன்.

“அவர்கள் பலவாறு கதைப்பார்களே தவிர செயற்படமாட்டார்கள். செயற்படுவதாக இருந்தால் ஒரு வட்டாரத்தின்குள்ளே செயற்பட்டு அப்பாடசாலையைக் காப்பாற்றியிருப்பார்கள். இப்போ அப்பாடசாலை கெட்டுக் குட்டிச்சுவராகி விட்டது. முன்பிருந்த அதிபர் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டு அப்பாடசாலையின் வளர்ச்சியை இழய்மாக உயர்த்தியவர். பல கிராமங்களில் இருந்து மாணவர்கள் வந்து படித்தார்கள். முன்பு இரண்டாயிரமாக இருந்த மாணவர் தொகை இப்ப எழுநாறாகிவிட்டது. இன்னும் சில வருடங்கள் சென்றால் நானாறு ஜந்நாறாகி விடும்” முச்சு விட்டார் சுந்தரவிங்கம்.

உலகநாதனுக்குப் பெருங் கவலையாக இருந்தது. சுந்தரவிங்கம் பட்டதாரி. தரம் ஒன்று அதிபர். பலமுறை முயற்சித்தும் பலன் கிடைக்காமல் போனவர். பெரும் பெரும் பாடசாலைகளுக்குப் பொருத்தமில்லாத அதிபர்கள் நியமிக்கப்பட்டதால் அவை முழுமையாக அழிந்துவிட்டன.

“எனக்கு விருப்பமில்லை மூன்று வருடத்தில் ஒரு பாடசாலையை உயர்த்த முடியாது. அதை விட நான் ஓய்வு பெற விரும்புகிறேன். மகனுக்குச் சென்றவாரம் இரட்டைக்கு குழந்தைகள் பிறந்துள்ளன. திருமணம் செய்து ஜந்து வருடகாலம் பின்னைகள் பிறக்காமையால் பெருந்துன்பப்பட்ட அவர்கள் இப்போ இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்தமையால் பெரும் மகிழ்வுடன் இருக்கின்றனர். அதைப் பெரிதாகக் கொண்டாடவும் விரும்புகின்றனர் என்னையும் மனவியையும் வருமாறு கட்டளையிட்டுள்ளனர். எவ்வளவோ சேவைகள் செய்தும் மதிப்பாரில்லை. எதுவும் செய்யாது சும்மாய் இருப்பவர்கள் தான் அதிகாரிகளால் மதிக்கப்படுகின்றனர்”

“உங்களுக்கு ஞானபண்டிதனைத் தெரியும். அதிபர் தரம் இல்லை பெரியதொரு பாடசாலைக்கு அதிபராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். பல திறமையான அதிபர்கள் எப்படி நியமிக்கப்பட்டவர் என்றும் உங்களுக்குத் தெரியும்” சுந்தரவிங்கம் பேசுவதை நிறுத்தி விட்டு உலகநாதனைப் பார்த்தார்.

உலகநாதன் எதுவும் பேசாததால் தொடர்ந்து சொன்னார், “நான் பதினாறு வருடங்களாக இந்தத் தரம் மூன்று பாடசாலையில் அதிபராக இருக்கிறேன். எனது மாணவர்கள் கோட்ட, வலைய, மாவட்ட மட்டங்களிலும், ஏன் அகில இலங்கை மட்டத்திலும் வருடா வருடம் பல பரிசுகளைப் பெறுகின்றனர். சமுகத்தினர் பராட்டுகின்றனர். கல்விப் பகுதியைச் சேர்ந்த எந்த அதிகாரியும் அதைப் பற்றிக் கதைப்பதில்லை. எதுவும் செய்யாதவர்களைத் தான் அவர்கள் மதிக்கின்றனர். அவர்களின் சொற்படி தான் செயற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. வேலையைத் திறமையாகச் செய்யாது திறமையாகச் செய்வது போலபாவனை செய்பவர்களைத் தான் மதிக்கின்றனர். ஒருவர் வேலையில் சேரும் போது அவரது ஓய்வு நாள் எப்போது என்று தெரியும். அப்படியிருக்க ஓய்வு பெற்ற அதிபர்களின் வெற்றிடங்களுக்கு நியமனம் செய்ய இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் செல்கின்றன.

குற்றம் செய்தவர்களைப் பல வருடங்களாக விசாரிக்கின்றனர் பின் விசாரணை கைவிடப்படுகிறது. இதெல்லாம் எனக்கு வெறுத்தமையால் நான் உள்ளதை விமர்சிப்பேன். அது பலருக்குப் பிடிப்பதில்லை”.

உலகநாதன் எதுவும் பேசவில்லை அவரால் எப்படிப் பேச முடியும். அதனால் அவர் மௌனமாக இருந்தார், “முப்பத்தாறு வருடங்கள் சேவை செய்து விட்டேன். அது போதும். இவ்வளவு காலமும் வீடு பிள்ளைகள் என்று நான் பாராது உழைத்தேன். கண்ட பலன் எதுவும் இல்லை. அதனால் தான் பிள்ளைகளைச் சந்தித்து உதவச் செல்கிறேன். எனது மூன்று பிள்ளைகளும் கனடாவில் வசிப்பதால் அங்கு சென்றால் எனது மனப்பாரம் நீங்கும். மகிழ்வு உண்டாகும்” என்று கூறியபோது அவரின் வீட்டு வாசலில் வாகனம் ஒன்று நின்றது. தனபாலனும், மனைவியும் மகளும் வாகனத்தில் இருந்து இறங்கினர். அவர்களைக் கண்ட சுந்தரவிங்கம் சொன்னார், “மனோன்மணியின் அண்ணனும் மனைவியும் மகளும் வருகிறார்கள். இரவு அவர்கள் மனோன்மணியைச் சந்திக்கவள்ளனர்” என்றார். உலகநாதன் அவர்களை உற்றுப்பார்த்துவிட்டு எழுந்த நடந்தார்.

17.

சுந்தரவிங்கத்தை ஏற்கனவே தனபாலனுக்குத் தெரியும். அதனால் சிறிது நேரம் கதைத்து விட்டு, “இப்ப நேரம் இரவு எட்டு மணி. மனோன்மணியின் வீட்டுக்குச் சென்று திரும்பிவந்து ஆழுதலாகக் கதைப்போம்” என்றார் தனபாலன்.

சுந்தரவிங்கம் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு உலகநாதன் வீட்டுப் படலையின் அருகில் காரை நிறுத்தினார். அவர்களைக் கருணாகரனும் மனோன்மணியும் புன்னகையுடன் வரவேற்றனர். மனோன்மணி பெறுமதியான ஒரு தாலிக்கொடி அணிந்திருந்தாள். கைகளைத் தங்கக் காப்புகள் நிறைந்திருந்தன. அதைக் கண்ட சிவகாமிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. விலை கூடிய ஒரு சேலை அணிந்திருந்தாள்.

“வாருங்கோ” எனக் கூறி விட்டு மனோன்மணி முன்னே நடக்க அவளின் பின்னால் அவர்கள் சென்றனர். உலகநாதனின் வீட்டுக்கு அவள் செல்வதைக் கண்ட சுந்தரவிங்கம் தனது வீடு அழகில்லாததால் அவள் உலகநாதனின் வீட்டுக்குத் தம்மை அழைத்துச் செல்கிறான் என்று நினைத்தார்.

சிவகாமி அவ்வீட்டின் முன் பக்கத் தோற்றுத்தைக் கண்டு விழைத்துப் போனாள். இவ்வளவு பெரிய வீட்டிலா இவள் வாழ்கிறாள் என்று நினைத்தவாறு உள்ளே சென்றாள். அது மிகப்பெரிய மாடவீடு கோலில் பல இலட்சரூபா பெறுமதியான தளபாடங்களும், சிற்பங்களும்

நிறைந்திருந்தன. அவற்றை சிவகாமியும் தனபாலனும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு சோபாவில் அமர்ந்தனர். சுகந்தமான ஒரு வாசம் எங்கும் பரவியிருந்தது.

தமயந்தியும் உலகநாதனும் வந்து அவர்களை வரவேற்றனர். சிவகாமி வீட்டை அவதானித்துப் பார்த்தாள். அது ஒர் அரண்மனைபோல இருந்தது. அப்போது அங்கு வந்த பக்ரீதி, “மாமி, நான் தேனீர் கொண்டு வருகிறேன். நீங்கள் கதைத்துக் கொண்டிருங்கள்” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

“இவள் எனது மருமகள். அரவிந்தனுக்கு நிட்சயிக்கப்பட்டவள். டொக்டர். இவர் உலகநாதன் எமது சம்மந்தி. இவா தமயந்தி உலகநாதனின் மனைவி என்று அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள்” மனோன்மணி.

சிவகாமி திகைத்துப் போனாள். தம்மைவிடப் பலமடங்கு வசதியாக அவர்கள் வாழ்கிறார்கள் என்று நினைத்தாள்.

சுந்தரலிங்கம் மனோன்மணியை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார். பின், “இருவரும் எனது மாணவர்கள் எதையும் மறைக்காமல் எனக்குச் சொல்வார்கள் இதை ஏன் சொல்லவில்லை” என்று கேட்டார்.

“மிக மிகச் சிக்கலான ஒரு வேளை திடீரென்று வந்துவிட்டது. முன்பே தீர்மானித்திருந்தோம். ஜ்யா அவசரப்பட்டு தீர்மானித்துவிட்டார்” என்றாள் மனோன்மணி.

“அரவிந்தன் மிகமிக நல்ல பிள்ளை. அவனை எனக்கு ஜந்து வயதிலிருந்து தெரியும். அவன் வியாபாரத்திலும் கெட்டிக்காரன். எனது உயர்வுக்கு அவன் காரணகர்த்தா. படிக்கும்போதே வியாபாரத்தையும் திறம்படக் கவனித்தவன். அதனால் தொழில் கிடைக்காவிட்டாலும் அவனைத் தான் செய்வதென்று நானும் மனைவியும் தீர்மானித்திருந்தோம்” என்றார் உலகநாதன்.

சிவகாமியின் மூளை மரத்து விட்டது. வீட்டாருக்கு ஒருகோடி ரூபா இலங்கைக் காசு கொடுப்பதாகச் சொன்னால் சம்மதித்து விடுவார்கள் என்ற நினைவுடன் வந்த சிவகாமி திகைத்துப் போனாள்.

அப்போது பக்ரீதி தேனீர்த் தட்டுடன் வந்து தனபாலனுக்கு நீட்டினாள். சிவகாமி அவளைப் பார்த்தாள். அவளது சிவந்த முகத்தில் ஒரு தெய்வீகக் களை இருந்தது. மெழுகால் செய்த பொம்மையின் முகத்தைப் போன்ற பொலிவான வட்ட முகம். அழகான கண்கள். சிவந்த உதடுகளில் ஒரு கவுப்சி குடிகொண்டிருந்தது. இவளைக் கண்ட யார் தான் ஆசைப்படாமல் விடுவான் என்று நினைத்தாள். தான் கதையைத் தொடங்கு முன் மனோன்மணி யாவற்றையும் சொல்லி முடித்ததால் தான் கேட்டு அவமானப்படவில்லை என்று

நினைத்தாள் சிவகாமி. அவள் கேட்குமுன் சொல்லிவிட்டால் பிரச்சினை வராது என்பதற்காகத்தான் மனோன்மணி அவனுக்குச் சொன்னாள்.

சிறிது நேரம் கதைத்துவிட்டு அவர்கள் புறப்பட்டனர். வரும்போது சுந்தரலிங்கம் சொன்னார், “உலகநாதன் பெரும் கோமஸ்வரர், பல வர்த்தக நிறுவனங்கள் அவருக்குண்டு, ஏராளமான நிலம் உண்டு, அவரிடம் நாறுக்கு மேற்பட்டவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள், தருமவான் ஊரில் உள்ள அனைவருடனும் பாகு காட்டாது பழுபவர். ஏழைகளுக்கு அள்ளிக் கொடுப்பவர். அதனால் தான் ஓர் அருமையான மாப்பிள்ளை அவருக்குக் கிடைத்தது. சிறு வயதில் இருந்து அவன் உலகநாதனுடன் கூட இருந்ததால் வியாபார நுட்பங்கள் அனைத்தையும் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான். அவனுக்கு வைத்தியத் தொழில் செய்வதை விட வர்த்தகம் செய்வதே விருப்பம்” என்றார்.

அதுவரை கலகலப்பாகத் தனது பெருமைகளைப் பேசிய சிவகாமி, அதன் பின் வாயடைத்துப் போனாள். அவளது நினைவுகள் முதலில் வீட்டின் மீது சென்றன. பின் அழகான பகீர்த்தியின் மீது படிந்தன. அதன் பின் முற்றத்தில் நின்ற ஆடம்பரமான காரின் மீது சென்றன. எல்லாவகையிலும் தம்மைவிடப் பல மடங்கு மனோன்மணி உயர்ந்து விட்டாள் என்று நினைக்க சிவகாமிக்கு வேதனையாக இருந்தது.

வாரம் ஒன்று கழிந்தது கருணாகரனும் மனோன்மணிம் ஓர் ஆடம்பரமான காரில் வந்து தனபாலனும் சிவகாமியும் இருக்கும் விடுதியில் இறங்கினர். பின் அவர்கள் தங்கியிருக்கும் அறைக்குச் சென்று அரவிந்தனுக்கும் பகீர்த்திக்கும் நடக்கவிருக்கும் திருமண அழைப்பிதழைக் கொடுத்தனர்.

அதை வாங்கிப் பார்த்த தனபாலன் சொன்னான், “வாற புதன்கிழமை நாள். நாம் திங்கட்கிழமை புறப்படுகிறோம்”.

“சரி, நீங்கள் எனது சகோதரன். அதனால் முதலாவது அழைப்பிதழை உங்களுக்குத் தந்தேன்” என்றாள் மனோன்மணி.

திருமணத்தைக் கண்டு களித்து விட்டுப் போகலாம். ஆனால் அதைச் சிவகாமி விரும்பவில்லை. அவள் குறிப்பிட்ட நாளில் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டாள்.

அரவிந்தனதும் பகீர்த்தியினதும் திருமணம் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. அன்று முதலிரவு அறைக்குள் வந்த பகீர்தி கண்கலங்கினாள். அவளையும் மீறி விம்மல் வெடித்தது.

அரவிந்தன் திகைத்துப் போனான், “என்ன? என்ன?” என்று பதறினான். அவள் அவனின் அருகில் வந்து மிக மிக நெருங்கி நின்று நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள். அவளால் கதைக்க முடியவில்லை பின் சொன்னாள், “நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன் என்னை நன்றாகப் புரிந்தவரை அடைந்ததையிட்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கிறேன்” என்றாள்.

“அப்பாடா நான் மீண்டும் வேதாளம் முருக்கை மரத்தில் ஏறிவிட்டதென்று நினைத்தேன்”.

“நான் வேதாளமா...? திருமணம் செய்தனரே வேதாளம் என்று சொல்பவர் நாட் செல்ல எதைச் சொல்வாரோ..” என்று சினாங்கினாள். அதன் பின் அவளது உதடுகள் சிறைப்பட்டதால் அவளால் பேசமுடியவில்லை.

மறுநாள் கோவிலுக்குச் சென்ற அரவிந்தனும் பக்ரதியும் வரும் வழியில் சுந்தரவிங்கத்தின் வீட்டுக்குச் சென்று அவரைப் பணிந்தனர்.

“எனது விருப்பத்திற்குரிய மாணவர்களான நீங்கள் இருவரும் சகல செல்வங்களையும் பெற்று வளமாக வாழச் சிவன் அருள் புரிவான்” என்றார்.

அதன்பின் அவர் அவர்களுக்குக் காலை உணவைக் கொடுத்தார், “எனக்கு விசா வந்து விட்டது அடுத்தவாரம் பேரப்பிள்ளைகளைப் பார்க்கச் செல்கிறோம்” என்றார்.

“மிகவும் மகிழ்ச்சி சேர். நாளை இரவு உங்களின் குடும்பத்தினருக்கு எமது வீட்டில் தான் சாப்பாடு. ஆறு மணிக்குக் கார் கொண்டு வருகிறேன்” என்றான் அரவிந்தன்.

“நீங்கள் சென்றால் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள பாடசாலை தாழ்ந்து விடும்” என்றாள் பக்ரதி.

“நான் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகளில் ஓய்வெடுக்க வேண்டும். பிறந்தனரே மரணம் தீர்மானிக்கப்படுவது போல ஓய்வும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது” என்றார் சுந்தரவிங்கம்.

“உங்களுக்கு நல்ல வார்த்தைகள் வாயில் வராது. இந்த நேரம் இப்படியா பேசவது” என்று ஏசினாள் சுந்தரவிங்கத்தின் மனைவி. அதைக் கேட்ட சுந்தரவிங்கம் பெரிதாகச் சிரிக்க அரவிந்தனும் பக்ரதியும் சேர்ந்து சிரிந்தனர்.

எனக்கு எம்மவரை வெறுத்துவிட்டது. சில தினங்களுக்கு முன் சமூகத்திற்கு நல்ல சேவை செய்த கனகவிங்கம் இறந்து விட்டார். அவருக்கு பல சமூக நிறுவனங்கள் அனுதாபச் செய்தி வெளியிட்டன. பலர் மாலைகள் போட்டனர், பலர் மலர்ச் செண்டுகள் கொண்டு வந்து வைத்தனர், பிரமுகர்கள் மணிக்கணக்கில் புகழ்ந்து பேசினர். இது அவரது உடலுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருமா? உயிரோடு இருக்கும் போது அவற்றைச் செய்திருக்க வேண்டும். இதனால் என்ன பயன்? இப்போ இங்கே பல அதிசயங்கள் நடைபெறுகின்றன. தான் எழுதும் நாலுக்குத்தானே விமர்சனமெழுதிப் பத்திரிகையில் போடுகின்றனர். தானே பெரும் செலவு செய்து தமக்கு விழா எடுத்து விட்டு மக்கள் தனது சேவையைப் பாராட்டி விழா விடுத்தனர் என்று பெருமை பேசுகின்றனர். மேலதிகாரிகளை தமது நலனுக்காக அழைத்துப் பெரும் விழா

எடுக்கின்றனர். பிரமுகர்களைக் கொண்டு புகழ்விக்கின்றனர். அவர்களுக்குத் தான் உயர்வுகள், விருதுகள் கிடைக்கும்” என்றார்.

“இதனால் தான் உங்களுக்குப் பதவி உயர்வுகள், இடமாற்றங்கள் கிடைக்கவில்லை” என்றாள் அவரது மனைவி.

“விழுந்து கும்பிட்டுப் பொன்னாடை போர்த்தி, விழா எடுத்து, காசு கொடுத்து எதையும் பெற நான் விரும்பவில்லை. தகுதியிருந்தால் அவை தேடி வரும்” என்றார் சுந்தரலிங்கம்.

“சேர் நேர்மையான, ஒழுக்கமுள்ள ஒரு தன்னலமற்ற சேவையாளன். அவரைக் களாங்கப்படுத்தக் கூடாது” என்றாள் பகீரதி.

- நிறைவு -